

A Mira Haddad sorozat bevezető kötete

Elhatárolnak szeretettel

FREDET

CATHRIN
SMITH

EREDET

Cathrin Smith

2016

Minden jog fenntartva!

ISBN 9789631253634

A Teremtők c. regény átdolgozott,
bővített változata az eredeti címmel.

Ehnaton emlékére szeretettel.

*„Ezt a helyet senki ember fia meg nem találhatja,
Amíg az Úr az ő népét újra össze nem gyűjti
És meg nem áldja.”
/Makkabeusok 2,4–7./*

„Aki a holtak nevét kiejti, élővé teszi azokat.”

*Ki Egyiptomban született,
minden ízében egyiptomi marad,
bárhová sodorja az élet,
lélekben mégis örökre ott ragad.*

*Ki messzi csillagok bölcsőjében ringott,
sehol máshol nem találhat otthont,
mert oda vágyik vissza bármerre is jár,
s bárhol is éri végül utol a halál.*

**A regényben valós és kitalált helyszínek, személyek,
intézmények egyaránt szerepelhetnek, de minden, ami
velük kapcsolatos, kitalált, csupán a képzelet műve!**

**Azonban szerepelhetnek a történetben valós
régészeti eredményekre alapozott feltevések is!**

Hűvös volt az éjszaka, a gízai fennsíkon síri csend honolt. A piramisok néma óriásként tornyosultak a magasba. Tudtam, ha most szóra bírhatnám őket, mindent elmondanának nekem. Mindent ami történt, és mindent, ami ezután történni fog. Talán jobb is így, hogy nem beszélnek, csak állnak szótlanul, megtört csúcsukat az ég felé szegezve, titokzatosan.

Mély levegőt vettem, azután elindultam a Nagy Piramis felé. Jobb kezemben még szorosabban markoltam az apró tárgyat. „Biztosan ez a helyes?” – kérdezte egy hang a belsőmben. Lelassultam és gondolkodtam egy kicsit, aztán mégiscsak folytattam az utam. „Igen, meg kell tennem” – döntöttem el magamban a kérdést.

1.

Azt mondják, sokkal gyorsabban nőttem fel, mint a többi gyerek. Ezt mondta az anyám, és ezt mondta a családuk orvosa is. El kellett fogadnom, hogy bizonyos tények megmáshíthatatlanok, mint az is, hogy különbözök a többi embertől. Ott van például a koponyám hátulsó részének deformitása.

„– Ez... egyszerűen hihetetlen! Ez nem Marfan-kór, az bizonyos. Mira koponyájának hátsó része szinte szabályos gúla. És ennek a gúlának a csúcsában ott van egy kicsi agykezdemény, amely egy vékonyka érrel összeköttetésben áll a normális agyával. Ami azt jelenti, hogy akár növekedésnek is indulhat ez a kis kezdemény. Jobb lesz, ha félévente ellenőrizzük, hogy minden rendben van-e, nem tudhatjuk, meddig fog növekedni, vagy milyen károkat okozhat Mirának ez a nem kívánt szerv.” – Ezt Fruzsánszky doktor mondta még a születésemkor a szüleimnek. Anyám ez után félévente kontrollra hordott, aztán már csak évente, de szerencsére a csökevényes agyacska nem mozdult sehová.

Emellett ott van a másik: az ujjaim vékonyak, és hihetetlenül hosszúak, ezt pedig sokan meg is bámulják, mert a szokásosnál három centiméterrel nagyobbra nőttek. Amikor jelentkeztem az ELTE egyiptológia szakára, az egyik leendő tanárom rögtön megjegyezte, hogy inkább zongoristának kellene mennem a rendkívül hosszú ujjaim miatt. Nem vettem fel túlságosan a dolgot, mivel biztos voltam abban, hogy én egész egyszerűen egyiptológusnak születtem. Ezt be is bizonyítottam: olyan gyorsan sajátítottam el a hieroglifák fordításának mikéntjét, hogy a diplomaosztáskor Gyenge professzor – aki a zongoristas megjegyzést tette – megkérdezte tőlem, hogy nincs-e véletlenül valamilyen rejtett képességem. Nos, valóban

van: az agyamban valamiért hihetetlen gyorsan nyernek értelmet a szent vésetek, de ezt neki inkább nem árultam el.

A harmadik dolog: a félig egyiptomi származásom. Ez meg is látszik rajtam: a hajam feketeségén, a bőröm kissé sötét színén, talán még az orromon is. Igen, sokan, akik akár csak egy fényképet láttak az apámról, azt mondták inkább vagyok az ő lánya, mint az anyámé, aki tipikus magyar nő. Csakhogy arra senki sem gondolt, – főképp én nem – hogy ezek a jellegzetességek valójában miért is vannak.

Az apám meghalt autóbalesetben, amikor én még két éves se voltam, szóval, egyáltalán nem emlékszem rá. Anyámmal egy menekült táborban ismerkedtek meg, és rögtön fellángolt a szerelem közöttük. Apám ezért Magyarországra költözött véglegesen, de a sorsa utolérte, és nem hagyott sok időt arra, hogy anyámmal szeressék egymást. Anyám később, amikor nagyobb lettem, elmesélte, mi történt, s hogy miért kellett apa nélkül felnőnem.

Apámat a szülei túléltek, és ragaszkodtak hozzá, hogy a saját hazájában, a saját szülőfalujában temessék el, édesanyám pedig most megbízott engem azzal a feladattal, hogy miközben az egyiptológus címszó alatt szerzett szakmai tudásomat kamatoztatom, keressem fel sosem látott nagyszüleimet, s látogassam meg az édesapám sírját. Neki erre idáig nem volt lehetősége, főképp, mert sosem volt annyi pénze, hogy Egyiptomba utazzon. Egyedül tartott el, nagyon nehezen éltünk, az egyetem pedig rengeteg pénzbe került. De nekem összekuporgatott egy tanulmányi út árát az évek alatt, a jeles diplomámért cserébe.

Ezért elhatároztam, hogy eleget teszek a kérésének, ennyivel minimum tartozom neki és az apámnak is. Másfelől pedig nagyon szerettem volna megismerni az apámat legalább a nagyszüleim emlékezetén keresztül.

2.

Az utazás hosszú és fárasztó volt, de szerencsére El-Gízában várt rám az előre lefoglalt szobám. A repülőtér kijáratánál megálltam, körülnéztem, aztán lehunyott szemmel beleszipantottam a szmogos, poros egyiptomi levegőbe. *„Végre itt vagyok!”* – gondoltam diadalittasan, és elvigyorodtam. Biztosra veszem: ha tudtam volna mi vár itt rám, el se jövök.

„A Kaoud Delta Pyramids Hotel négycsillagos szálloda, El-Gíza városnegyedében fekszik, húszpercre a városközponttól, közel a piramisokhoz. Minden szoba orientális arabeszk stílusban berendezett, fürdőszobás vagy zuhanyzós, légkondicionált, többségében piramisokra néző lenyűgöző panorámájú, tévével, videóval, rádióval, telefonnal, hűtőszekrénnel felszerelt. Szolgáltatások: étterem, tetőterasz (csodálatos kilátással a piramisokra), bár, kávéház, ruhatisztító, háziorvos...”

Hümmögve hajtottam össze a szálloda prospektusát a taxiban, s tettem vissza a neszesszerembe. Kíváncsi voltam, mi igaz mindebből. Hamarosan meg is pillantottam az állítólag négycsillagos szállodát. Hatalmas hullámozó épület tornyosult előttem, rengeteg ablakkal. A hullámozó ablakokat a hullámozó narancsszínű festés választotta csak el egymástól, oldalt pedig ott díszelgett a tábla a szálloda nevével:

Kaoud Delta Pyramids.

Nem sokat teketóriáztam, a portához érve azonnal kikértem az előre lefoglalt szobám kulcsát. Alig vártam, hogy egy kicsit szusszanhassak, és végre ehessek valamit az után a három napos szendvics után, amit a gépen szolgáltak fel. A szobában nem kellett csalódnom, egyszerűen tökéletes volt. Valóban teljes kényelem várt, saját tévével, telefonnal, hűtővel, valamint zuhanyzóval. Volt ott éjjeli lámpa, íróasztal, beépített szekrény, még két kisebb fotel is. Ledobáltam a csomagjaimat az ágyra, és azonnal hívtam a szobaszolgálatot.

3.

Egy kiadós ebéd, és pihenés után taxit hívtam. Gondoltam itt az ideje megnézni az apám szülőfaluját.

– Hová lesz a fuvar, kisasszony? – kérdezte angolul a sofőr. Igazán barátságosan mosolygott, úgyhogy én is rávillantottam ellenállhatatlan válaszmosolyomat.

– Beni Khalil – mondtam aztán röviden, mire a hatalmas, sötétbarna szemekkel bíró barátságos taxisofőr hátrafordult a vezetőülésen, és megdöbbenve bámult rám.

– Biztos benne, Miss? Az a hely...

– Igen, tudom – vágtam a szavába. – Az egyik legszegényebb falu Egyiptomban. Tisztában vagyok vele.

– Járt már ott valaha? – kérdezte kissé ironikusra véve a figurát.

– Nem, még soha – mondtam nyájasan.

– Hát, akkor jobb, ha rám hallgat, kisasszony, és nem megy oda. Az a falu maga a fertő, én mondom! Én biztosan nem vinném oda a gyerekeimet lakni. Az lenne az utolsó hely. – S hogy nyomatékot adjon a szavainak, a mutatóujjával megbökölte az anyósülés tetejét. – Pedig én se gazdag helyen nőttem fel. Mint látja. Különben nem lennék taxisofőr. Bár ki tudja... – gondolkodott el. – Hiszen taxizni szeretek, annyi biztos. De akkor is. Mit akar ott? Nem az ilyen finom kisasszonyoknak való az a hely, mint magácska. Higgyen nekem.

– Kérem – hirtelen előredőltem, és szúrósan a szemébe néztem, ugyanakkor megpróbáltam kedves maradni. – Elindulna? Mert az állásért, bizony nem fizetem a taxit.

– Persze – a sötét bőrű, kissé komikus kinézetű fickó végre előrefordult, aztán az orra alatt morogva valamit, elindult.

4.

Hamarosan megérkeztem abba a poros kis faluba, ahol az apám született. Beni Khalil, a Beni Suef tartomány kétszáz-tizenhat faluja közül az egyik. A tartomány lakói rendszerint kopt hívők, és mivel kopt hívők nagyon kevesen vannak Egyiptomban, ezért ők a leghátrányosabb helyzetűek is. Kevesebb támogatásban részesülnek, és az írástudatlanság is sokkal nagyobb, mint máshol.

Pedig tudvalévő, hogy ők lehetnek az igazi óegyiptomiak leszármazottai, ugyanis a kopt elnevezés a görög „aigüptosz” szóból ered, melyet az arabok használtak az egyiptomiakra, miután meghódították országukat. Sajnáltam őket, és igazságtalannak tartottam a rájuk kényszerített életet.

Mindössze két utcából állt a csupán száz lelket számláló falucska. A velem, és a bekötőúttal párhuzamosan futó házak világosan tükrözték az itt uralkodó szegénységet. Jobbra tőlem egy omladozó mini ABC, meg egy zöldséges várta frissnek nem éppen mondható árukészletével a vásárlóit. Balra egy mindezennek tűnő apró bódé, melynek ajtaja előtt néhány ízelítő porosodott abból a feltehetően eladnivaló sok mindenből, ami még odabent várhatott a kíváncsi szemekre. Akadt itt néhány fazék és lábasszerűség, de akadt kocsikerék vagy virágváza is.

Bár ez utóbbi rendeltetésében igencsak kételkedtem, visszaemlékezve Gyenge professzor egyik bemutató órájára, amikor is különféle, egyiptomi ásatások során feltárt ókori leletek maradványainak mutogatásával örvendeztetett meg bennünket. Az egyik ilyen lelet egy meglehetősen szép állapotban fennmaradt kanópusz edény volt, amit az egyik – már nem tudom hányas számú – KV sírkamrából hoztak fel a lelkes régészek.

„Nos, a kanópusz edények az ókori Egyiptomban arra rendeltettek, hogy a múmiák belső szerveit elhelyezzék bennük. Négy volt belőlük, és rendszerint vagy négy ember feje a fedelük, mely – uralkodók esetében – az elhunyt fejének képmására készült ugye, mint Tutanhamonnál, vagy pedig sakál, majom, ember, sólyom, más néven a Hórusz-fiúk képében vigyáztak a múmia belső szerveire védőistennőikkel együtt...” – hallottam a fejemben Gyenge professzor szavait. A hideg futkosott a hátamon, ahogy a – talán – virágvázára pillantottam, amely hogy, hogy nem, kísértetiesen hasonlított annak a kanópusz edénynek az aljára, amelyet Gyenge professzor mutogatott nekünk anno...

Megráztam a fejem, és inkább az előttem sorakozó apró házikókra tereltem a figyelmem. Még egyszer körülnéztem, s hogy könnyebben megtaláljam a nagyszüleimet, bementem egy kicsi, élelmiszerboltnak tűnő üzletbe, hogy az eladótól kérjek segítséget.

Gondoltam, ha ez egy kicsi falu, hát mindenki ismer mindenkit.

– Do you speak English? – kérdeztem reménykedve, de az eladó csak bámult rám, mintha szellemet látna. Össze kellett hát szednem minden tanult arab nyelvtudásomat. – Mumken tsaádni? (Segítene?) – futottam neki újból.

– Aywa! – bólintott megkönnyebbülve a turbános fickó, s máris széles mosolyt küldött felém. Elmondtam neki, hogy a nagyszüleimet keresem, akik ebben a faluban laknak. Ám hamar el kellett, hogy keseredjek. Az eladó ugyanis felvilágosított róla, hogy a nagyszüleim már nem élnek. Néhány éve meghalt a nagyapám, nem sokkal ezután pedig a nagyanyám is.

Sírboltjuk elhagyott és magányos képet tükrözött, mintha soha senki nem járt volna erre. Mély csalódást éreztem, amiért apám elhagyott engem, s hogy nem ismerhettem őt és a nagyszüleimet se. Könnyeimmal küszködve elmondtam néhány imát értük, aztán megköszöntem, hogy itt lehettem velük.

5.

Mielőtt visszatértem a szállodaszobámba, nem tudtam megállni, hogy meg ne nézzem a Nílust, hiszen ott folyt lustán, pár száz méterre tőlem.

Gyönyörű látványt nyújtott, ugyanakkor valahogy mégsem tudtam örülni neki. Otthon, a Tisza parton sokszor gondoltam arra, milyen jó lenne látni a híres „Hápit”, amelyről oly sokat olvastam és hallottam már. De a nagyszüleim és az apám sírboltjának látványa annyira lelombozott, hogy most még ennek se tudtam örülni. Szomorúan fordítottam hátat a hatalmas víztömegnek, aztán elindultam vissza a szállodába. Próbáltam beletörődni a gondolatba, és megígértem magamnak, hogy azért a tanulmányi utamat nem fogom feladni.

A szállodából kifelé menet azonban hirtelen éles fájdalmat éreztem a mellkasom tájékán, aztán pedig a fenekemen, ahogy földet értem. Körülbelül másfél métert repülhettem attól a hatalmas taszítóerőtől, amely aztán letérdelt mellém a padlóra, és megkérdezte, minden rendben van-e. Bár még mindig nehezen kaptam levegőt, bólintottam, hogy igen. A magas, rövid szőkésbarna hajú nő felsegített a padlóról, majd megigazgatta rajtam a ruhám. Kissé szédelegve mértem végig a fiatal, terepruhába öltözött amerikai nőt. Legalábbis az angol kiejtéséből azt sejtettem, hogy az anyanyelvét beszéli. Nem sokkal lehetett idősebb nálam.

– Bocsáss meg – nézett rám esdeklőn. – De az a pasas... azt hiszem, követett engem...

– Milyen pasas? – kérdeztem kábán, miközben a kijárat felé pillantottam, amerre a nő mutatott.

– Nem tudom, tisztára olyan volt, mintha... az ókori Egyiptomból lépett volna elő. Az öltözeke, az arca... csak a feje volt furcsa. A koponyája olyan... megnyúlt... a nyakában pedig valami amulett lógott... – nézett mögöttem a semmibe, felidézve

magában a figurát. Aztán megrázkódott, és ismét sajnálkozva nézett rám. – Követett, én meg annyira megijedtem, hogy elkezdtem rohanni. Azután... beszaladtam az első menedéket nyújtó helyre. Azaz ide. És akkor löktelek fel véletlenül. Ne haragudj, nagyon fájt?

– Á, dehogya – nyugtattam meg, de azért hagytam, hogy visszavezessen az ebédlőbe, és leültesse az egyik székre. Egyedül hagyott, de nemsokára két pohárral a kezében tért vissza. Leült velem szembe, és letette elém az egyik narancslére emlékeztető, frissítőt tartalmazó poharat.

– Biztosan jól vagy? Ha bármiben...

– Miből gondolod, hogy követett az a fickó? – kérdeztem hirtelen, erősen szeplős, sminkmentes, napbarnított arcába nézve. Én is híve vagyok a természetes szépségnek, de azért néhanapján nem árt, ha ad magára a nőnem.

– Hogy miből? Csupán csak abból az egyszerű tényből, hogy negyedórán keresztül követett engem, lépésről lépésre. Ha befordultam egy sarkon, utánam fordult. Ha átmentem az út másik oldalára, ő is átment. Ha megálltam egy pillanatra, ő is megállt. Kell ennél több bizonyíték? – Mondtam, hogy nem, és így is gondoltam.

– Miért nem kértél segítséget valakitől? Senkinek nem tűnt fel, hogy követ?

– Ugyan már! – legyintett mérgesen. – Itt senki nem foglalkozik a külföldiekkel. Ha karóba húznának a Ramses Square kellős közepén, azt sem vennék észre. Igaz is, de udvariatlan vagyok... a nevem Sarah Henderson – nyújtotta felém a jobb kezét. – Kanadából érkeztem, több mint két hónapja. Egy ásatást vezetek, legalábbis próbálkozom vele.

– Mira Haddad – fogtam vele kezét. Egy pillanatra megállt a tekintete az ujjaimon, aztán egy kissé meglepődve bámult rám.

– Fejlődési rendellenesség – magyaráztam. – A koponyám is deformálódott, de a hosszú és dús hajam miatt alig lehet észrevenni.

- Ohh... E... elnézést csak...
- Ugyan, hozzászoktam már. Szóval, régész vagy?
- Hát, nem is katona! – nevette el magát az öltözkére utalva. – Bár igaz, ami igaz, elég harcias szerelékot választottam a mai ásatásra. – Felcsillant a szemem.
- A mai ásatásra?
- A társaimmal már több, mint két hónapja végzünk itt fel-tárást. Mivel úgyis Kairóba kellett jönnöm a kirendeltségünk-höz, gondoltam be is vásárolok, mert már kifogytunk az élelemből és a vízből. De amiatt a pasas miatt füstbe ment a bevásárlási tervem... Nem vagyok egy nagyon ijedős, de ez... igazán megrémisztett.
- El is hiszem – bólogattam, miközben egyre csak azon forgott az agyam kereke, vajon miért jut eszébe valakinek ókori viseletbe öltözködni fényes nappal, és követni másokat. Egy darabig ezzel a gondolattal szürcsölgettem az üdítőmet.
- Mindegy, végül is El-Minyában is be tudok vásárolni, és általában ott is szoktam, mivel az a város esik legközelebb az ásatás helyszínéhez.
- Egyébként én egyiptológus vagyok – mondtam.
- Komolyan?! – lepődött meg a nő. – Na és honnan jöttél?
- Európából, Magyarországról.
- Csak nem te is...
- Nem, nem – integettem. – Megnyugodhatsz, nem vagyok konkurencia. A régész szakot még egyébként se végeztem el, de már tervben van. Az idén diplomáztam le egyiptológiából, és valójában csak tanulmányi útra jöttem Egyiptomba, meg, hogy a soha nem látott nagyszüleimet megismerjem.
- Oh...
- Az édesapám egyiptomi származású, – tettem rá egy lapát-tal megrökönyödésére – de sajnos meghalt még egész kicsi koromban. Sok évvel ezelőtt érkezett látogatóba Magyarorszá-g-ra, megismerkedett édesanyámmal, és... most itt vagyok én, szerelmük gyümölcseként, hogy kutakodjak egy kicsit a múl-

tamban. Azaz... csak akartam, de lekéstem erről is, mert a nagyszüleim is meghaltak. Így hát maradtak az egyiptomi látványosságok...

– Értem – bólintott jelentőségteljesen, szomorú sóhajtásmat nyugtázva. Az elmúlt pár percben azonban már teljesen másképp tekintett rám, mint azelőtt. Mintha csodálat csillogott volna a szemében. – Tudod, lélekben én is egyiptomi vagyok – súgta oda közelebb hajolva hozzám az asztal felett. Talán attól félt, hogy az étteremben álldogáló éppen üres székek és asztalok meghallják, amit mond, s kinevetik érte. – Irigyellek. Szerencsés vagy, hogy ilyen csodálatos őseid vannak! Nekem az egész eddigi életemet ez tette ki, és ez már így is marad. Én már közel öt éve, hogy lediplomáztam, de... az az igazság, hogy igazán ígéretes helyen még sosem sikerült ásatásban részt vennem. Hát még vezetni azt!

– Akkor, ha jól értem, ez az első eset, hogy ásatásvezető lehetsz.

– Így van! – mondta lelkesen. – Két és fél hónapja kaptam meg az engedélyt a Régészeti Minisztériumtól.

– Hű, akkor nem sokat teketóriáztál!

– Naná, hogy nem! Van fogalmad róla, mekkora kiváltság ez? Azonnal felszedtem a fiúkat, aztán idejöttünk. Az elmúlt években csak olyan ásatásokban vehettem részt, amelyeknek a helyszíneit már az utolsó homokszemig kiaknázták. Ezekben csakis azért tevékenykedtem, hogy gyakorlatot szerezhsek, meg hogy minél több expedícióban fel legyen tüntetve a nevem. Így kerültem egyre közelebb a főszerephez. Az engedély is azt bizonyítja, hogy sikerült végre felküzdenem magam, és elismerést szerezni az Ásatási Bizottság tagjainak szemében. A feltárási engedély egy évre szól, de ha komoly eredményeket mutatok fel, meg is hosszabbíthatják.

– Na és hol végzitek a feltárást?

– Amarnától húsz kilométerre észak-nyugati irányban, az Arab sivatagban.

- A sivatagban?! De hisz...
- Igen, tudom. Ott még a kutya se ásna. Éppen ezért ásunk mi.
- Miért nem a Királyok Völgyében? Ha jól tudom, ott is van még egy csomó feltáratlan hely.
- Igaz, de nekem valami sokkal izgalmasabb kellett!
- Na és hogy sikerült meggyőznöd az Ásatási Bizottságot?
- Trójával.
- Trójával?! – ismételtem papagáj módjára. Érdekes arcot vághattam, mert a nő elnevette magát.
- Tudod, néha az ember olyan helyeken találja meg az igazán értékes dolgokat, ahol nem is gondolná. – Így már rögtön megvilágosodás gyúlt az agyamban. Hiszen, mint ismeretes, Tróját is csak véletlenül találták meg. Azelőtt abban sem voltak biztosak a kutatók, hogy egyáltalán létezett. Ám nem akartam elkéséríteni azzal a szomorú ténnyel, hogy Heinrich Schliemann bizony azért kapott egy-két sugallatot Trójáról, mielőtt megtalálta, ráadásul egy egész élet munkája volt a felfedezés, majd annak elismerése. De ezzel bizonyára ő is tisztában lehet.
- És találatok már valamit?
- Sajnos nem – ingatta a fejét, s mintha kicsit csalódott is lett volna. – Eddig egy kutatóárkot kezdtünk meg. Már elég sokat is haladtunk vele, de...
- De?
- De tudod, igazán érdekes csak akkor lesz a dolog, illetve eredményről is csak akkor beszélhetünk, ha találunk is valamit. Addig felesleges földtúrás az egész.
- Az igaz. Hát akkor, sok szerencsét kívánok.

6.

Úgy éreztem, muszáj lepihennem egy kicsit. Ez a repülés nem tett éppen jót a szervezetemnek. A lépcső helyett kivételesen a liftet választottam. A liftből kilépve fel sem nézve mentem végig a keskeny, fali lámpákkal díszített folyosón. A szobám kulcsát kerestem ideges mormogások közepette a táskám legmélyén. Már későn néztem fel: a fiatal férfi egyenesen nekem jött. Megtántorodtam a lökéstől, de főleg a meglepetéstől, hisz, hogy is sejthettem volna, hogy az előbbi eset után még egyszer előfordulhat velem ilyesmi, főleg ilyen rövid időn belül. A férfi megfogta a csuklóm, és visszaállította elvesztett egyensúlyomat. Hálás voltam csodás reflexeiért.

– Hoppá! – mondta aztán, kíváncsian fürkészsze az arcomat. Szinte lesírt róla, hogy egy egyszerű turista. Kopott farmer-nadrágot, és egy sötétkék Blue Jeans feliratú pólót viselt. A homlokát baseballsapka takarta, csak sejteni véltem alatta szőkesbarna haját. A silt alól elővillant apró, világoskék szeme, üde, fiatal, frissen borotvált arca miatt nem tippeltem többet a korára huszonhárom évnél, tehát még tőlem is fiatalabb lehetett. Körülötte izgatóan kellemes parfümillat terjengett, ami számomra kissé túlzás volt az egyszerű viselethez. – Nagyon elmerültünk valamiben – vigyorgott. Természetesen ő is angolul beszélt.

– I..igen – válaszoltam zavartan, még magamhoz sem térve az ütközettől.

– Ha már így összekaramboloztunk, hagy mutatkozzak be – mondta nyájasan, majd felém nyújtotta a jobb kezét. – William Clements.

– Mira Haddad – fogtam meg a kezét. Határozott, de gyengéd kézfogással üdvözölt. Olyannyira, hogy ha nem láttam volna ki áll velem szemben, akár azt is hihettem volna, hogy nő az illető. Mindezek felett pedig futva a kezére pillantottam,

amiből bizton állíthattam: ezek a kezek bizony soha az életben nem végeztek még kemény munkát, olyan finomak és ápoltak! – Gondolom Amerikából.

– Eltaláltad.

– És mi járatban Egyiptom földjén?

– Ó, amolyan kalandvágás van a dologban – felelte sejtelmesen. – Fel akarom fedezni a még felfedezetlent.

– Aha. Hát akkor én... – észrevettem, hogy az ujjaimat bámulja, ezért inkább gyorsan elindultam a szobám ajtaja felé. Már a zárban matattam a kulccsal, amikor ismét felnéztem rá. Még mindig ott állt és bámult. Ingerülten elengedtem a kulcsot, meg az ajtó gombját, és kérdően néztem rá. – Valami baj van?

– Én.. én csak...én – hápogta zavarodottan, mire nagyot sóhajtva visszafordultam a szobaajtóhoz, s végre kinyitottam. Mielőtt becsaptam volna magam mögött, csak ennyit mondtam:

– Ez egy fejlődési rendellenesség. Így születtem. – Ledobtam a kulcsot az ágy mellett álló kis asztalkára, aztán sajnó mellkassal végigterültem az illatos ágyneműn. Beletemettem az arcom a puha tollpárnába, és lehunytam a szemem.

7.

Türelmetlen kopogtatásra ébredtem. A szemhéjam olyan gyorsan pattant fel, mintha sose lett volna csukva. Az ajtóhoz ugrottam, és beengedtem a türelmetlenül toporgó ismerőst.

– Valami baj van? – kérdeztem aggódva, de ahogy az arcára pillantottam aggódásnak nyoma sem maradt a lelkemben. Sarah, bár izgatott volt, cseppet se olyan képet vágott, mintha bajban lenne.

– Nem – válaszolta. – Hacsak az nem baj, hogy magammal szeretnék vinni. – Fülig ért a szája, egy perc múlva pedig már

az enyém is. Sarah engedélyt kért a Régészeti Minisztériumtól a részemre, ezért, mint látogató, én is jelen lehettem az ásatáson. – Hivatalosan semmit nem csinálhatsz odakinn a nézelődésen kívül – magyarázta. – De szerencsére most nem kell ellenőrzésre számítani. – Bérelt furgonnal mentünk ki a helyszínre. A többiek már türelmetlenül várhatták Sarah-t, mert az egyik cowboykalapos, kopott ruhát viselő, poros arcú férfi rögtön felénk kiáltott, ahogy kitettük a lábunkat a kocsiból. Kisvártatva ott is termett mellettünk. – Na végre, már azt hittem, hogy Alaszkába mentél azért a kajáért! Hol a fenében... hát ez meg kicsoda? – Ezt már rám értette. Érett arcú férfi volt, kábé kétnapos borostát viselt magán. Sötét, szigorú szemekkel meredt rám.

– Sam, ő Mira Haddad. Mira, ő Sam Thorson – bonyolította le Sarah a bemutatási szertartást. – Mira most diplomázott egyiptológiából, és még sosem járt ásatáson. Úgy gondoltam, talán a hasznunkra válhatna, közben pedig egy kis gyakorlatot is szerez, főképp, hogy a régész szakot is tervezi elvégezni. Ezért kértem egy látogatói engedélyt neki. – A cowboykalapos még mogorvábban nézett rám mint az előbb, aztán dühösen Sarah arcába vágta, hogy nem kell kolonc a nyakukba. Sarah a fülébe súgott valamit, amitől aztán kissé lenyugodott, s felfogva az élelmiszerpakkot, visszatért a többiekhez. Nem felejtett azonban szúrós pillantást vetni rám, miközben elhaladt mellettünk. – Majd megkedvel – biztatott Sarah mosolyogva, ám én ebben egyáltalán nem voltam biztos.

Tulajdonképpen nagyon jól éreztem magam a kis csoporttal, persze csak a Sam Thorson nevű túskebikor-fickót kivéve. Max Bolton, és John Zippel, Sarah másik két munkatársa már sokkal kedvesebben bántak velem. Max fejkendőt, pólót, és hosszú szárú nadrágot viselt, mindezt egységes khaki színben. John barna halásznadrágban, s pólóban izzadt, fejét szalma-kalappal védte a tűző napsugarak ellen. Mindketten középkorú, ám egyik se vonzó kinézetű fickó.

Hatalmas katonai sátrak álltak felferve, pár méterre egymástól. Amíg odaértünk az elsőhöz, Sarahval bizalmasan elcseverésztünk.

– Tulajdonképpen én lehettem az a szerencsés, akit a Cambridge-i Egyetem kijelölt erre a feladatra – csicseregte boldogan. – A helyszínt én választhattam meg, de természetesen minden feltárt leletet az egyetem kairói intézetébe szállítanak majd.

– Vagyis nem múzeumokba kerülnek?

– De, végső soron oda. Az egyetem át szokta adni őket a Kairói Egyiptomi Múzeumnak. Legkésőbb öt év elteltével közkinccsé tesznek minden egyes darabot. Az egyetemnek csak arra kellene, hogy tanulmányozhassák, amíg érdekesnek tartják, vagy amíg le nem telik az öt év. Így aztán mindenki boldog. A tudósok, mert tanulmányozhatnak, és ez által sokszor új dolgokat tudnak meg erről a korról. A múzeum, mert mindig újabb tárgyak kerülnek a birtokukba, és a múzeumlátogatók is, mert restaurálás után ők is megnézhetik az újdonságokat.

– Szóval téged az Újbirodalom izgat? Ehnaton kora? Mert gondolom ez az oka annak, hogy Amarna közelében vertetek sátrat.

– Úgy van – bólintott.

– Na és az egyetem mit szólt, amikor bejelentetted, hogy hol akarsz ásni?

– Először nem akartak belemenni. De aztán nagy nehezen mégiscsak sikerült meggyőznöm őket, méghozzá...

– Trójával – fejeztem be helyette.

– Úgy bizony – vigyorgott büszkén. Estére untam meg csak a társalgást, illetve a helyszínen való vizsgálódást. Úgy gondoltam, mára elég a porból, meg a homokból. Sarah visszavitt El-Gízába, de megígértem, hogy másnap ismét kimegyek, és bérelek egy kocsit is.

Sajgó végtagokkal kullogtam a lift felé. Úgy látszott, hogy ez a nap az összeütközéseké, és estére is kellett, hogy kapjak

belőle. Egy piros mini ruha pottyant ugyanis az ölembe, ahogy kiléptem a liftből. A mini ruhában egy szőke hajzuhatag, zöld szemek, és cseresznyepiros ajkak vágtak meglepett ábrázatot.

Hófehér karok támaszkodtak meg a vállamon, ahogy a két hosszú, hófehér láb piros körömcipőben megpróbált kigabalyodni egymás társaságából.

– Oh, pahrdon! – sikkantott fel az édeskés parfümfelhőbe burkolózott, és fura akcentussal beszélő, körülbelül velem egy idős nő. Lábra állítottam, aztán megpróbáltam mosolyt erőltetni fáradt arcomra. A nő végignézett rajtam, és zavartan kráknogni kezdett. Hát igen, nem lehettem épp szívderítő látvány a széltől összeborzolt hajammal, piszkosan. – Megbotlottam valamiben – mondta aztán, s mindketten a márványos lapokkal borított padlóra néztünk. Az egyik lap kissé kiállt a többi közül. Csak a szerencsémén múlt, hogy én még nem hasaltam el benne.

– Nem történt semmi – sóhajtottam, aztán a szobám felé igyekeztem.

– Talán valami baj van kedvesem? – fordult utánam érdeklődve, még egyszer végignézte rajtam.

– Á, dehogy – legyintettem. – Én... csak egy ásatáson segédkeztem, és közben... lettem ilyen koszos.

– Oh... értem – mondta erős francia akcentussal. – Nem volna kedve csatlakozni hozzám a bárban? Épp oda tartok. – Hullafáradtnak éreztem magam, de úgy látszott, ez az ismerkedések napja is. Mondtam, hogy lezuhanyozok, aztán megyek én is.

– Francia? – kérdeztem már a bárban. Egy asztalnál ücsörögtünk, és jeges teát iszogattunk. A bár maga egész hangulatosnak tetszett, nem volt nagy tömeg, de azért jó pár ember szédelt benne. Többen a bárpultnál ültek és álltak, néhányan pedig asztaloknál fogyasztották az italaikat.

– Oui – bólintott a nő. – Jacqueline Dupont vagyok – nyújtotta a kezét.

– Mira Haddad, nagyon örülök – fogtam vele kezét. Ő is egyből észrevette az ujjaim feltűnő hosszúságát, így neki is elmondtam, amit előtte már két embernek. Meglepődtem, hogy nem húzta el rögtön a kezét. Azt hittem, hogy az ilyen francia madame-ok, mind finnyásak. Ő azonban ugyanolyan kedves és közvetlen maradt, mint előtte.

– Szóval, miféle ásatáson járt, Mira?

– Nos, Amarnától nem messze folyik az ásatás. Biztos furán hangzik, de Saraht, az ásatásvezetőt tulajdonképpen csak ma ismertem meg. Elmondtam neki, hogy én egyiptológus vagyok, Sarah pedig kért nekem egy látogatói engedélyt, hogy kint lehessenek velük. Holnap ismét odautazok, bár eredetileg nem ezért jöttem Egyiptomba.

– Hanem miért?

– Tanulmányi útra, meg, hogy meglátogassam a sosem látott nagyszüleimet. Az apám ugyanis egyiptomi származású volt, de két éves koromban meghalt, ahogy – mint kiderült – nemrég a nagyszüleim is, így őket sem ismerhetem már meg.

– Sajnálom – ingatta a fejét együtt érzően. – Igazán. De azért örüljön neki, hogy azt csinálhatja, amíg itt van, amit szeret. Amiért eddig tanult. A véletlen összehozott önnek egy ásatást.

– Annak örülök – mosolyodtam el, s akkor még egyáltalán nem gondoltam arra, hogy ilyen véletlenek bizony nem léteznek. – Bár jobban örülnék, ha én is intenzíven részt vehetnék a munkálatokban. Hát maga mi járatban? Azt hittem, Kemet földjére nem járnak finom francia hölgyek. Már ha meg nem sértem vele.

– Oh, semmi baj. Az apám miatt vagyok itt – magyarázta, miközben én próbáltam hozzászokni az akcentushoz, amely olyan feltűnően jellemző a francia népre. – Ő egyenesen rajong Egyiptomért, és nekem... szóval, muszáj a kedvében járnom egy kicsit.

– Muszáj? Miért?

– Mert beteg szegény – mondta szomorú tekintettel. – Tavaly lovasbalesetet szenvedett, azóta tolókocsiban ül. Az orvosok azt mondják, semmi esélye, hogy valaha is lábra álljon.

– Óh, de szörnyű...

– Oui, az – bólogatott. – Hiába gazdag valaki. Amin már pénzzel sem lehet segíteni, megette a fene... Szóval, tulajdonképpen én az apámat kísértem el ide. Viszem, ahová ő akarja. Nagyon szeretem őt, nem akarom, hogy a balesete miatt elveszítse az életkedvét. Egyedül csak rám számíthat. Senkije nem maradt már neki. Az anyámat még nagyon korán elvesztettük, testvérem nincs. És ez már így is marad... Egyiptom a mindene. Imád fotózni, és imádott tevegelni, amíg tehetett.

– És maga? Maga nem szeret itt lenni?

– Én az igazat megvallva már sehol sem szeretnék lenni. Illetve egy helyen azért mégis. Otthon, a vőlegényem karjaiban.

– Van vőlegénye?

– Csak volt. Két évvel ezelőtt ugyanis hatalmas csalódást okozott nekem.

– Megcsalta – vágtam rá, de elhamarkodottan.

– Még azt is jobban elfogadtam volna – legyintett dühösen.

– Csakhogy az a szemét évek óta tagja volt egy bűnbandának, a Fekete Kutyáknak. Drágaköveket meg értékes régi tárgyakat csempészték, az abból befolyó pénzt pedig tisztára mosták. Piti kis banda volt, de azért jó időbe tellett, amíg nyakon tudták őket csípni. Szóval, abban a pillanatban, hogy bezárult előtte a cella ajtaja, a mi kapcsolatunk ajtaja is becsukódott örökre.

– De azért, ha jól értem, még mindig szereti.

– Oui – sóhajtott. – Már régen túl kellett volna lennem rajta, de nem megy. De ha belehalok sem leszek már az övé. Nem tudnék ezek után együtt lenni vele.

– Megértem – bólintottam, s eszembe jutott, hogy én még ilyesmit sosem éreztem. Valahogy a fiúk eddig kimaradtak az életemből, talán, mert a múmiák sokkal jobban érdekeltek, mint a hús-vér férfiak. Amíg a barátnőim bulikra jártak, én az

Egyiptomról szóló könyveket bújtam. Emlékszem, amikor megkaptam az elsőt. Anyám hét éves koromban vette nekem. Tulajdonképpen akkor mesélt legelőször az apámról. A gyönyörű, fotókkal teli vaskos könyv egész Egyiptomot megmutatta nekem. Luxor, El-Gíza, Théba, Heliopolisz, és még rengeteg híres város, ahol a régi idők királyai emlékeket állíttattak maguknak és isteneiknek. Azonnal elvarázsolt, ezért máig nagy becsben tartom, és féltve őrzöm azt a könyvet. Sokszor elalvás előtt csak néztem benne a fotókat a gízai piramisokról, a karnaki vagy a Memnón-kolosszusokról, obeliszkekről és templomokról. És amikor a fényképek közt először megpillantottam Howard Carter és Lord Carnarvon fotóját, amint megtalálják Tutanhamon fáraót, azonnal lúdbőrözni kezdtem, és már tudtam. Már akkor tudtam, csupán hét évesen, hogy nekem ez lesz az életem.

8.

Halk neszre ébredtem. A Hold azon az éjszakán a nyitott ablakon keresztül tekintett befelé kerek, ragyogó arcával. Fénye lágy, gyenge sávot vájt a szoba sötétjébe, amely félig az ágyamat is megvilágította. A nesz a szoba másik feléből jött, de oda már nem ért el a holdfény. Felültem, és feszülten figyeltem a sötétséget.

– Van ott valaki? – kérdeztem ijedten, de csak a csend válaszolt. Már-már kezdtem azt hinni, hogy csak képzelődtem, amikor hirtelen egy sötét lepelszerűség libbent bele a holdsugár szélébe. Erre rémülten összerándultam; egy pillanatra talán még a szívem is megállt. – Ki van ott? – kérdeztem, még az előbbinél is halkabban.

– Ne félj – válaszolt egy hang, én viszont úgy éreztem, menten szörnyethalok. Egy darabig tétováztam, gondolkodtam mit tegyek. Aztán eszembe jutott, hogy előző este leraktam az

ágyam melletti kis szekrényre egy körömvágó ollót. Automatikusan elindult a jobb kezem a szekrény felé, majd hangtalanul felmarkoltam az ollót, s az ölembé húztam. Na nem mintha sokat segített volna vészhelyzet esetén...

– Kérlek, tedd le azt az ollót – szólt a mély férfihang, és én hirtelen úgy éreztem, valami kellemes, megfoghatatlan érzés árad felém.

– Honnan tudod...

– Kérlek – ismételte. Én magam sem tudtam miért, de engedelmeskedtem. Visszatettem az ollót a helyére, aztán vártam. Nem kellett sokáig. Az ismeretlen keze áthatolt a fénysugáron és felém nyúlt. – Gyere velem. – Tétovázva ugyan, de belecsúsztattam a kezem hatalmas tenyerébe, mely puha tapintású volt, és meleg. Felálltam, ő pedig gyengéden megszorította a kezem, aztán kivezetett az alig kéttembernyi férőhelyes kis erkélyszerűsége.

Furcsa érzések kavaroztak bennem. Tudtam, hogy félnem kellene, de már nem féltem. Attól a pillanattól kezdve, hogy megérintettem, valamilyen ismeretlen folyamat indult el bennem, s olyan megnyugtatóan hatott rám, amihez hasonlót még soha életemben nem tapasztaltam. Jóval később persze arra is rájöttem, mi volt ezeknek az érzelemhullámoknak az oka.

Odakint elengedte a kezem, amit kicsit bántam, mert ezzel együtt halványult ez az érzés, de azért nem szűnt meg teljesen. Odaállt a korláthoz és rátette a kezét a szélére. Akkor vettem csak észre, hogy az idegent egy hatalmas, fekete köpeny takarja, s maga az idegen is hatalmas.

„Uramisten! Legalább két méter húsz centi ez az ember!”

A kézfejen kívül más testrészét nem láthattam, mindenét eltakarta a fekete köpeny, mely egész a földig ért. A fejére csuklya borult, így az egész jelenségnek számomra olyan druidákra emlékeztető hatása volt.

Az idegen felnézett az égre – legalábbis így sejtettem a csuklya mozgásából. A szél halkán susogott a fák lombjai között, és felénk fújta a szálloda elé ültetett virágok illatát. Kissé hűvösre fordult az idő, mégsem fáztam, annak ellenére, hogy csupán egy vékonyka hálóruhát viseltem.

Én valamivel beljebb álltam meg mint az idegen, és kíváncsian fürkésztem őt. Türelmesen vártam, mert úgy tűnt, élvezzi a friss levegő simogatását, s a város kivilágított szépségét, melynek ragyogásához még a Hold is hozzásegített egy keveset.

– Nézd csak, Mira – szólalt meg végre hosszú csend után. – Nézz fel az égre, s mondd el, mit látsz. – Eszembe se jutott megkérdezni, honnan tudja a nevem. Nyilvánvaló, hogy tudja, kihez jött, de hogy honnan ismer, arról fogalmam se volt. Sokkal inkább arra összpontosítottam, hogy tényleg, mi is az, amit látok, ha felnézek az égre? Annyiszor felnéztem már életemben, de a mögöttes gondolatok sohasem érdekeltek... Egyetlen szó jutott az eszembe.

– Végtelen – suttoztam, és egy kicsit bele is borzongtam.

– Igen – helyeselt, mintha pont ezt a választ várta volna. – A Világegyetem valóban végtelen. S bár a szót magát ki tudjátok mondani, elképzelni mégsem tudjátok. Nem is tudhatjátok. Az Univerzum ős-öreg, Mira. Olyan öreg, melyet ma még emberi elme fel nem foghat. Azt hiszitek, elég messzire láttok benne, de ami számotokra hatalmas, az apró pont csupán ebben a Világegyetemben. Olyan apró, mint egy parányi homokszem egy vég nélküli sivatagban. Sokat kell még tanulnotok, hogy megértsétek mindezt... – Értetlenül bámultam rá.

– Miért mondod ezt el nekem? – kérdeztem. Az idegen lehajtotta a fejét, majd sóhajtott. Szomorú sóhaj volt ez. Aztán ismét felnézett, és a város gyönyörű fényeit szemlélte.

– Hiszel abban, Mira, hogy ebben a végtelen világban nem ti vagytok az egyedüli élőlények?

– Mármint mi emberek? – kérdeztem, ő pedig bólintott. Erre elmosolyodtam. – Ha ezzel most azt akarod kérdezni, hiszek-e az ufókban, a válaszem nem. Nem hiszek a földönkívüliekben. – Az idegen ismét hallgatásba burkolózott. Fejét az ég felé szegezte, kezét összekulcsolta maga előtt, mintha imádkozna.

– Hát Istenben hiszel-e? – kérdezte.

– Igen – válaszoltam habozás nélkül, bár nem értettem mit akar ezzel.

– Ezek szerint vele már találkoztál.

– Nem... – lepődtem meg. – Nem... dehogy.

– De mégis hiszel benne.

– Igen. Hiszen hinni csak olyan dologban lehet, amit nem látunk. Ha találkozna Istennel, akkor többé már nem hinném, hogy van, hanem tudnám. És az nem ugyanaz.

– Pontosan. De... ha Istennel még nem találkoztál, és hiszel benne, akkor miért ne hihetnél más élőlényekben is, akikkel állításod szerint még szintén nem találkoztál?

– Miért kellene hinnem bennük? – akadékoskodtam. – Istenben hinni más dolog. Istent nem lehet egy kalap alá venni azokkal a... kis zöld lényekkel, akik tányérokban repkednek!

– Ó, persze – mondta, de a hangjában mosolyt éreztem. – A kérdés már csak az, hogy melyik Istenben hiszel. Abban, amelyik téged teremtett, vagy abban, amelyik engem?

– Hogy érted ezt? Kérlek, mondd el miért jöttél. Ki vagy te? – kérdeztem már kissé ingerültem.

– Az most nem érdekes, hogy ki vagyok – válaszolt halkán. – De annál fontosabb, amiért itt vagyok.

– Na és miért vagy itt? – kérdeztem, és már igazán tudni szerettem volna.

– Vannak emberek ezen a Földön, akik nem céltalan jöttek a világra, hanem rájuk szabott feladattal. Olyan feladattal, amely mindenki számára döntő lehet a jövőre nézve. Előfordul, hogy a kiválasztottakat többen is kiszemelik maguknak. A mérhetetlen fontosságú személyek ritkák, és te ezek közé tartozol.

Állhatsz a jó oldalon, de a rossz oldalon is. A te feladatod, hogy eldöntsd, hol akarsz állni. Az én feladatom az, hogy a jó irányba tereljem a kiválasztottat, s megértessem vele, miért van erre szükség.

– Aha – bólintottam, mintha minden olyan nagyon magától értetődő lenne. – Szóval... ezzel most azt akarod mondani, hogy én valamiféle kiválasztott lennék, akinek végre kellene hajtani valami feladatot, te meg azért vagy itt, hogy segíts ebben. Ugye?

– Örülök, hogy elsőre megértetted – hajolt meg illedelmesen, ahogy az emberek Japánban szokták. Próbáltam összegezni a fejemben a történeteket, de valahogy nem akart eljutni a tudatomig, ami az elmúlt pár percben megesett, és elhangzott. Mivel tehát az agyam nem volt képes felfogni a dolgot, nevetett rajta egy jót, s vele nevettem én is.

– Hát ez nagyon jó vicc volt! – kaccantottam. – De most már ugye elárulod nekem, hogy egy: hogy a fenébe jöttél be ide, mikor az ajtóm zárva, az erkélyen keresztül meg ember legyen a talpán, aki feljut; és kettő: mi a fenét akarsz te tulajdonképpen tőlem? Egyáltalán ki vagy te?

– Először is, hagyom, hogy feldolgozd, amit mondtam – válaszolt cseppet sem jó kedélyű hangon. – Addig is adok néhány tanácsot. Egy: térj haza, és éld tovább a mindennapjaidat. Ez a te feladatod, mint kiválasztottnak. Kettő: ne várd meg, amíg elkezdődik, mert belehalhatsz. Hamarosan jelentkezem – tette még hozzá, aztán hirtelen úgy eltűnt a szemem elől, mintha soha nem lett volna ott. A látottaktól és hallottaktól kissé megszedültem, és kábán kóvályogtam vissza az ágyamhoz. Képtelen voltam gondolkodni, lefeküdtem, és csak néztem a plafont, amíg sikerült elaludnom.

9.

Úgy ébredtem, mint akit fejbe vágtak. Az egész fejemben seregnyi hangya futkosott még akkor is, amikor nekiálltam reggelizni, a hűtőbe előre bekészített szendvicsekből. El akartam felejtetni az elmúlt éjszakát, és azt is, amit a furcsa idegen közölt velem. Ha tudtam volna mi vár még rám az elkövetkezendő pár hétben, bizony inkább megfogadtam volna az idegen tanácsát, és szélesebben repültem volna vissza Magyarországra.

Sarah, és a többiek már nyakig álltak a munkában, mikor odaértem a bérelt kocsimmal.

– Már vártalak! – Nem tudtam, mire véljem ezt a felhőtlen jókedvet ilyen hirtelen, de Sarah rögtön felvilágosított. – Nem fogod elhinni, mit találtunk! Istenem, erre a pillanatra vártam idáig! – nézett az ég felé boldogan, két kezét egy percre össze-téve maga előtt. – Egy hatalmas kőtáblába ütköztünk bele!

– Egy kőtáblába?!

– Mmm... Igazából, még nem tudjuk, mi ez – súgta oda bizalmasan, mintha baj lenne, hogy az a rengeteg homok meghallja, amit mond. – Ma hajnalban ütköztünk bele, újabb fél méter ásás után. Egyébként azt hittem, hamarabb jössz, már tíz is elmúlt.

– I..igen, egy kicsit elhúzódott a reggelim, nem aludtam valami jól. Szóval miféle kőtáblába ütköztetek? – kérdeztem kitérően, s igyekeztem nem észrevenni Sarah gyanakodó tekintetét.

– Mifélébe, mifélébe... mondom, még mi sem tudjuk. Eddig egy két négyzetméteres területet tisztítottunk meg. És az eredmény csak simára csiszolt, kemény kő. A széleit még nem találjuk.

– Van rajta felirat?

– Nincs – ingatta a fejét csalódottan. – Én is erre voltam legelőször kíváncsi. A csiszolásból ítélve viszont holtbiztos, hogy mesterséges eredetű. Szerinted mi lehet ez?

– Fogalmam sincs – mondtam, amikor már a gödör szélén álltam, és a kőtáblának vélt valamit vizsgáltam. Odalent a többiek javában dolgoztak. Max, és John felnézett ránk; köszönetképpen Max a kezét lendítette fel, John pedig a szalmaalapját pöckölte hátrébb. Felējük integettem, ám hamar lelankadt a kezem, amikor összetalálkoztam a tekintetem Sam Thorsonnal. Erőt vettem magamon, és elhatároztam, hogy miatta nem fogok visszavonulót fújni. Fogalmam se volt róla, mi baja lehet velem, de megfogadtam, hogy nem fogok megijedni tőle. Ezért hát hatalmas vigyort terítettem az arcomra, úgy köszöntem oda neki. – Halihó! – Sam szisszent egyet gőgösen, és csak a fejét ingatta. Talán még mormogott is valamit az orra alatt, de hogy mit, azt már nem értettem.

Mint ahogy azt sem, hogy hogyan került ide ez a kőtábla, ha ugyan valóban az, hisz még a vastagságát sem ismerjük. Bár gyakorlatlan egyiptológus voltam, azt azért még én is tudtam, hogy négy méterrel a homok alatt a sivatagban, nem szoktak találni két négyzetméternél is nagyobb, írás nélküli kőlapokat. – Az is lehet, hogy ez egy alapkő akart lenni – fordultam ismét Sarahhoz.

– Úgy érted, valamilyen épületnek az alapköve? – nézett rám érdeklődve.

– Úgy. Talán egy templomé, vagy királyi palotáé, vagy...

– Vagy egy piramisé – fejezte be helyettem. – De az sem kizárt, hogy egy sírkamra bejárata.

– Meglehet. – Sarah egy darabig elgondolkodva nézte a sima felületű talán kőlapot, aztán felemelkedett görnyedt testhelyzetéből. – Remélem, pár nap múlva már többet tudunk meg róla. – Egyet értettem vele. Bizonyára ő is ugyanolyan furcsának találta az esetet, mint én.

10.

Másnap újra egy kocsikázást terveztem a sivatagba, de előtte még szándékoztam megebédelni. Ám amikor leértem a szálloda földszintjére, láttam, hogy egy öltönyös pasas veri éppen a recepciós pultot. Kíváncsi természetű vagyok, hát megvártam az esemény végét.

– Követelem, hogy haladéktalanul nézzenek utána! – kiáltozott dühösen a halálra rémült szállodatulajdonossal, és a még rémültebb falfehér recepcióssal, aki egyébként arab származásánál fogva amúgy sötét bőrű. Angolul beszélt, de sejtettem, hogy nem lehet amerikai, az öltözkékét tekintve legalábbis. Sötétkék csíkos öltönyt nyakkendővel, még csak viselhet akármelyik európai vagy amerikai üzletember, monoklit viszont leginkább az angol urak szoktak. Főleg, ha még hozzáveszem a hetyke bajuszt, s a középen elválasztott, két oldalra fésült, lenyalt haját. A hónap alatt kukucskáló gombos végű sétapálcáról meg már nem is beszélve. Mintha egy régi, angol filmből lépett volna elő. – Annak a táskának elő kell kerülnie!

– Azonnal utánanézőnk, uram – biztosította ijedt arccal a szállodatulajdonos. Felemelte a pulton heverő telefonkészülék kagylóját, majd tárcsázott. Kisvártatva elkezdett beszélni a vonal végén lévő illetékessel, de az angol bosszankodó magatartása miatt kénytelen volt végül kissé arrébb húzódni a készülékkel. A recepciós úgy követte, mint rémült kiscsibe a kotlóst. Elérkezettnek láttam a pillanatot.

– Elnézést, hogy csak úgy megszólítom – léptem oda hozzá. – Megkérdezhetem, hogy mi a baj, uram? – Mivel finom angol urak sétapálcával a hónuk alatt, nem szoktak ráförmedni fiatal nőkre, igencsak meglepődtem a reakcióján.

– Maga meg ki a fene? És mi köze hozzá, mi bajom van?

– Hmmm... elnézést, csak gondoltam, talán... esetleg tudok valamiben segíteni. – Erre aztán megenyhülve nézett rám, és

végigmért apró, barna szemével. Igazából jobban is, mint ahogy egy angol úrnak kellett volna.

– Bocsásson meg, Miss...

– Mira Haddad – nyújtottam a jobb kezem, aztán persze vártam a következményeket.

Felkészültem rá, hogy ismét magyarázkodnom kell, de kellemesen csalódtam. Az angol úrnak tűnő férfi ugyanis csak annyit jegyzett meg, hogy feltűnően hosszúak az ujjaim, s meg sem várva a válaszomat, gyorsan bemutatkozott.

– Lord Richard Edwington – mondta nyájasan, aztán kezet csókolt.

– Angliából? – kérdeztem kissé zavartan. Nem szoktam hozzá a kézcsókolgatásokhoz.

– Hát persze – bólintott, mintha azt mondaná: *„Hogy is kérdezhet ilyen csacsiságot kedvesem, hát persze, hogy onnan.”* – Angol nemesi családból származom, az apám után én is felvettem a Lord címet. Hatalmas birtokunk van Birminghamben, három éttermünk, és számtalan üzletünk Anglia-szerte – tárta szét a karját, az egyik kezébe véve a sétapálcáját, ezzel is mutatva hatalmasságuk mivoltát.

– Figyelemre méltó – ismertem el.

– Köszönöm – hajolt meg tisztelettelően, aztán komor arcot vágott, s dühösen a még mindig telefonáló szállodatulajdonosra pillantott. – Persze nem mindenhol értékelik ám a rangot, és a nemesi származást! És maga honnan jött, Miss? – fordult ismét felém, immár megint nyájas hangnemben.

– Európából, Magyarországról. A véletlenek miatt, most épp egy régészeti ásatás részese lehetek... – Már nem tudtam befejezni, mert a szállodatulajdonos visszatért a pulthoz, és zavartan vigyorogva elmagyarázta a Lordnak, hogy a táskája véletlenül egy másik vendég holmijai közé keveredett, de már hozzák.

– Nagyszerű – morogta a Lord, majd idegesen a karórájára pillantott. – Akkor hozzák az ebédlőbe, úgysem ebédeltem

még. Velem tart, kedvesem? – Ez már ismét nekem szólt. Akkor jutott csak eszembe, hogy miért is jöttem le az ebédlőbe, s az időközben elfeledett gyomrom is halk mormogással jelezte, hogy illene már valamit belepakolni. Nem mondhattam nemet a meghívásra. Könnyű ebédet rendeltem, nem akartam ugyanis teletömni magam, mielőtt meglátogatom újdonsült régészcsapatomat.

– Tehát valamiféle ásatáson segédkezik, ha jól értettem az imént – adta vissza a belém fojtott szót a Lord, már ebéd közben.

– Igen, Amarnától nem messze. Az ásatásvezető azt mondta, ígéretes hely, és lehet, hogy igaza is van – mondtam, aztán elmeséltem, mire bukkantak a homok alatt. A Lord eddig is igyekezett odafigyelni arra, amit mondok ínycsiklandó ebédjének elfogyasztása közben, de erre felkapta a fejét.

– Na és, mit gondol, Miss, mi lehet az?

– Fogalmam sincs. Lehetséges, hogy egy sírkamra bejárata, de az is lehet, hogy csak egy épület alapköve.

– Remélem szerencsájuk lesz, és egy kincsekkel teli sírkamrára bukkannak – mondta nyájasan. Én is ezt reméltem.

11.

Még csak nem is szusszanhattam az ebédem elfogyasztása után. Nemsokára hálás voltam érte magamnak, hogy könnyű ételt választottam. A Lord időközben magamra hagyott az üres ebédlőben, visszakapott aktatáskájával a kezében.

Egy ismerős jelenség rohant lélekszakadva a recepciós pulthoz, szétzilált hajjal, rövid, rózsaszín nadrágban és topban. A lábán ezúttal fehér sportcipőt viselt, s mintha kissé leizzadt volna. Az ismerős nő rémülten csapkodta a recepciós pulton álló kis csengőt, miközben azt kiáltozta, hogy hívjon már valaki mentőt. A recepciósoknak azonban nyoma sem volt. Még rémül-

tebb arccal körbenézett, aztán odarohant az egyetlen emberhez, akit meglátott: hozzám.

– Mira! Kérem... – zihálta, és rángatni kezdte a karom. – Azonnal velem kell jönnie! – Időm se volt átgondolni, valóban menni akarok-e, egy pillanat múlva már azon kaptam magam, hogy mellette rohanok egy számomra még ismeretlen folyosón. Hamarosan egy hatalmas terembe érkeztünk, ahol nagyobb nál nagyobb edzőgépek terpeszkedtek egymás mellett, és egymással szemben is. Valószínűsítettem, hogy a szálloda konditermében lehetünk.

– Mih... történth...? – kérdeztem lihegve. A rémült francia nő, aki tegnap este a bárban még oly nyugodtan viselkedett, most remegő kézzel mutogatott az egyik súlyokkal megrakott kondi gép mögé.

– Ott! Mögötte! – kiáltotta, azonban hiába erőltettem a szemem, nem láttam ott semmit. Újabb futam következett. A madame megragadta a karom, és egyenesen a gép mögé húzott. Aztán a rémült arcot meglepett arc váltotta fel. Zavart tekintettel pillantott rám, aztán vissza a gép mögötti üres padlóra.

– Az előbb még itt volt! Esküszöm! Itt feküdt! – kiáltotta, ám én még néhány porcicát sem láttam ott feküdni. – Én... azon a futógépen edzettem éppen, amikor megláttam... Úgy nézett ki... – elkeseredett, ugyanakkor megkönnyebbült hangszílyal nevetett fel. – Úgy látszik, begolyóztam!

– Jacqueline – fogtam meg most én az ő karját. – Elmondaná, mi volt az, amit látott? – A francia nő egy percig még az üres padlót bámulta, aztán lassan felfogva a kérdésem, bólintott.

– Egy gyönyörű, egyiptomi ruhába öltözött nő feküdt ott. A padlón. Illetve... inkább valami fehér lepelyszerűségen. Alatta talán téglák voltak. Négy. És vérzett. És... ordított. Azt hiszem... – Most rám nézett, és olyan határozottan mondta ki, mintha ez

a világ legtermészetesebb dolga lett volna ezen a helyen. – Éppen szült... –

Az egész délutánom azzal telt, hogy a francia nő nyomában a vérző, segítségre szoruló asszonyt és kisbabáját megtaláljam. A furcsa tény, hogy ezt a finom madame-ot miért érdekli ennyire a dolog, a pusztai emberi szolidaritás számlájára írtam. Hiába kutattuk azonban át a szállodát a „pincétől a padlásig”, nem akadunk a nyomukra. Valószínűbbnek tartottam, hogy egyszerű hallucináció lehetett az egész, mással nem tudtam megmagyarázni a dolgot.

Mivel egy régészeti ásatás meghatározott munkarend szerint folyik, s este már nem dolgoznak, így másnap reggel jutottam csak ki ismét az ásatás helyszínére a bérelt furgonommal, ahol újabb meglepő dolgokat hallhattam.

– Találtunk egy részletet a széléből – ujjongott Sarah, aztán hamar elkomorult az ábrázata. – Mit mondjak, nagyon érdekes. Nem egyenes vonalról van szó ugyanis, ahogy hittük.

– Hanem?!

– Szerintem egy kör, vagy ellipszis alaknak egy része. A szélén már feliratok is vannak. Hieroglif írás! – Az első látásra valóban hieroglif írásnak tűnő rövid sorok, a kör vagy ellipszis ívet követve helyezkedtek el pár centiméternyire az élvonaltól. Az írások között viszont körülbelül tíz centiméteres átmérőjű kör alakú lyukak tátongtak. Ezek a szabályos körök kábé 75-80 centinként követték egymást, közöttük helyezkedtek el az írásjelek.

– Az már biztos, hogy nem egy piramis alapja. És valószínű, hogy nem is egy sírkamra bejárata – mondtam.

– Tény – értett egyet. – Inkább valamiféle áldozati táblára gondolok. Az írásokat nézve, ez valószínűleg az egyik napistenhez írt himnuszok egyike lehet. Csináltam minden feliratról fényképet is – mondta, miközben otthagytuk a kutatóárok szélét, és a leletsátorba igyekeztünk. A bent felállított asztal tele volt papír fecnikkel, nagyobb lapokkal, naplókcal és

fényképekkel. Felmarkolt az asztallap közepéről pár darab polaroidot, és átadta, hogy jobban szemügyre vehessem. – És le is fordítottam, volt rá pár órá. Nézd, itt az áll: „*Te, ki aranyos fénybe öltözve szállsz le közénk.*” – mondta az első képre bökve. – A másik írás szerint: „*Te, ki az égből áldást hozol népünkre.*” A harmadik pedig: „*Te, ki magvadat szét-hinted közöttünk.*” – mondta, én pedig sorra néztem a lefényképezett hieroglifákat.

– Hm. Érdekes – jegyeztem meg elgondolkodva, ahogy értelmet nyertek a fejemben a vésetek másolatai. Természetesen se Sarah, se a többi csapattag előtt nem szándékoztam felfedni a gyors-fordításos képességemet. Jobbnak gondoltam így.

– Ugye? Hátborzongatóan az. Most már csak azt kellene tudni, egész pontosan kihez is szól. Szerintem Atonhoz, de ez csak az én véleményem. Ha előkerül az összes véset, talán erre is tudni fogjuk a választ. Szerintem ez a terület Ahet-Aton egy még fel nem fedezett darabkája lehet. Bár valamivel arrébb van tőle, elképzelhető, hogy valamikor ide is állítottak egy templomot Aton tiszteletére. – Amikor ismét a sátoron kívül voltunk, akkor vettem csak észre, hogy a többiek tőlünk vagy száz méterre egy új helyen munkálkodnak. Kérdőn néztem Sarahra, aki erre elmondta, hogy kénytelenek voltak elkezdni egy másik helyen is ásni egy kutatóárkot, hogy gyorsabban haladjanak. – Holnap még öt ember érkezik ide segíteni.

– Honnan?

– A Cambridge-i egyetemről. Pontosabban Donald Reeves, és csapata jön segídezni.

– Hogyhogy?

– Az az igazság, hogy ennyien édeskevesek vagyunk ehhez a munkához, arra meg nincs pénzem, hogy helyi munkásokat béreljek, ráadásul a saját felelősségemre. Ha Egyiptomban ki-nyiffan egy arab egy amerikai miatt... hát, senkinek nem kívánom. Szóval, inkább beszerveztem őket is, még a legelején, de a

professzor az elfoglaltságai miatt csak mostanára tudta lefoglalni a repülőjegyet, és összeszedni a saját csapatát. Lehet, hogy az egész ásatási terület tele van érdekes és értékes dolgokkal, én pedig nem akarok egyikről se lemaradni. Őszintén szólva, idáig nem nagyon reménykedtem benne, hogy tényleg találunk is valamit, és félttem, hogy hiába rángatom ide a professzort. El se tudom mondani, mennyire örülök neki, hogy végre egy ásatáson dolgozhatok vele! Mióta csak ismerem, szeretnék legalább egyszer az életben egy csapatot alkotni vele. Nem is beszélve arról, hogy nagyon nehezen tudtam rábeszélni erre az ásatásra, és talán újra megjönne a kedve hozzá most, hogy találtunk valamit.

– Miért mi történt? És milyen professzorról beszélsz? – kérdeztem értetlenül bámulva rá.

– Donald Reeves, a Cambridge-i egyetem elismert professzora. Több neves ásatási eredmény fűződik a nevéhez, a Kairói Egyiptomi Múzeum sokat köszönhet neki. Egy ideje azonban már csak tanít. Az én tanárom is ő volt, és nagyon jóban vagyunk. Tulajdonképpen a példaképem.

– És miért hagyta abba az ásatásokat?

– Az utolsó menetben kiütötték – vágta rá dióhéjban, mintha csak egy bokszmeccsről beszélne. Rá lehetett írva az arcomra, hogy várom a folytatást. – A legutóbbi ásatása kudarcba fulladt – mondta végül. – Túl nagy fába vágta ugyanis a fejszéjét. Ő is egy olyan helyen kezdett el ásni, ahol senki nem lett volna hajlandó. Tulajdonképpen ezt a helyszínválasztási ötletet is ő adta. Az a helyzet, hogy az egyetem ezért is nem akart először belemenni, hogy itt ássak. Nem akartak még egy kudarcot. A professzor ugyanis meg volt róla győződve, hogy azon a helyen egy rég eltűnt civilizáció nyomai lehetnek.

– Miféle civilizációé? – Sarah egy pillanatig elgondolkozott, talán azon, válaszoljon-e. Csöppnyi habozás után azonban rávágta.

– Az atlantisziaké. Atlantiszt kereste. – Megrökönyödve bámultam rá.

– Komolyan?!

– Igen, tudom – legyintett. – Ez a téma kissé már elcsépett, és sok tudós hírneve rá is ment a dologra. Régi történet, amin a komolyabb tudósok röhögnek. Ő viszont váltig állította, hogy az atlantiszi világ nyomait itt biztosan megtalálja.

– De hisz Atlantisz a legenda szerint elsüllyedt az óceánban. Mire alapozta akkor a feltevését a professzor?

– Látom, te erről eddig még nem sokat hallottál. Sokak szerint az atlantiszi kultúra „maradványa” Egyiptomban élt tovább, és civilizálódott újra. Akik hisznek ebben, azoknak meggyőződésük, hogy a hajdani tudásuk mutatkozik meg például a piramisépítésben is. Sajnos a professzornál a „balesete” után igazság szerint nem igazán merte senki feszegetni a témát. Ő pedig azóta is mélyen hallgat róla. De ha megérkezik, neked talán lesz olyan szerencséd, hogy elbeszélgess vele erről. Mármint, ha mersz – tette hozzá egy kis szünet után. Mit tagadjam, Sarah tényleg szörnyen kíváncsivá tett.

12.

Időm se volt elgondolkozni a dolgon, hamarosan ismerős arc bukkant fel előttünk. Mogorva tekintete rögtön eltalált, ahogy odaért mellénk, ugyanakkor izgatottnak is tűnt.

– Mutatnom kell valamit – mondta röviden és elindult vissza a többiekhez. Kíváncsian baktattunk Sam Thorson után a forró, sivatagi homokon.

A másik kutatóárok már szélesebb volt, mint az előző, ugyanakkor sekélyebb is. Max Bolton, és John Zippel épp szünetet tartott, mikor odaértünk. Kopott, teleizzadt pólójukra patakokban engedték folyni a palackos vizet, ahogy mohón kortyolták. Izzadságtól, kosztól eltemetett arcuk azonban vidá-

man tekintett fel ránk. Éreztem, ahogy Sarah megragadja a karom, aztán megrökönyödött arcát látva már én is a mélyben lévő valamire tereltem a figyelmem. Amíg én a számat tátottam a meglepetéstől, Sarah pillanatok alatt lent termett.

– Mi a...? – csak ennyi jött ki a számon. A valami a gödörben kísértetiesen hasonlított egy koporsó díszes fejrészéhez.

– Azonnal ássátok ki! – kiáltotta Sarah, szinte önkívületi állapotban, és szinte másodpercek alatt ő is odalenn termett. Ástak, mint a megszállottak, ahányan csak voltak, de azért persze vigyázva, nehogy még több sérülést okozzanak az amúgy is sérültnek látszó, feltehetőleg több ezer éves tárgyon. Én kénytelen voltam végignézni a kutatóárok széléről, hisz semmiképp se akartam újdonsült barátaimat – főképp Saraht – bajba keverni azzal, hogy illetéktelenül részt veszek a munkában. De persze a kíváncsiságom nagyobb volt, mint valaha, s szinte észre se vettem, ahogy leguggolok, majd letérdelek az árok szélén, s kis híján belezuhanva bámulom a fokozatosan megmutatkozó leletet. Amikor végeztek, Sarah lázasan vizsgálni kezdte, mint egy száz éve nem praktizáló mániákus orvos az első betegét. – A festés közepesen megkopott. Főleg az arc részen láthatók külsérelmi nyomok. Szinte teljesen eltűnt. Mintha... minthogyha...

– Direkt vakarták volna le – suttogtam megborzongva, észre se véve, hogy szinte már beleesek az árokba, annyira nézem a koporsót.

– Mi a fészkes fenét keres ez itt a homok alatt?! – kiáltott fel Sarah döbbenten. – Egy fáraónak a Királyok Völgyében, vagy más elegáns temetkezési építményben lenne a helye egy csomó kincssel körülvéve!

– Honnan veszed, hogy fáraó? – tudakolta Max. A kérdésén cseppet se csodálkoztam, hiszen ő nem egyiptológus, hanem nyelvész, s leginkább az ékírásos feliratokkal szokott foglalkozni. És jó munkaerő fizikálisan is.

– Egyértelműen az. Nézd meg a fejdísz. Nemesz, rajta Uadzset, mely a királyi fejékek homlokzatát díszíti, és Nehbet a keselyű, egymásba fonódva. Ez jelzi Alsó- és Felső Egyiptom egyesülését, ők a védőistennők. Ureusz és Nehbet. Csak az uralkodók viseltek ilyet. A bal kezében a Neheh, a kék arany jogar, Észak korbácsa, jobb kezében pedig a gyakran csak „pásztorbotként” emlegetett másik uralkodói jelvény, a Hekajogar. Ez mind uralkodási jelkép. Alattuk pedig... az ankh. Az élet szimbóluma. Remélhetőleg a múmia is benne lesz – nyalta meg aztán kiszáradt száját. Talán a dicsőség édes ízét érezte rajta. Az én gyomrom is kacsatáncot járt, és a legszívesebben leugrottam volna közéjük, hogy megérinthessem azt a gyönyörűséget, mely talán évezredek is várt a homok alatt arra, hogy valaki megtalálja. Hogy is gondolhattam volna, hogy rögtön diplomaosztás után én is részese lehetek egy eddig ismeretlen fáraó megtalálásának! Tutanhamon óta nem nagyon akadtak királyi koporsóra, ezért tudtam, hogy Sarah, és csapata ezzel valószínűleg történelmet írt az egyiptológiában. Akkor még nem is sejtettük, valójában milyen veszélyes is lesz ez a történelemírás.

– Érdekes – hűmmögött Sarah, miután teljesen letisztították a koporsó felületét. – Nincs rajta írás.

– Talán lefelejtették róla – próbáltam viccelni, de ez sem segített Sarah komor tekintetének elsimításában.

– Nem. Lekaparták róla. Nem értem... egyáltalán hogyan vehették a bátorságot, hogy csak úgy a homokba beássanak egy királyi múmiát? – Kicsit csalódottan csengett a hangja. Gondoltam talán úgy érezhette, hogy ha már rátalált egy fáraóra, miért nem tömérdek kincsek között akadt rá, egy elbújtatott sírkamrában. – Ez az egész... nagyon arra utal, hogy ezt a fáraót mindenki utálta. De a kellő tiszteletet akkor is meg kellett volna adni neki, ahogy a többinek. Mit követett el szegény, hogy így kellett végeznie?

– Előbb meg kellene nézni, egyáltalán benne van-e a múmia – vetettem fel csak úgy mellékesen.

– Igen, mindenképpen. – Mivel az ilyen jelentőségű lelet kiemelésénél és megbontásánál jelen kell, hogy legyen valaki az egyiptomi régészeti hivataltól is, így órákat kellett várni, míg erre sor kerülhetett. Sarah ugyan gondoskodott róla, hogy a hivatal ne csődítsen ide tengernyi embert, mégis kisebb hadsereggel ért fel a csoport, amely érkezett, mivel egy külön stáb is jelen lehetett a műveleteknél.

Sam, Max, John és én csak némán bámultuk a szakszerű munkát, melynek a stáb minden pillanatát felvételre rögzítette. Kiemelés után a felnyitást a leletmentő sátorban Sarah és a hivatal két embere végezte, a látvány pedig önmagáért beszélt. A koporsóban valóban ott feküdt a még érintetlen múmia, mellkasán egy hamisítatlan papirusztekercssel. Sarah, miután a hivatal emberei és a stáb elmentek a lelettel együtt, hatalmasat fújt a levegőbe, majd izgatottan megsimította a tarkóját. – A professzor ezt el se fogja hinni! Most muszáj jelentést írnom.

13.

A Nap már a horizont felé közelített, amikor visszaértem a szállodához, aranyló gömbjével misztikus fényárba borítva egész El-Gízát, Kairónak ezt a csodás és népes elővárosát, mely óriási látogatottságát a piramisoknak és a Nagy Sfinxnek köszönheti.

A szállodában a lift felé menet képtelenségnek tartottam eldönteni egyik-e, vagy aludjak. A gyomromat már mardosta az éhség, a szemem viszont majd' leragadt. Az első dolgom azonban mégiscsak az volt, hogy beálljak a zuhany alá, és teleigyam magam a hús vízzel, majd lemossam magamról az izzadságot, meg a mocskot. Zuhanyozás után szinte újjászület-

tem, s egy rövidke kis nyári ruhát magamra kapva, kicsit még vizes hajjal lesétáltam az időközben felfedezett kis éjjel-nappaliba, amely a szálloda földszintjén helyezkedett el az étteremtől balra. Úgy látszott, ebben az épületben éjjel nagyobb a forgalom, mint nappal, útközben ugyanis legalább húsz emberrel találkoztam. Feltehetőleg a bárból sétálgattak ki-be, igazán vidám hangulatban, nevetgélve. Sóhajtva igyekeztem nem elejteni a kis pakkomat, amelyet amolyan muníció gyanánt akartam elhelyezni az időközben kiürült hűtőmben odafent.

A csomagokkal való egyensúlyozás azonban olyannyira lefoglalt, hogy észre sem vettem a velem szembe jövő alakot. Biztos vagyok benne, hogy ő is teljesen másfelé figyelt, különben nem jött volna nekem másodjára is. A szendvicsek közül néhány szétgurult a földön, de szerencsére mind be volt fóliázva. A kis ásványvizes palackokat az ujjaim között és a maradék szendvicset sikerült nagy egyensúlyozások közepette megtartanom.

A fiatal férfi gyorsan felkapkodta a szétgurult elemózsiát és először bocsánatkérő, aztán meglepett tekintettel nézett rám. Végül hatalmas vigyorral a képén szólított meg.

– Csak nem szendvics túlادagolásban akarsz elhalálozni? – Túl fáradtnak éreztem magam ahhoz, hogy értékelni tudjam a humorát. Elvettem a szendvicseket, aztán szótlanul tovább-sétáltam. Azonban nem úszhattam meg ennyivel a találkozást. – Hé, várj! – sietett utánam. – Hagy segítsék, jó? – Ezúttal némi komolyságot véltem felfedezni rajta, úgyhogy átadtam neki a pakkom felét. Egészen addig néma csend honolt köztünk, amíg az utolsó darabot is be nem raktam a hűtőbe.

– Kösz a segítséget, William – mondtam aztán. Akkor vettem csak észre, hogy valószínűleg az egész berakodási szertartás alatt engem bámult ravaszka szemével, pajzán mosollyal az arcán.

– Szívesen – vágta rá hirtelen, mintha ő is akkor vette volna észre saját magát. – Nézd, a múltkori miatt, ha megharagudtál rám...

– Semmi baj – mosolyogtam. – Hozzá vagyok szokva.

– Egyébként én személy szerint egyáltalán nem tartom csúnyának – pillantott a szokatlanul hosszú ujjaimra. Aztán az egyik kezemért nyúlt, és a tenyerében tartva nézegette. – Inkább... különlegesnek... – mondta halkan, s a szabad kezével végigsimított rajtuk. Egy pillanatig átadtam magam ennek az érzésnek, aztán zavartan elkaptam a kezem, és megköszörültem a torkom.

– Helyes – mondtam szárazon, és majdhogynem kilöktem az ajtómon. – Akkor jó éjt.

Reggel a folyosón az egyetlen emberrel futottam össze, akivel nem akartam. Zavart mosollyal köszöntem oda neki.

– Remélem jól aludtál – tettem aztán hozzá békülékenyen. Nyúzott arcára nézve azonban valami mást véltem felfedezni rajta, mint pihentséget. A szeme fehérjén még a silt zavaró jelenlététől is észre lehetett venni a kicsi, vörös erecskéket, alatta pedig sötét karikák húzódtak. A tegnapi William Clements ravaszkas tekintetének híre-hamva sem volt már.

– Szekálni akarsz? – kérdezte gúnyosan, de aztán meglátta az arcomon tükröződni az aggodalmat, mert megenyhülve folytatta. – Egyáltalán nem aludtam jól. Valami szörnyű rémálmom volt.

– Meghívhatlak egy kávéra? – ajánlottam fel. Megsajnáltam szegényt, tényleg szörnyen nézett ki. Kis habozás után végül beleegyezett, de csak azzal a feltétellel, ha ő hívhat meg. Ebből aztán levontam a következtetést: udvariasabb, mint hittem.

Pár perc múlva már az ebédlőben ültünk egy asztalnál. Kivételesen most nem volt kihalt a hely, néhány ember szintén a reggelijét, a kávéját, kapucsínóját, vagy a teáját fogyasztotta éppen. Leginkább házaspárok; fiatalok, idősebbek egyaránt. Az egyik tollas kalapban és divatos mamaruhában ücsörgő öreglány különösképp felkeltette a figyelmemet, ahogy végignézett a világoskék rövidnadrágomból elővillanó lábamon, s az ujjatlan topból kidudorodó mellemen. Egyetlen mosollyal nyugtáz-

tam csak irigy és felháborodott fintorgását. – Elmondod, mit álmodtál? – kérdeztem aztán Williamet már a habos kávémat szűrőszőlgetve. A férfi egy ideig még bámulta a saját csészéjében elmerülő kockacukrokat, aztán bólintott.

Türelmesen vártam, amíg belekezd.

– Tulajdonképpen... azt hiszem, álomban szemtanúja voltam egy gyilkosságnak. A legfurcsább az egészben az, hogy... nem is ebben a korban játszódott.

– Hanem?

– Az... ókorban, azt hiszem. Egy nagyon szép fiatal asszony volt az áldozat. Gyönyörű, finomra szőtt áttetsző, hosszú ruhát viselt. És ugyanúgy volt kifestve, mint a filmekben az egyiptomi nők. A helyszín... talán egy templom, vagy hasonló lehetett. Igen – bólogatott meredten a kávéját bámulva. – Egy oltárra biztosan emlékszem. A fiatal nő előtte állt, és azt hiszem éppen imádkozott. Aztán... a következő álomtöredékben már hátulról láttam ugyanezt a nőt. Gyönyörű sötétbarna, hullámos haja egész a derekáig ért. Odabent a hatalmas, díszes tartóoszlopok egyike mögül hirtelen egy férfit láttam előbukkanni. A fejét teljesen kopaszra borotválták, és ahogy némán az asszony felé lépdelt láttam, hogy a koponyája olyan... furcsán megnyúlt. – Eddig is feszülten figyeltem, de erre már igazán vitustáncot kezdett el járni bennem valami. Nem szóltam, csak a fületem hegyeztem, nem akartam megzavarni a visszaemlékezésben. – Az ő ruhája is jellemzően ókori egyiptomi, a kezében pedig... egy hegyes tárgy csillogott. Én... én szólni akartam... kiáltani akartam... – nyögte elcsukló hangon. – Lehet, hogy kiáltottam is, nem tudom. De az a pasas mégiscsak ledőfte hátulról. Egyszerűen a hátába vágta azt a kést, mert azt hiszem, az lehetett. Igen. Egy kés, vagy tőr. Én pedig csak álltam ott és néztem, ahogy az a szépséges nő a földre borul a körülötte keletkező vértócsában. A férfi pedig... elégedett vigyorral távozott onnan. – Amikor befejezte még hagytam, hogy megnyugodjon.

Rettenetes lehetett számára ez az álom, ha így megviselte az egyébként kemény legénynek látszó fiatal férfit.

– Máskor is álmodtál már ilyesmit? – kérdeztem jó hosszú szünet után.

– Nem. Még soha. Igazából még gyerekkoromban se nagyon voltak rémálmaim. Sose féltem semmitől. De ez az egész... olyan igazinak tűnt. Mintha valóban a szemem előtt ölték volna meg azt a nőt! Érted? – Értettem, de egyelőre ezzel a dologgal se tudtam mit kezdeni. Mindenesetre az a tény már igencsak motoszkált bennem, hogy nem ő az egyedüli, aki hirtelen az ókori Egyiptomba csöppen, így vagy úgy.

14.

A szállodatulajdonos alacsony, külföldi emberke volt. Elegáns öltönyben, lakkozott, fényes cipőben, frissen kiborotválkozva sétált be az ebédlőbe. A halk zsivajt egyetlen diszkrét köhintéssel némította el. Mindenki rá figyelt.

– Elnézést kérek a zavarásért, hölgyeim és uraim – szólalt meg angolul. – Remélem, kellemesen tölti nálunk mindenki a szabadidejét. Szeretném bejelenteni, hogy ma este pontban nyolc órától partit rendezünk az úszómedencéinkkel, gyönyörű gardennel, és jól felszerelt bárunkkal beépített tetőterazon. Akinek kedve van, nyugodtan nézzen fel hozzánk, a belépés természetesen díjtalan. További jó étvágyat. – Ezzel illedelmesen meghajolt, aztán távozott. William halkán felkuncogott.

– Láttad ezt? Mintha citromba harapott volna, miközben karót nyelt.

– Á, Bonjoure! – Williammel egyszerre néztünk oldalra. Fehér, lenge öltözetű szőke, hosszú hajú nő állt felettünk. Körülötte finom levendulaillat terjengett, minket is átitatva vele.

– Jó reggelt! – emelkedett fel William, majd illedelmesen kezét csókolt neki. – Foglaljon helyet közöttünk.

- Á, nem köszönöm, sietek.
- Hogy aludt, Jacqueline?
- Rosszul, köszönöm. Nagyon rosszul – tette a homlokára a kezét. Egy kicsit mintha tényleg karikás lett volna a szeme. – Nem igazán bírom ezt a hőséget, a légkondicionálóm pedig az éjszaka felmondta a szolgálatot.
- Eljön a ma esti partira?
- Hát persze. Nem fogom kihagyni. De most mennem kell. Hív a kötelesség... – sóhajtott, és magával vitte az édes levendulafelhőt is.
- Gyönyörű... – nézett utána William, valahogy olyan pillanattal, mint akit teljesen elvarázsoltak.
- Igen – köhintettem zavartan. – Tényleg az. – Egy narancsszínű lepellel körbetekert kopasz, ötven év körüli kínai férfi jelent meg hirtelen az asztalunk másik oldalán. Két kezét összetette maga előtt, ujjai közül olvasó lógott le, így üdvözölt minket. Először azt hittem, már én is hallucinálok, de a fura pasas nagyon is élőnek tűnt. Williammel összenéztünk, aztán ugyanígy üdvözöltük mi is.
- Segíthetek valamiben? – kérdeztem csodálkozva.
- Én Jangcen rinpócse vagyok. Tibet egyik kolostorából érkeztem ide – mondta tökéletes angolsággal, és olyan komoly ábrázattal, mintha egy imaszöveget olvasna fel.
- És mit keres ezen a forró égtájon? – Nem sokat tudtam Tibetről, meg a lámákról, de abban halálosan biztos voltam, hogy ők a himalájai éghajlathoz vannak hozzászokva, nem az egyiptomihoz.
- Azért jöttem ide, hogy a szent Buddha tanát terjesszem – válaszolt, még mindig ugyanúgy tartva a kezét. William harsányan felnevetett.
- Hát, akkor ezzel már nagyon elkészt öreg! Egyiptom földjén tudtommal nagyon szilárd lábakon áll az iszlám, meg a mit-tudom-én-milyen vallás. Kicsit korábban kellett volna jönnie.

– Korábban? – pislantott a férfira a szerzetes. – Mennyivel korábban?

– Ó, hát úgy... cirka kétezer évvel – kacsintott rá. Úgy tűnt, ő már elkönyvelte magában, hogy ez az ember nem normális.

– A szent tant sohasem késő követni. Buddha kapui mindenki előtt nyitva állnak.

– Ha ön mondja – vonta meg a vállát William.

– De miért pont Egyiptomba jött? – kérdeztem.

– Nem csak Egyiptom a célom – mondta barátságosan. – A világon mindenütt szeretném Buddhát képviselni.

– És ez kinek az ötlete volt? – kérdezte William meghökkenve. A láma köhintett egyet zavartan, majd a saruját bámulva válaszolt.

– A kolostorunk apátjáé. – William erre felállt és vigyorogva megrázta a kezét a meglepett szerzetesnek, akinek eközben ide-oda hintázott az ujjai között eddig nyugodtan lelógó olvasója.

– Hát akkor sok sikert, öregem! Nekem most mennem kell – súgta oda nekem, aztán el is tűnt a színről sietősen. Én is szívesen követtem volna a példáját, de a szerzetes olyan riadt ábrázatot öltött, hogy nem hagyhattam magára. Hellyel kínáltam hát, ő pedig leült.

– Ha már idejött, meséljen nekem Tibetről – kértem. – Igaz, hogy ott nincsenek székek csak ülőpárnák?

– Ööö... hát persze. Igaz – vágta rá kis habozás után.

– És a jakvajas tea? Az is igaz, hogy állandóan azt isszák?

– Persze! – vágta rá ismét.

– És miért pont önt választotta az apát a tan terjesztésére? – A szerzetes fészkelődni kezdett, mintha kényelmetlenül érezné magát.

– Mert... engem talált a legalkalmasabbnak a feladatra. Öö.. elnézést kisasszony, de mennem kell... – állt fel hirtelen. – Még csak néhány napja érkeztem, és még rengeteg emberrel kellene beszélnem.

– Hát persze – bólintottam. – Bocsásson meg, hogy feltartottam, Jangcen rinpócse. – Megvártam, amíg a szerzetes elhalad a recepciós pult előtt, aztán felálltam és odamentem a recepciósához, aki épp a vendégkönyvbe firkantott be valamit. A magas, fekete hajú, sötét arcú arab kérdően nézett fel. – Mondja, ez a... szerzetes, aki az előbb ment el itt...

– Igen, mi van vele?

– Tényleg Tibetből jött?

– Tényleg – bólintott. – Miért érdekli?

– Hát... nem is tudom – feleltem zavartan. – Na és melyik kolostorból, nem tudja véletlenül?

– Sajnálom kisasszony, de nem adhatok ki információt a vendégeinkről, hacsak nem rendőr – dörmögte monoton hangon a férfi. Mondtam, hogy nem vagyok rendőr, csak egy vendég itt a szállodában. – Kérdezze talán meg őt magát – tette még hozzá, s az időközben megcsörrent telefonhoz sietett. – Elnézést. – Nem vártam meg a hívás végét.

A délelőtti kirándulásra legalább három üveg ásványvizet vittem magammal, s közben erősen elgondolkodtam rajta, hogyan kerülhetnék közelebb Amarnához, hiszen – bár ezer kilométert is kocsikáznék minden egyes nap egy ilyen ásatásért – igen hosszú utat kell megtennem El-Gízától idáig és aztán vissza, és ez eléggé fárasztó, főképp ebben a melegben, nem is beszélve a benzinköltségről. A sivataghoz közeledve a távolban két új autót is megpillantottam a másik két rozoga furgon mellett. Az egyik egy vadi új terepjáró, a másik pedig egy kicsi, szürke, dobozos teherautó. Embereket sehol nem láttam, de mint később kiderült, épp a leletsátorban tolongtak mindannyian.

Megérkezésemre – a már ismert embereket kivéve – mindannyian meglepve néztek rám. Sarah volt olyan kedves, és azonnal tisztázta a jelenlétemet, majd sorban kezét fogtam mindenkivel, mialatt bemutatott nekik. A „mindenki” között, természetesen ott volt a már sokat emlegetett Donald Reeves professzor is.

Alacsony, kopaszodó, őszes hajú emberke, hatalmas krumpli orral az arca közepén. Szeme határozott, s mindig új felfedezésre éhes. A ruházata leginkább egy komédiára emlékeztetett. Fehér alapon piros virágos Hawaïi inget, és még rikítóbb színekben pompázó halásznadrágot viselt. Egy halovány mosolyt se engedhettem meg magamnak, így hát komoly ábrázattal fogtam meg a kezét.

– Hallom, idén diplomázott – mondta barátságosan. Bólintottam. – Melyik egyetemen tanult?

– Az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen – böktem ki egy szuszra. – Európában, Magyarországon.

– Ó, magyarok! – kiáltott, miközben elismerően bólogatott. – Az egyik legokosabb nép a világon.

– Köszönjük.

– Akadt pár magyar régész kollegám, pályafutásom során. Csak jókat tudnék róluk mondani.

– Igazán? – Ekkor értek oda a többiek is. Két nő, illetve két férfi.

– Hölgyeim, uraim, ő itt Mira Haddad – mutatott be nekik a professzor. – Az idén diplomázott, mint te, Ben. Ez annak a vékonyka húsz év körüli, szőke fiatalembernek szólt, aki épp a tájat fényképezte valami elavult kis géppel a nyakában. A prof szavára felém fordult és széles vigyort eresztett el.

– Helló! – üdvözölt. – Ben Hopkins vagyok.

– Nem vagy te egy kicsit fiatal ahhoz, hogy diplomás legyél? – kérdeztem köszönés helyett. Mivel nekem három évembe került, hogy az egyiptológus, majd aztán két évbe, hogy az MA diplomát is megkapjam, kissé furcsállottam a dolgot.

– Ben zseniképzőbe járt, Miss Haddad. Hová is Ben?

– Ó, én... Angliában tanultam, az Aston Universityn.

– Az pontosan hol is található? – kérdeztem elgondolkodva. – Londonban?

– Ó... Hát persze. Ott – válaszolta. – Huszonegy vagyok, de kettesével haladtam az évekkel, ezért végeztem ilyen hamar.

– Akkor úgy látszik, egy zseni is van közöttünk – mondtam elismerően, hosszasan a kezét rázva. Úgy tűnt, mintha a pillantásomtól zavarba jönne. A többiek valószínűleg nem vették észre ezt a rövid közjátékot.

– Ő Jim Carver – mutatott aztán egy ősz szakállú, szemüveges, kalapos emberre. Úgy véltem, a professzorral körülbelül egy idős lehetett. – Régi jó barátom és régész-bajtársam.

– Örvendek, kisasszony – nyújtotta a kezét a férfi. Üdvözöltem.

– Celia Roberts, geológus. Régen a hadseregnél is szolgáltam. – A kék pólóba és nadrágba öltözött barna bőrű, barna hajú fiatal nő nem várta meg, amíg a doktor bemutatja, hevesen megrázta a kezem. – Nagyon örülök!

– Én is – mosolyogtam vissza.

– Ő pedig a lányom, Maggie Reeves. Ő is a Cambridge-i egyetemen tanul, másodéves hallgató. Azért hoztam magammal, hogy minél több gyakorlatot szerezzon, mire befejezi az iskolát. – Egy alacsony, kese hajú nő állt előttem és nyújtotta felém bátortalanul a kezét. Úgy látszott, a krumpli orr a Reeves-eknél családi örökség, akárcsak az apró, barna, figyelmes szemek.

– Szia, Maggie – Gondoltam nem baj, ha megpróbálkozom egy barátiabb köszönéssel, hisz nem lehet tőlem idősebb. Sikerral jártam, mert nem ellenezte.

– Szia, Mira. – A kézrázása nyugodt volt és gyengéd, ellentétben a katonás marokkal rendelkező Celiával, akiről minden rábeszélés nélkül simán elhittem, hogy tényleg szolgált a hadseregnél.

– Mondja, volna kedve csatlakozni hozzánk, és csapatunk szerves részeként dolgozni tovább, nem pedig úgy, mint egyszerű megfigyelő? – kérdezte a professzor. Meghökkenstem.

– Megtiszteltetésnek venném – mondtam zavartan. – Csak az az egy gondom van ezzel, hogy nekem pár nap múlva lejár a vízumom. Az ásatás pedig egy évre szól.

– Oda se neki! – legyintett. – Azt én majd elintézem.

– És az édesanyámmal is meg kellene még beszélnem a dolgot.

– Hát akkor rajta! A többit én megoldom. Természetesen fizetést is kap majd, minden héten. Nem lesz gondja a megélhetéssel. Nos?

– Ööö rendben, de a szállást is meg kell oldani, mert ahol jelenleg lakom, igencsak messze van ide.

– Majd kiköltözik ide, a többiekhez. Szerencsére van annyi ismeretségem, hogy a hivatalos részleteket elintézzem. Van egy-két igen jó barátom a Régészeti Minisztériumnál, akik sokat köszönhetnek nekem... Akkor így rendben? – bólintottam, aztán ismét kezemet ráztam vele. Hirtelen ez a kietlen sivatag, mintha csodás mennyországgá változott volna. Megvártam amíg Sarah megmutatja az érkezett régészcsapatnak a részben kiásott kőtáblának gondolt valamit. Ahogy elnéztem, már azóta is sokat haladtak vele, hogy legutóbb itt jártam. A gödör mélyében újabb kör alakú lyukak és hieroglif sorok tárultak elénk.

A professzor lemászott az árokba, majd letérdelt az írások elé. Végignézte mindegyiket, miközben komoran bólogatott. Aztán szó nélkül kimászott onnan, majd a másik kutatóárok felé baktatott. Csendben követtük és mindannyian megálltunk a tegnap óta érintetlenül maradt mélység előtt. A professzor kijelölt két embert maga mellé, a többieket Sarah csapatával – beleértve engem is – visszaküldte a kettesszámú árokhoz a szerszámaikkal együtt.

– Én bemegyek a Központba – mondta aztán a professzor. – A múmiát meg kell vizsgálni. Holnap ismét kijövök és beszámolok az új hírekről, ha lesznek. Mira pedig holnaptól akár dolgozhat is, a hivatalos részét még ma lebonyolítom a dolognak – közölte, aztán a katonás markú Celiával és Johnnal együtt beszálltak a vadi új terepjáróba, és elhajtottak.

– Mi volt ez az egész?! – kérdeztem Saraht, miután csak ketten maradtunk a katonai sátor előtt. Ő csak elmosolyodott a vállát vonogatva.

– Talán tetszel neki.

– Szerintem pedig a te kezéd van a dologban – helyesbítettem.

– Talán nem örülsz neki?

– Jaj, dehogynem! – kiáltottam, mert tényleg úgy éreztem majd kiugrok a bőrömből.

– Hát akkor örülj, és kész! Vedd úgy, hogy segíteni szeretnék neked abban, hogy elindulhass a pályádon. Rendben? – Köszönetképpen úgy éreztem, muszáj megölelnem. – Jól van már! – bontakozott ki a karjaim közül. – Ha fel akarsz jutni a csúcsra, minél hamarabb el kell kezdened fejleszteni az érzékeidet. – Visszaballagtunk az egyes számú kutatóárokhoz, hogy mi is segítsünk a munkában.

– Lefordítottátok a két új írást? – kérdeztem aztán.

– Igen. Az egyik azt jelenti: *„Elhintett magvaidat a szél hordja szét.”* A másik pedig, hogy: *„S eresszenek gyökeret Kemet földjén.”* Szóról szóra megjegyeztem.

– Mit jelenthet ez?

– Egyelőre fogalmunk sincs. Amíg az összes írás elő nem kerül, és fel nem fedik odabent a Központban a múmia személyazonosságát, addig sötétben tapogatózunk. – Kénytelen-kelletlen vettem tudomásul én is a tényeket.

15.

Könnyű, szellős ruhát választottam az esti partira, és kivételesen még a hajam is kiengedve hagytam.

Odafent a zenekar már javában játszott egy számomra teljesen ismeretlen, ám igen kellemes muzsikát. A tömérdek ember között ismerős arcok után kutattam, és pár perc eltelté-

vel találtam is. A bárpultnál Jacqueline cseverészett önfeledten ezüstösen csillogó mini ruhájában a meglepően jól festő William társaságában, aki ezúttal nem kopott farmert, hanem öltönyt és nyakkendőt viselt, a hátrafésült, lenyalt haján pedig híre-hamva sem volt a baseball-sapkájának.

Nem akartam megzavarni a beszélgetést, úgyhogy megfordultam, hogy lelépjek onnan, de mielőtt még megtehettem volna, Jacqueline észrevett, és felém intett. Kénytelen voltam fülig érő vigyorral az arcomon odasétálni és viszonzni az üdvözlést.

– Jó estét, Mira – köszönt William is. – Csodásan nézel ki. Remek ez a hely, nem igaz? – mutatott körbe. Én is annak találtam, különösen a háttérben figyelő néma piramisokat. Szomorúan felsóhajtottam aztán felültem az egyik bárszékre, hogy körülnézzek a tetőterazon. A három úszómedence rögtön szemet szúrt, bár ebből kettő egészen kicsike volt, ám annál gyönyörűbb látványt nyújtott. A tetejükön néhány fehér és kék lótuszvirág lebegett, gondolom nem igaziak, mert legjobb ismereteim szerint, az élő lótuszok éjjel magukba zárkózva lebuknak a víz alá, és csak a reggeli napfénnel jönnek felszínre ismét, ezért is jelentették az óegyiptomiak számára az újjá-születést.

Egyelőre senki nem merészkedett bele egyik medencébe se. A medencék mögött, jóval távolabb egy kicsi szökőkút irányította vékony vízsugarát a magasba, mintha a halványan világító félholdat akarná elérni. A szökőkút mögött kisebb yukkafák, virágok, meg még ki tudja milyen dísznövények voltak ízlésesen elrendezve. A tetőterasz egész felületét egyébként nagyon finom zöld pázsitszőnyeg borította, néhány helyen asztalok, és székek álltak. William meghívta Jacquelinet még egy italra, ezzel együtt pedig engem is. Megvártam, amíg megkapom az italom, aztán magukra hagytam őket, hogy turbékoljanak. Úgy vettem észre, délután óta igencsak egymásra találtak. Csak arra lettem volna kíváncsi, mit csinálhat most vajon

szegény beteg apukája a madame-nak. Célba vettem a szökőkutat, majd leültem a szélére. Az édesanyámra gondoltam. Arra, bár ő is itt lehetne most. Merengésem egy ismerős hang zavarta meg.

– Jó estét, kisasszony – köszönt illedelmesen az angol Lord, és sétapálcáját a hóna alá téve kezét csókolt. – Kellemesen érzi magát? – Mondtam, hogy igen, erre leült mellém, s a monoklija mögül érdeklődve bámult rám.

– Sikerült már kincsekre bukkanniuk? – kérdezte aztán. Nehezen tudtam felfogni, mit mond.

– Ó, nem! – nevettem. – Kincsekre nem, de egy múmiára sikerült.

– Múmiára? – kérdezte meghökkenve. – Valóban?

– Igen – bólintottam, aztán felnéztem a feltűnő jelenségre, mely az egyik „emberkupac” között beszélt fapofával. A tibeti szerzetes volt az ugyanabban a narancssárga szerelésben, amiben megismerkedtünk. Röhejesnek hatott a sok öltönyös között, de úgy láttam a többiek arcminikáján, élvezik a társaságát.

– Tudja, Miss Haddad, engem rendkívüli módon vonz magához Egyiptom – vallotta be a Lord. – Szenvedélyesen rajongok a régi dolgokért. Minden évben eljövök, hogy végigjárjam a múzeumokat és az ókori látványosságokat.

– Hát ezzel nincs egyedül, Lord Edwington – vontam meg a vállam. – Egyiptom sok embert vonz.

– Ez igaz – sóhajtott. – Na és, ha nem vagyok túl indiszkrét, arra sikerült már rájönni, hogy kié lehet az a múmia?

– Sajnos még nem tudunk biztosat. De ha fény derül valamire vele kapcsolatban, ígérem, hogy szólni fogok.

– Lekötelezne – mosolyodott el.

– Egyébként, pontosan milyen üzleti ügyben utazott ide?

– Ó, csak amolyan befektetés gyanánt.

– Milyen befektetés?

– Részvényeket adok-veszek. Először megveszem őket, aztán amikor jó magas áron vannak, eladom. Rengeteg haszna lehet az embernek belőle, ha jókor fekteti bele a pénzét.

– És gondolja, hogy Egyiptomban jó részvény árak vannak?

– A legjobb! – emelte fel a mutatóujját. – Itt biztos a siker. De elnézést, most mennem kell. Lehet, hogy ma este még nyélbe ütök egy jó üzletet, az üzletfelem pedig már itt van.

– Igen? Melyik az? – néztem körbe. A Lord a tömeget vizslatta, aztán rábökött az egyik öltönyös, arab pasasra, akit még sose láttam a szállodában.

– Az ott – mondta, majd felállt. – További kellemes estét kívánok, kisasszony. – Kezet csókolt, aztán távozott. Én is felkeltem a szökőkút széléről és odasétáltam a terasz korlátjához. Az esti szellő habókosan beletúrt a hajamba, s lágyan simogatta. A gigászi méretű misztikus piramisokat bámultam, miközben azt kérdeztem magamtól, vajon én mikor jutok már el hozzájuk?

Ránéztem a kezemben pihenő üres pohárkára, és visszaindultam a pulthoz. Williamet és Jacquelinét ekkorra már sehol sem láttam, úgy látszott annyira összelepedtek, hogy félre is vonultak. Felültem a pulthoz, és odahívtam a pultost.

– Kér valamit inni? – kérdezte. Persze, hogy kértem.

– Odalent is van egy bár, igaz? – kérdeztem, miután kitöltötte az italt.

– Igen – bólintott.

– Az most nyitva van?

– Nyitva, kisasszony – mondta, aztán aggódva tekintett rám.

– Talán nem érzi idefent jól magát? Tériszonya van?

– Á, nem – legyintettem. – Nagyon is tetszik. Csak...

– Csak? – A középkorú, fekete hajú, bogárszemekkel rendelkező férfi most egészen rám figyelt.

– Az a baj, hogy alig ismerek itt valakit, és most még azok is eltűntek.

– Arra a fiatal párra gondol, amelynek a férfitagja meghívta önt egy italra? – kérdezte kedvesen.

– Arra – bólintottam, aztán háromszorra ki is ürítettem a poharam.

– Kér még egyet? – emelte fel a kezében lévő üveget, én pedig ismét bólintottam attól függetlenül, hogy gőzöm se volt róla, mit is iszom. Viszont nagyon ízlett. Ezt is hamar kivégeztem. Az ötödik pohár ital után már egész boldognak éreztem magam, és a pultossal is jól összebarátkoztam. Azelőtt sosem ittam semmilyen alkoholt, kivéve a szilveszteri, vagy a szülinapi pezsgőt, ezért meglepve tapasztaltam az alkohol zsibbasztó hatását.

– Tudja, ez a William... elkezdett flöörtölni velem... – mondtam kissé már akadozva. Alig akartak megformálódni a szavak a nyelvemen. – Erre most lelép, ezzzzzel aaa...

– Madame-mal? – fejezte be gyorsan helyettem a szimpatikus pultos. Bizonyára attól tartott, valami nem igazán ideillőt készülök kinyögni ittas állapotomban.

– Azzzzzal – bólintottam, és valahogy mintha kezdett volna összemosódni a világ képe előttem. Egy hátsó gondolat azonban megfékezett majd arra utasított, hogy tartsam magam. – Na, nem mintha bejönne a fickó, érti? Williamet... inkább barátnak tudnám elfogadni, mmint udvarlónak... Azt hiszem, túl sokat ittam – suttoztam.

– Ez bizony így van, kisasszony – értett egyet a pultos mosolyogva.

– Hát – álltam fel – akkor most jobb lesssz, ha távozok aludni. – Valahogy végig botorkáltam a jónépen az ajtóig, mindenféle segítséget visszautasítva. A homályosság közepében egy pillanatra mintha a Lordot láttam volna csevegni valakivel, aki egyáltalán nem úgy nézett ki, mint az arab fickó, akire üzlettársa gyanánt korábban rámutatott. Ez egy feltűnő ruhát viselő kopasz ember volt: méghozzá a tibeti szerzetes. Mindketten kicsit feszültnek látszottak.

Azon imádkoztam, hogy csak a szobáig eljussak, amikor valamiben megbotlottam, és el is estem volna, ha valaki még időben el nem kap. Úgy éreztem mindjárt leragad a szemem, így hagytam, hogy az illető végigtámogasson egészen az ágyamig. Lefektetett, én pedig azonnal lehunytam a szemem annyira zúgott a fejem és a fülem, hogy képtelen lettem volna megállapítani, ki lehet az. Utolsó erőmből még felemeltem a kezem, de csak egy pillanatra érintettem meg a szűrös arcot, aztán a karom visszahanyatlott a párnára. Éreztem, ahogy védőangyalom betakargat, s mintha még a homlokomat is megsimítaná. Még aznap éjjel megfogadtam, hogy többet alkoholt nem iszom.

16.

A fekete, mindig komor tekintetű núbiai származású nő ünnepi, díszes ruhában várt valamire az éjszakában. Két kezét szorongva tette össze, s feltekintett az égre. Aztán lepillantott a tükörsima, imádságokkal és fura, vakító fényekkel díszített ovális köfelületre, majd gondolatban bólintott.

„Igen, ennek így kell lennie.”

Egy meleg érintés egy pillanatra elterelte a figyelmét a csillagos égboltról; elnézett a válla felett. A férfi nyugtató pillantást vetett asszonyára, aki mély sóhajjal tekintett vissza a messzeségbe. Hamarosan egy fénypont jelent meg odafent, s lassan mozogva közeledett feléjük, míg végül kibontakozott előttük egy hatalmas, alul lila fényárban úszó hangtalan tárgy. Az ovális repülő tárgy egy darabig még lebegett a kijelölt terület felett néhány méterrel, aztán leereszkedett rá.

A díszes ruhába öltözött nő, és fejdíszes ura hátrébb húzódtak kissé, majd amikor ragyogva megnyílt előttük a tárgy oldalának egy része, mindketten a földre borultak, s arcukat fel nem emelve várták, hogy megtörténjen, aminek meg kell történnie.

Felültem az ágyamban, és levegő után kapkodtam. A fejem borzasztóan lüktetett, amit bizonyára az én szervezetemnek tetemes mennyiségű alkohol elfogyasztásának köszönhettem. Izzadságcseppek gördültek végig a halántékomon; remegő lábakkal ültem ki az ágy szélére.

– Fenébe... – suttogtam magamnak. – Már én is kezdem. – Majdnem nevettem egyet pániklevezetés gyanánt, de a következő pillanatban mégis meggondoltam magam, és inkább sikoltani támadt volna kedvem. Egy másik, ismerős hangot is hallani véltem ugyanis az enyém mellett.

– Elkezdődött – mondta a hang, aztán előlépett a sötétségből a holdfénybe a hang tulajdonosa is. Ingerülten néztem rá.

– Már megint te...?

– Még nem késő elmenni – mondta nyugodt hangon csuklyája sötétjéből, majd egészen közel lépett hozzám. Felálltam és megpróbáltam a csuklya mögötti sötétségből kiszűrni az arcát, de sikertelenül. Végül sóhajtottam egy nagyot és elsétáltam mellette egészen az erkélyajtóig.

– Nem akarok elmenni – mondtam röviden, dacosan összefonva a karom a mellem előtt. – Egyáltalán hogy jössz te ahhoz, hogy utasítgass? Ki vagy te?

– A nevem Asthar. Az orgonok küldöttje vagyok – mondta, miközben mélyen meghajolt.

– Orgonok? – Hiába erőltettem a memóriám, nem ugrott be melyik népcsoportról lehet szó. – Honnan jöttél?

– Lentről.

– Úgy érted, délről?

– Így is lehet mondani. Neked viszont haladéktalanul el kell hagynod Egyiptomot és soha többé nem szabad visszatérned ide. – Mindezt olyan nyugodtan, olyan határozottan mondta, mintha csak egy silány sajtószöveget olvasna fel a reggeli újságból. Felháborodottan pillantottam rá.

– Soha?! Azt hiszed, azért tanultam, azért güriztem olyan hosszú ideig, hogy aztán hipp-hopp, egy semmiből előrukkoló

vadidegen szavára örökre feladjam az álmaimat?! Minek tanultam akkor, ha soha nem jöhetek ide? Az apám itt született! Ez az életem! És... és különben is most kaptam munkát egy igen neves régészprofesszor mellett! Nem fogom ezt a lehetőséget eldobni, csak azért, mert szerinted... mert szerinted veszélyben az életem!

– Az igazat mondom – erősítette még mindig nyugodt hangon az idegen. Hitetlenül megráztam a fejem és próbáltam lehiggadni.

– Ide figyelj... Astor...

– Asthar.

– Mindegy. Szóval, Asthar. Én nem megyek el innen, ha belehalok, akkor sem. Érted? Ha itt kell meghalnom ennyi idősen, akkor itt halok meg és ennyi idősen. De akkor se hagyom el Egyiptom földjét! Világos?

– Mint a Nap – válaszolta halkán. – Azért adhatok egy tanácsot?

– Hát persze – sóhajtottam.

– Ha eljön az idő, a másikat használd. Talán így megmenekülhetsz. – Mielőtt bármiféle kérdést feltehettem volna neki, eltűnt a szemem elől. Megráztam a fejem, mintha egyáltalán nem is akarnám felfogni a történeteket, aztán visszafeküdtem aludni. Aznap éjszaka sokáig nem tudtam álmra hajtani a fejem.

17.

Kiabálásra ébredtem. Felkaptam magamra a szálloda fürdőköpenyét, aztán kikukkantottam az ajtón. Ahogy kiléptem a folyosóra, egy pillanatra abbamaradt a hangzavar. Már-már azt hittem csak képzelődtem, mikor ismét meghallottam az ingerült hangot, de ezúttal halkabban. Úgy ahogy voltam, mezítláb sétáltam addig a folyosón, amíg oda nem értem a hang-

forráshoz. Körülnéztem tiszta-e a levegő, aztán kíváncsisgódo természetemnél fogva rátapasztottam a fülem az ajtóra. Meglepve tapasztaltam, hogy mindkét hangot ismerem valahonnan.

– Hogyhogy semmit nem találtatok?! Azt hiszed, azért utaztam ide, hogy agyonrohadt múmiákat, és kopott koporsókat nézegessek?! Nekem kincsek kellenek, érted? Kutass tovább, különben nem fogom kiállítani a csekket! Megértetted?!

– Meg, uram. Megértettem. – Már csak ennyit hallottam a bizonyára régebben tartó veszekedésből. Aztán a közeledő léptek hallatára gyorsan visszaosontam a szobámba, és a saját ajtómra tapasztottam a fülem. Ajtó nyílt majd csukódott, távolodó léptek a folyosón. Elvettem a fejem az ajtótól és gondterhelten végigsimítottam a két tenyeremmel az arcomon, ahogy csak a muszlimok szokták ima közben, aztán még néhány percig ott álltam az ajtó előtt elgondolkodva.

* * *

Akkor fájdult meg először a fejem, amikor a Nagy Piramis közelébe mentem. Soha nem éreztem még ilyen hirtelen jövő, éles fájdalmat. Azt hittem talán napszúrást kaptam, azt mondják, olyankor fáj így az ember feje.

De a napszúrás okozta fájdalom nem múlik el csak úgy magától, hirtelen. Mert ez történt. Annyira gyötört a fejfájásom, hogy azonnal visszamentem a szállodába. Amint elhagytam a Nagy Piramis kb. száz méteres körzetét, a fejfájásom, hipp-hopp elmúlt, mintha elvarázsolták volna. A következő napon ismét ugyanez történt. Akárhányszor próbáltam megközelíteni a Nagy Piramist, azonnal megjelent a kínzó fájdalom, de amint elhagytam azt, rögtön abbamaradt. Pedig megfogadtam magamban, hogy ha már itt vagyok, megnézem közelebből is, de úgy látszott nem jön össze.

Azzal azonnal tisztába jöttem, honnan ered a fájdalom: a koponyám csúcsából. Tudtam, hogy onnan jön, honnan máshonnan is jöhetett volna? Azonnal felhívtam telefonon az anyámat, és elmondtam neki a történeteket. Ő persze azonnal hazarendelt azzal, hogy: *„Márpedig azt meg kell nézni, mert ha ennyi év után most kezdett el növekedni, akkor azt folyamatosan figyelni kell!”*.

Fel is tárcsázta Fruzsánszky doktort még aznap, nekem pedig az első gépre fel kellett ülnöm a telefonbeszélgetés után. Legszívesebben természetesen semmissé tettem volna azt a hívást, hogy folytathassam tovább, amibe belekezdtem, ott, Egyiptomban. Sarahval és a professzorral azért megbeszéltem, hogy ha jó eredménnyel zárul a vizsgálat visszautazok, aztán tovább folytatom a munkát.

Ugyanakkor azt is tudtam milyen veszéllyel jár, ha az a csökevényes agyacska elkezd növekedni. Szó szerint az életem függött tőle. Csalódottan szedtem össze a cókmókomat, majd a bérelt kocsit visszavittem a kölcsönzőbe, aztán taxit hívtam.

– A reptérre Raul – adtam ki az utasítást a sötét hajú, birka szemű sofőrnek, aki Egyiptomba érkezésemkor is fuvarozott, és akinek szerencsére nem dobtam ki a névjegykártyáját.

– Csak nem megy el, Miss?

– De igen, Raul – mondtam magam elé nézve. – Sajnos igen – mondtam, aztán sóhajtottam egy nagyot. Majd’ megszakadt a szívem, hogy itt kell hagynom az őseim hazáját, azt a földet, ahová talán már sohasem jövök vissza, és válaszok nélkül maradok.

* * *

Fruzsánszky doktor a számomra értékelhetetlennek tűnő homályos foltokból álló képeket nézegette, miközben mutatóujjával az állát támasztva, összevont szemöldökkel hümmögött.

– Eeeegen – mondta kisvártatva a kép egy részletét bámulva. – Kétségtől megdőlt. Hihetetlen...

Anyám és én összenéztünk.

– Istenem... – bukott ki anyám száján.

– Sajnos igen – bólintott komoran a főorvos, immár anyámra pillantva. – Csak azt nem értem, mi a fenéért? Már bocsánat a szóhasználatért.

– Hogy? – nézett rá csodálkozva anyám. – Hiszen mindannyian tudtuk, hogy ez bármikor bekövetkezhet, nem?

– Csak tudja, nagyon érdekes, hogy ennyi év után... – A főorvos megvakargatta kopaszodó feje búbját, aztán rágni kezdte a szemüvege végét. Olyan arcot vágott, mintha egy egészen különleges, érthetetlen dologgal állna szemben. – Nem értem, mintha valami aktiválta volna ezt az agykezdeményt. És az a legfurcsább az egészben, hogy... – odasietett a képhez, majd rámutatott egy nagy világos foltra. – Látják? – Akárhogy erőltettük a szemünket, semmit nem tudtunk kivenni belőle. – Egészen nagy lett, nagyon rövid időn belül. Szőlőszemnyi nagyságú volt csupán, amikor utoljára megnéztük, vagyis ugyanakkora, mint azelőtt. Ez azonban... már egy megtermett mandarin is lehetne.

– Az istenért, ne zöldségekről, meg gyümölcsökről beszéljen itt nekem! – rivallt rá anyám idegesen. Anyám vállára tettem a kezem, hogy jelezzem, ez egy kórház, és nem szeretik a hangoskodást. Bár Fruzsánszky doktorral egyedül voltunk a kis helyiségben, azért nem akartam, hogy bárki illetéktelen – legalábbis MR felvételekhez értő – benyisson kíváncsiságból és meglássa a képeket.

– Ezt úgy értsük, hogy ekkorára nem lenne szabad növekednie ilyen rövid idő alatt? Mármint ha tudjuk egyáltalán, hogy milyen idő tartományról van szó.

– Persze, hogy tudjuk, Mira – biztosított az orvos. – Nyilvánvalóan a fejfájás kezdetétől indult el a növekedés. Másképp nem lehet. Az pedig nagyon rövid idő, csupán néhány nap.

– Mit gondol, ön szerint mi aktiválhatta a kislányom... agykezdeményét ilyen hirtelen? – kérdezte anyám aggódva. Az orvos hatalmas levegőt vett, aztán széttárta a karját.

– Fogalmam sincs róla.

Hazafelé a kocsiban mindketten hallgattunk. Aznap éjszaka, mintha még a Hold is sajnálkozva bámult volna befelé az ablakomon, én pedig szomorúan néztem vissza rá. Egyiptomból valahogy még a Hold is szebbnek tűnt, mint itthon. A fal felé fordultam, magára hagyva az emberarcú kicsiny bolygót, aztán lehunytam a szemem.

– Lám, mégiscsak hazajöttél – hallottam egy ismerős hangot. Felültem az ágyamban, és dühösen kémleltem a szobám túlsó felében uralkodó sötétséget.

– Bár nem látom az arcod, meg mernék esküdni rá, hogy alattomos, kárörvendő vigyor ül rajta – vágtam oda neki. De ő nyugodt maradt. Nem lett dühös, nem is nevetett rám gúnyosan.

– Nagyon tévedsz – mondta, majd odasétált hozzám a beszűrődő holdfényben végre megmutatva magát. Leült mellém az ágyra, de én felpattantam és ráfordultam.

– Esküszöm, ha ez az egész a te műved...

– Nem én csináltam – mentegetőzött. – Te magad okoztad. Azzal, hogy a Nagy Piramishoz mentél. Az aktiválta az agyadat. Hidd el, Mira.

– Mi? Miről beszélsz? És miért követsz engem folyton? Mit akarsz tőlem?! – A fekete köpenyes, csuklyás férfi odalépett hozzám, aztán felém nyújtotta mindkét kezét. Az arca most olyan közel került hozzám, hogy éreztem a bőrömön a leheletét. Mégsem láttam bele a misztikus sötétség mélyébe.

– Gyere velem – mondta, akár az első találkozásunkkor. S mint akkor, ismét átjárt valami kellemes, megfoghatatlan érzés. Már nem voltam rá dühös, már nem voltam ideges. Tökéletes nyugalom járta át a testem. Lehunytam a szemem, és megfogtam a kezét.

Amikor ismét kinyitottam, egy számomra teljesen ismeretlen, idegen helyen álltunk. Körülöttem amerre láttam, hatalmas piramisok tornyosultak, mindegyik úgy százötven-százhatvan méter magasan. Ám ezek a piramisok nem gránittömbökből épültek, mint az egyiptomiak, hanem tejfehér üvegből. Minden oldaluk sima, sehol se lehetett látni illesztéket, a tetejükön pedig fura kristálygömbök díszeltek.

Furcsa, kékes fény világított be mindent, egészen különlegessé téve a körülöttünk terjeszkedő teret. Tudtam: ez semmiképp nem lehet a Nap fénye. Amikor felnéztem egyébként se láttam se azt, se az égboltot, csak a kékes fényt, mely mintha nem is fentről, hanem mindenfelől áramolna.

Astharra pillantottam, aki mellettem állt, aztán vissza a piramisokra. Sehol se láttam növényzetet és állatokat. Csak azt a rengeteg üvegpiramist, amelyekbe nem lehetett belátni.

Észrevettem, hogy a piramisok nem össze-vissza helyezkednek el, hanem egymástól egyenlő távolságokra, mely körülbelül három méter lehetett. Ezek a piramis közötti földutak tisztán feketélltek, sehol nem bújt ki belőlük egyetlen pici fűszál se. Éreztem a levegőben, hogy valamilyen zárt térben vagyunk, és arra gondoltam, talán valamilyen barlangban landoltunk. Aztán már az is eszembe jutott, hogy mi van, ha nem is a Földön vagyunk?!

Hirtelen megijedtem, elveszítettem a biztonságérzetem. Valahogy nem nagyon akartam elhagyni a bolygómat.

Ekkor az egyik ilyen üvegpiramisból egyszer csak előlépett egy fehér alak, és ahogy közelebb ért láttam, hogy ugyanolyan ruhát visel, mint Asthar, csak hófehéret, a derekán egy széles, aranyszínű övvel, ami viszont Asthar fekete ruhájáról hiányzott. A fehér ruhás alak nem viselte a csuklyáját, hátravetve hordta a hátán. Haja tiszta aranyzőke, és hosszú, vállig érő. Az arcát nem láttam, nem is nézett felénk, csak egy másik piramishoz sétált oda, aztán bement rajta. Hogy hogyan csinálta, azt nem tudtam elképzelni sem, ugyanis semmiféle ajtót nem

láttam az üvegpiramisokon. Ettől még jobban megijedtem, mert eszembe jutott, hogy mi van, ha ez egy kísértet volt?

Aztán hirtelen egy másik is előbukkant még távolabb, belőle még annyit se bírtam kivenni, mint az előzőből, de a ruha és a haj egyezett. Ez felénk intett, Asthar pedig vissza, majd az ment tovább a dolgára.

Megmarkoltam Asthar jobb karját és felnéztem a csuklyája sötétjébe.

– Kik ezek? – kérdeztem kétségbeesetten. – Hol vagyunk? Nem a Földön ugye? – Asthar gyorsan leseperte a karjáról a kezem, majd kicsit arrébb állt.

– Ne, Mira. Idelent tilos a testi érintkezés – súgta.

– He? Hogy-hogy idelent? Hol vagyunk?

– A Föld felszíne alatt – válaszolta. – Közel a Maghoz.

– Úgy érted, a Föld felszíne *alatt*?! – kérdeztem döbbenten. – Szóval ez az a lent...

– Ne félj – nyugtatott szelíden. – Ez itt a mi világunk. Az orgonok világa. Ide ember sosem teheti be a lábát.

– De hiszen én itt vagyok.

– Az más – mondta, és elindult az egyik földúton a piramisok között. – Gyere velem. – Én egy darabig csak bambultam magam elé, aztán mégiscsak elindultam utána.

– Asthar! Ne mondd már, hogy tényleg a föld alatt vagyunk! Közel a maghoz? Úristen, az lehetetlen!

– Pedig itt vagy, nem? – kérdezte, miközben tovább sétált. – Jó, ha tudod, hogy a Föld belseje üreges. Persze, csak ebben a rétegben.

– Ez nem lehet igaz – suttogtam, egyre a piramisokat bámulva. Ekkor Asthar hirtelen megállt az egyik előtt; majdnem nekiütköztem.

– Gyere utánam – mondta, majd eltűnt a piramisban. Akkor láttam csak, hogy egy része nem is üvegből készült, hanem egy fura anyagból, mely ugyanolyan színű, mint az üveg, és teljesen

beleolvad abba. Ijesztő volt egyedül odakint, úgyhogy gyorsan lehunytam a szemem, aztán én is beléptem.

Odabent sokkal melegebb levegő vett körül, mint kint, s úgy tűnt, az egész területet teleültették hatalmasabbnál hatalmasabb fákkal. Körülbelül a piramis háromnegyedéig érhettek, és úgy néztek ki, mint a pálmafák, rajtuk tojás alakú, hatalmas, lila gyümölcsökkel. A fák egyenlő távolságra helyezkedtek el egymástól, köztük a talajt finom, világoszöld fű borította.

– Ezeket a naliotafákat még az orgonok elődei ültették, amikor idejöttek – mondta, mialatt közöttük sétáltunk.

– Hihetetlen... – bámultam fel az egyikre. Majd kitört a nyakam, olyan magas volt.

– Szépek, ugye? A Takhenről valók. Szerencsére pont egy olyan hajón menekültek el az elődök, amely növénymagok szállítására szolgált. Különben most ezek sem lennének itt, mint ahogy a többi különféle növény se.

– Takhen? Az a hajótok neve?

– Nem. A bolygóé, amelyről az orgonok jöttek. – Megálltam és nagyon komolyan néztem rá.

– Várj. Te most miről beszélsz? Ugye nem azt akarod mondani...

– Az orgonok nem földi eredetű lények, ezt tudnod kell.

– Na ne! – kaccantottam fel idegesen. – Ezt velem nem tudod megetetni.

– Nem hazudok.

– Nem?!

– Miért tenném?

– Honnan tudjam? Nem is ismerlek!

– De én téged igen.

– Honnan? Különben mindegy. Ennyi nekem akkor sem elég.

– Gyere – hívott ismét, s tovább sétált. – Mutatok neked valamit. – Nemsokára elértünk a piramis végéhez, és Asthar kilépett rajta. Követtem. Újra kint voltunk, de még meg sem ízelhettem a kinti levegőt, máris átmentünk egy másikba.

Ebbe az üvegpiramisba már nem fákat ültettek, hanem derékig érő bokrokat, hatalmas, szív alakú levelekkel, és sárgadinnye méretű vörös gyümölcsökkel.

– Húha! – csodálkoztam el. – Ez micsoda?

– Takita – mondta, s mintha éreztem volna a mosolyát. – A kedvencem. – Letépett egyet a hatalmas gyümölcsök közül, majd kettévette. A héja nagyon vékony volt, és a paradicsoméra hasonlított, a húsa és a magja viszont az őszibarackéra, de vérvörös színben. – Kóstold meg – nyújtotta felém az egyik felét, a másikat pedig beledugta a csuklyája sötétjébe, és enni kezdte. Megvontam a vállam, s kicsit félve ugyan, de beleharaptam. Kellemes íz töltötte el a számat, mondhatni ismeretlen, és leírhatatlan volt egyben. – Hogy ízlett? – kérdezte, amikor már az utolsó harapást is megettem. Én komoran bámultam a kezemben lévő idegen gyümölcs magját, aztán a zsebembe csúsztattam. Úgy éreztem, kissé összezavarodtam.

– Mondd, miért hoztál engem ide? Amióta betettem a lábam Egyiptomba, egyfolytában furcsa események vesznek körül. És... nem csak engem. Másokat is. Te tudod, mi történik, igaz?

– Mondjuk.

– Miért nem mondod el?

– Nem lehet – vont a vállát. – Tiltják a szabályok.

– Miféle szabályok? Ki hozza őket?

– A Mester.

– Mester? Ő valami főnökféle?

– Így is lehet mondani. De én inkább szellemi vezetőnek hívnám.

– De miért tiltják a szabályok? Egyáltalán... mit kerestek a Földön, ha nem is innen származtok? És a többiek miért vannak fehér ruhában, és az ő arcukat miért láthatom? A tiédet miért nem?

– Túl sokat kérdezel – állt fel.

– Jogom van hozzá.

– Az igaz – értett egyet. – Nekem pedig jogom van a hallgatáshoz. – Ez volt az a pillanat, amikor megelégteltem a titokzátosságot.

– Na jó, ebből elég – álltam fel én is. – Haza akarok menni.

– Ahogy óhajtod.

18.

A félmeztelen, poros arcú, szakadt ruhás szolga az utolsó két méteren kúszva tette meg a két, csúcsos fejű, gyöngyházfényű amulettet viselő pap felé az utat.

A porból tar fején sár képződött a végigcsorduló izzadságcsíkoktól. Tüdeje zihált, ajka remegett, ahogy fejét leszegve négykézláb beszélt a papokhoz, a palota előterének kövezetét bámulva.

– Támadni fognak, uram! Uaszet papjai... támadásra készülnek őfelsége ellen! – A két csúcsos fejű pap összenézett, aztán a valamivel magasabb belerúgott a szolgába, aki minden erejét elvesztve a hátára terült.

– Mi történt?! – förmedt rá. – Beszélj nyomorult! – A szolga, rettentő nehézségek árán visszaküzdötte magát négykézlábas helyzetébe.

– Van ott két idegen – nyögte. – Nagyon... nagy idegenek, uram.

– Mifélénk?

– Hatalmasak. Olyanok, mint hajdanán az őseink voltak. Legalább négy rőf magasak, uram. Hatalmas, fehér lepelbe vannak burkolva, és fehér lepel takarja a fejüket is. – A két pap csodálkozva nézett össze. – Az arcukat nem láttam, de kihallgattam mit beszélnek, uram – folytatta a kimerült szolga. – Su isten jóvoltából felém szállt minden szavuk.

– Akkor hát mondd, mit beszéltek? – kérdezte most a másik pap.

– Azt, hogy őfelsége, és a tanítói rossz irányba vezetik a népet. Hogy gonosz szándékkal teszik, amit tesznek, s Kemet népét a pusztulásba fogják taszítani. Hogy uralkodni akarnak felettük a sötétség istenei, nyomorba szándékoznak dönteni mindent és mindenkit. Ezt pedig nem szabad hagyni. Tenni kell ellene. Felajánlották a segítségüket Uaszet lakóinak. Felajánlották, hogy átköltöztetik a népet Khús földjére, ahol békességben élhetnek. Ők pedig gondoskodnak majd arról, hogy a tanítók, és követői ne tehessék be a lábukat oda sohasem.

– Ennyit hallottál?

– Nem, uram – rázta meg a fejét a szolga, még mindig a kövezetet bámulva. – Amon papjai nem kértek az idegenek segítségéből. Azt mondták, nem hagyják el Kemet földjét, ha meg kell halniuk, akkor sem. Minden embert maguk mellé állítanak, még a vezíreket is. Megtámadják a palotát, ha Ré bárkája Atumként elhagyta az eget, és leszállt Ozirisz birodalmába, hogy aztán legyőzve Apepet, reggel ismét megijjodva térhessen vissza. Ők pedig akkor már ünnepelni fognak. – A kissé magasabb pap arca most még jobban megkeményedett, mint eddig. A másik pappal egyszerre fordultak meg, és hagyták ott a kifulladás, vízért esedező szolgát a tűző napon. Mindketten a palotába igyekeztek, hogy közöljék Aton gyermekével a rossz hírt.

19.

Amikor felébredtem, a markomban még mindig ott szorongattam a takita nevű különleges gyümölcs magját. Biztos helyre tettem, és elhatároztam magamban, hogy ha belepusztulok is visszamegyek Egyiptomba és kiderítem, mi folyik ott.

Anyám nem akart belemenni, de én hajthatatlan voltam. Azt persze nem mondtam el neki, valójában miért ragaszkodom az

utazáshoz ennyire. Úgy tudta, a munka miatt vagyok ilyen makacs. Jobbnak láttam így.

Két nap múlva már ismét a „Fekete föld” forró homokját tapostam Sarah Henderson és Donald Reeves professzor társaságában. Az egy évre szóló vízumom, és az ideiglenes ásatási engedélyem is meglett, hála a professzornak.

– Megmutatom mennyit haladtunk, amióta elmentél – Sarah nem leplezte az örömét. Rögtön meg kellett nyugtatnom afelől őt is és a professzort is, hogy az ásatás végéig nem megyek megint vissza Magyarországra, és hogy a fejfájásom mögött semmiféle veszélyes tényező nincsen.

Sarah egyenesen ujjongott, amikor meglátott kiszállni az ismételten kibérelt autóból. Ahogy az egyes kutatóárok széléhez értünk, egy pillanatra megtorpantom, amikor megpillantottam a megtisztított fél-ellipszis alakú sima kőfelületet a kerek lyukakkal, és a hieroglif írásokkal együtt. Hirtelen úgy éreztem, mintha áramütés érne, az áramütésben pedig feltűnt az az álmom, melyben az ókori Egyiptomban jártam az ismeretlen királlyal és királynéval együtt.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy ugyanarról a kőfelületről van szó. Sarahnak persze nem említettem a dolgot, nem akartam, hogy sült bolondnak nézzen. Ő is realista, mint minden régész, vagy akármilyen más tudós általában. Kivéve talán Donald Reeves professzort, aki tudós létére rendkívül nyitott a fantasztikus témákra.

Én is realista akartam lenni, úgyhogy el is hessegettem magam elől a később is még vissza-visszatérő gondolatot, hogy a szerintem nem létező földönkívülieknek némiképp köze lehet a dologhoz. Az írásoknak viszont azonnal nekiestem, – mivel Sarahnak eddig nem volt rá ideje, és egyébként is nekem akarta hagyni ezt a nemes feladatot, bízva abban, hogy tényleg visszatérek – és pár perc alatt lefordítottam. Persze, nem azonnal árultam el neki a fordítást, – elkerülve ezzel a kínos magyarázkodást, – csak órák múlva.

A körülbelül hat méter átmérőjű fél-ellipszis alakon összesen hét sor hieroglif mondat állt, melyből öt már eddig is ismert volt. Még a leletsátorban, miután értelmet nyertek a fejemben az új mondatok, elővettem a zsebemből a kis, mindenhová-hurcolom-noteszkámat, és feljegyeztem őket is a régiek mellé. – Délután megbeszélést tartunk.

– Itt? – kérdeztem, miután feleszméltem mélyenszántó gondolataimból.

– Igen. A professzor telefonon már közölte velem, hogy hírei vannak a múmiáról. – Éreztem, hogy ismeretlen erő bizsergeti végig a tagjaimat. Erről semmiképp nem akartam lemaradni.

– Nagyszerű. Apropó, hol vannak a többiek?

– Ebédelni mentek. Lassan már nekünk se ártana – nézett az órájára. Egyet értettem vele.

– Mi lenne, ha ma elvinnélek annak a szállodának az ebédlőjébe, ahol összeismerkedtünk? Kicsit messze van, de megéri.

– Sajnos ma nem tudok. Rengeteg a papírmunkám. Idekinn eszek, de te menj csak nyugodtan. –

Az ebédlőbe befelé menet a két új fordítást nézegettem: „*Te, ki őseid magvát adtad oda nekünk. Te, ki az égből hoztad gyermekünk.*” Megcsóváltam a fejem és úgy gondoltam, később majd még előveszem, hátha akkor okosabb leszek.

20.

Gondoltam, ha már itt vagyok, beköszönök Williamnek. Nem hagyott nyugodni az a bizonyos rémálma, és kíváncsi voltam rá, vajon az óta álmodott-e hasonlót. Tulajdonképpen, leginkább emiatt akartam itt elfogyasztani az ebédem. És Jacqueline miatt. Vajon volt újabb látomása?

Am épphogy felértem az emeletre, éles sikoltásra lettem figyelmes. A sikoly az egyik szobából jött, egészen pontosan abból a szobából, amelyikben legutóbb itt jártamkor még a

francia madame lakott. Megálltam és bekopogtam. Az ajtót már csak akkor mertem felszakítani, amikor még élesebb és ijesztőbb sikoly hangzott fel, mint először.

– Jacqueline! – kiáltottam, miközben lázasan körülrohan-
tam a szobát a fiatal nőt keresve. Minden ugyanolyan volt,
mint az a szoba, ahol én is megszálltam, kivéve talán, hogy itt
hatalmas felfordulás uralkodott mindenütt. Az ágy még beve-
tetlen, az ágynemű összegyűrve, és félig a földre lecsúszva. A
kis hűtő ajtaja résnyire nyitva állt, a földön szerteszét rengeteg
ruhadarab hevert, a gardrób egyik ajtószárnya szintén nyitva. A
zuhanyfülkéről a függöny félig letépve lengett. Ekkor éreztem
csak a szellőt, amely a hajamba is beletúrt.

Félve néztem az apró erkély üvegajtájára. Tárva-nyitva állt, a
föleje csipeszelt függöny pedig úgy libegett, mint valami ócska,
régisétetfilmben. Ám akármilyen ócskának is tűnt ez a
kísértetfilm-jelenet, én mégis összeborzongtam. A lábam szinte
magától indult meg az erkély felé. Én persze szívem szerint
inkább kifelé igyekeztem volna, a lábam viszont nem engedte.
Kegyetlen módon kísértelt az apró erkélyre, aztán pedig már az
egész testem neki engedelmeskedett.

Nem akartam, mégis kihajoltam, és lenéztem az alattam
húzódó autóútra. Szerettem volna felkészíteni magam a
látványra, de már későn. Megláttam. Egy szőke, hosszú hajú nő
hevert az úttesten, ismerős piros miniruhában. A miniruha
körül hatalmas vértócsa terjeszkedett még széjjelebb.

A nő feje olyan szögben állt még innen fentről nézve is, hogy
biztos voltam benne: ennek a nőnek nem egyszerűen kitört a
nyaka, hanem kitekérték. Másképp hogyan nézhetné halott
szemével, és hogyan ámulhatott volna élettelen szájával épp a
háta közepére? A lábai szintén élettelenül heverték egymás
társaságában, piros körömcipőben, de ezúttal már nem akartak
kigabalyodni egymásból.

Ekkor hasított belém a gondolat: mi van, ha még itt van a
gyilkos a szobában? Hisz a sikoltástól számítva kevesebb, mint

egy perc alatt bejutottam a szobába. Halálra rémülten néztem körbe. Aztán erőt vettem magamon, s nagyon csendben még egyszer körbejártam a szobát, de senkinek nem találtam még nyomát se. Halkan odalopóztam a gardróbhoz, majd a gombja felé nyúltam. „Nem!” – tört elő belőlem egy hang, mire visszarántottam a kezem.

Lehunytam a szemem, aztán vettem egy mély lélegzetet, és lassan kifújtam. „Nyugi” – mondtam gondolatban a hangnak, majd ismét a gomb felé nyúltam. Hirtelen kitártam a ruhás-szekrény ajtaját, ám ezzel egyidejűleg valami zajt is hallottam a hátam mögül.

Mire felfogtam, hogy egyáltalán mi történik, már késő volt. Nem tudtam megfordulni, előbb találtak el. Csak egy nagy, sötét folt terjeszkedett szét előttem, és a távolban mintha még cipőkopogást is hallottam volna.

Aztán minden sötét lett.

21.

– Hahó! Jól van? – tette fel angolul a kérdést egy mély férfihang a messzeségből. Először csak homályos foltokat láttam, aztán lassan kibontakozott előttem a külvilág képe. Egy rövid, fekete hajú, negyvenöt év körüli fickó térdelt mellettem vastag, fekete szemöldöke alatt kíváncsi, vizsgáló szembogarakkal. Felnézett a mellette álló másik fickóra, és elvigyorodott.

– Még él.

„Naná, hogy élek.” – mondtam volna hangosan is, ha kijött volna valami más is még a torkomon egy macska nyávogásán kívül. Az egyenruhába öltözött férfi segített felülni, majd valami hideg csomagot nyomott a tarkómhoz.

– Szorítsa oda. – Mivel jóleső érzéssel töltött el, engedelmeskedtem. – Magát leütötték, érti? – kérdezte lassan, tagolva, miközben azt fürkészte az arcomon, hogy fel tudom-e fogni a

szavait. Fel tudtam. Bólintottam, hogy értem, de abban a pillanatban akkora fájdalom hasított a tarkómba, hogy muszáj volt felülvölnem. A rendőr a másik társával együtt segített felülni az ágyra, és megvárta, amíg teljesen magamhoz térek. – Alberto Haszim hadnagy vagyok, az El-Gízai rendőrségtől. Láttá, hogy mi történt?

– Sajnos nem – mondtam, de a fejem már nem mertem megmozdítani. Elmondtam amit tudtam, aztán zsebembe csúsztatva Haszim hadnagy telefonszámát, visszaindultam az ebédlőbe.

– Ne hívjak egy orvost? – nézett utánam a hadnagy. Mondtam, hogy nem kell, csak nyugalmat szeretnék.

Miért is tehettem volna meg, hogy megebédeljek? A folyosón Williammel futottam össze. Az arca, ha lehet, még nyüzögtebbnek tűnt utolsó találkozásunk óta. Apró, kék szeme kialvatlanságról, zaklatottságról árulkodott.

– Mira... Valakivel muszáj beszélnem... Nem jönnél át hozzám? – Bár még mindig sajgott a fejem, azonnal követtem őt a szobájába. Ő kivett a hűtőjéből két jeges teát, és átnyújtotta nekem az egyiket, a másikat pedig felbontotta, és meghúzta a tartalmát, aztán az ágya szélére ülve szomorúan bámulta a kezében tartott hús palackot. Már-már eluntam a néma csendben való várakozást, amikor megszólalt. – Én... szerettem őt... – nyögte rekedtes hangon. – Szerettem. – A szemében mintha könnyek kezdtek volna gyülekezni. Nem kellett sokat gondolkoznom, hogy kiről is lehet szó. Hirtelen még az is megfordult a fejemben... – És, most vége. Érted? – nézett rám fájdalmasan. – Vége. Volt, nincs. Az élet... csak ennyi – mondta és csettintett egyet az ujjával. „Nem” – ráztam meg gondolatban a fejem. „Ha ő tette volna, nem viselné meg ennyire.” Leültem mellé az ágyra, aztán a karjára tettem a kezem.

– William...

– Meghalt! – kiáltotta el magát hirtelen és hangos zokogásba kezdett. Mint egy rossz álomból felriadt gyermek, aki az anyja mellett tud csak nyugalomra lelni, a mellemre hajtotta a fejét, és sokáig ott zokogott még rajta.

22.

Amikor valamennyire stabilizálódott a lelki állapota, elnézést kérve megtörölte a kézfejjével a szemét, aztán felvette a lába elé ejtett palackot. Lecsavarta a tetejét és belekortyolt. Talán ő is azt remélte, hogy ettől majd hamarabb megnyugszik. Úgy láttam újra beszéltethető állapotba került, ezért óvatosan feltettem neki tömkelegnyi kérdéseim egyikét.

– Mióta ismerted Jacquelinet?

– Mióta? – kérdezte savanyú mosollyal az arcán. – Kábé úgy öt éve.

– Na és honnan? Ő francia volt. Te pedig amerikai. Nem?

– De – bólintott maga elé nézve. – Lehet, hogy nem látszik rajtam, de szeretek például kiállításokra járni. Párizsban is jártam, a Louvre-ban. Öt éve. Ott ismertem meg Jacquelinet. Azonnal egymásba szerettünk. De én nem vagyok gazdag. Ezt a parfümöt, amit most használok... ezt is ő vette nekem ajándékba. Ő viszont egy milliárdos lánya. Volt – helyesbített fájdalmas képpel, s még egyszer meghúzta a jeges teás palackot. Aztán elfintorodott, és rám nézett. – A te hűtődben nincs valami rendes pia? Mondjuk Bourbon. Az enyém kifogyott.

– Utálom a whiskyt – válaszoltam higgadtan. – Na és Jacqueline apja hol van? Úgy tudom, Jacqueline vele jött ide. – William értetlenül bámult, aztán megrázta a fejét.

– Dehogy. Miért hozta volna magával az apját egy titkos randevúra?

– Úgy érted, egyedül jött ide azért, hogy veled találkozhasson?

– Úgy – bólintott. – Miért?

– Mert nekem azt mondta amikor megismerkedtünk, hogy az apja tolokocsiba kényszerült egy lovasbaleset miatt, és Egyiptomba is csak miatta jött. Hogy a kedvére tegyen vele, mert senki más nem maradt neki a lányán kívül. Nem ez az igazság? – William még bámult egy percre, aztán harsányan felnevetett. Volt valami zavarba ejtő ebben a nevetésben.

– Hát hazudozni azt tudott, az már tény! – kiáltotta tovább nevetve. Aztán komolyra váltott az arca, és ismét a megtört William Clements ült mellettem. – Tudod, nála ez egyfajta... betegség volt.

– Betegség? – visszhangoztam.

– Kényszeres hazudozó volt. – Oldalra nézett és megvonta a vállát. – Lehet, hogy ezért is szerettem bele igazán. Ő olyan dolgokat elő tudott adni, olyan hihető módon, hogy az ember tényleg... elhitte neki. Még akkor is, ha teljes képtelenséget állított. Akármekkora... baromság lehetett. Az ő szájából minden olyan igaznak tűnt!

– Mikor jöttél rá, hogy ebben a betegségben szenved? – Lassan már úgy éreztem magam, mintha én lennék a nyomozó, nem pedig a fekete hajú férfi, akinek az imént valószínűleg az életemet köszönhettem. Ha ugyanis nem jön időben, talán ugyanúgy végzem, mint szerencsétlen Jacqueline. De nem tehettem róla. A kérdések csak úgy kibuktak a számon.

– Akkor, amikor úgy négy évvel ezelőtt, az első titkos randevúink közül az egyiken azt állította, hogy ő valójában Erzsébet királyné lánya. Te is beláthatod, hogy ez abszurd.

– Ez igaz – mosolyodtam el. – De miért kellett titokban randevúznodok?

– Mert szerintem az apja nem engedné meg neki, hogy egy hozzám hasonló ágrólszakadt fickóval kezdjen. Meg már egyébként is kijelölték neki a vőlegényt. Valami gazdag ficsúr akarta elvenni.

– Értem – bólintottam, aztán elgondolkoztam egy kicsit. – És hol szoktatok titkos-randevúzni, ha nem vagyok túl indiszkrét?

– Hát, volt, amikor a bárban találkoztunk, volt, hogy egymás szobájában. De előfordult, hogy csak sétáltunk az utcákon éjszaka. Az első itteni randevúnk elég érdekesre sikeredett például.

– Hogy érted?

– Jacqueline... nagyon romantikus alkat volt, tudod? – kérdezte, s közben megrándult a szája széle. Úgy véltem, ez csakis a lelki fájdalom jele lehet. – Az első éjszaka elmentünk a Nagy Piramishoz. Izgalmas kalandnak ígérkezett. Jacqueline rávett, hogy másszunk fel a bejárathoz. Még lámpát is hozott magával, bár elég gyatra fényűt.

– És senki nem vett észre titeket? Éjszaka nem lehet piramisokat látogatni, ezt nem tudtátok?

– Dehogynem tudtuk. Pont ezért mentünk. És nem, bizonyára nem vett észre senki – vont a vállát. – Különbözően biztosan ránk szólnak.

De a lényeg, hogy bementünk. Át a folyosón, egészen a királynő sírkamrájáig, ami a Nagy Galéria aljából nyílt. Ott romantikáztunk egy kicsit, de aztán történt valami...

– Micsoda?

– Hát, Jacqueline, nemcsak romantikus alkat, de rettenetesen kíváncsi természetű is volt. Körülnézett odabenn a sírkamrában. És akkor észrevett egy kicsi nyílást a falon.

– Nyílást? – ismételtam. – Úgy érted az egyik szellőzőaknát találta meg?

– Fene tudja, nem értek én ehhez.

– Ahhoz képest elég jól ismered a piramis belső felépítését – csipkelődtem akaratom ellenére is.

– Na persze, mert aznap egy turistacsoporttal is megnéztük, az a kedves idegenvezető pedig vagy nyolcvanszor elmondta ugyanazokat a dolgokat. Ki ne jegyezné meg?

– Így már érthető. Aztán mi történt?

– Jacqueline bevilágított a lyukba. Észrevett valamit. Pontosabban bele is nyúlt és körbetapogatta. Akkor úgy hallottuk, mintha valami mozdulna. Aztán világított be még egyszer, és vette észre ezt... – William a kis éjjeli szekrényéhez ment, és kivett belőle egy tenyérnyi tárgyat, melyről egy vékony aranylánc lógott. Kidüllesztett szemmel bámultam az amulettnek tűnő valamit. Kerek, arany foglalatban, hatalmas gyöngyházfényű, kidomborodó kővel a közepén. Alig tudtam kinyögni, amit mondani akartam.

– Ezt... ott találtátok?

– Biztos valamelyik turista hagyhatta ott. Bár van súlya, az biztos. Elég drága lehetett... De ilyenből rengeteget láttam az utcai árusoknál is. – Úgy látszott, Williamnek fogalma sincs róla mit tart a kezében. Én viszont majdnem biztos voltam benne, hogy tudom.

– Ha akarod, elteheted. Úgyis csak rá emlékeztetne... – Felém nyújtotta, s bár nagyon izgatottá váltam, megpróbáltam uralkodni magamon.

– Biztos vagy benne?

– Igen – mondta határozottan, én pedig nem akadékoskodtam tovább. Gyorsan betettem az amulettnek tűnő tárgyat a zsebembe, aztán próbáltam elterelni róla a gondolataimat még néhány percig. Akadt még valami, amit mindenképpen szerettem volna megtudni Williamtől.

– Nem vettél észre az utóbbi időben valami furcsa viselkedést Jacqueline-on? Úgy értem, nem számolt-e be neked hallucinációkról, vagy ilyesmi.

– Tudom, miről beszélsz – bólintott. – De igen. Nekem is elmesélte a szülő nőt. Az utóbbi két napban kétszer is megkérsett emiatt. Az egyik alkalommal egy teljesen fehérbe öltözött ókori egyiptomi nőt látott elsétálni maga előtt a bárba menet. Valami idősebbet. Másodszor már kissé meg is ijedt, mert akkor meg egy fáraó-kinézetű férfit látott egy csecsemővel a

kezében. Téged is keresett az esetek miatt, de nem talált sehol. Tényleg, hol voltál az elmúlt két napban?

– Akadt egy kis dolgom otthon – mondtam kitérően. – De már visszajöttem, és még nagyon sokáig maradok, habár már nem vagyok a szálloda vendége, az az érzésem, vissza-vissza fogok ide járni.

– Tényleg valami... ásatás miatt vagy itt?

– Eredetileg nem ezért jöttem ide – sóhajtottam. – De, igen. Úgy látszik, most egy évig egy neves professzor mellett dolgozhatok.

– Örülök – mondta mosolyogva, de aztán az arcára fagyott ez a görbület, ahogy ismét a padlót bámulva elkalandoztak a gondolatai.

– Feltehetek még egy kérdést Jacqueline-nal kapcsolatban? – kérdeztem aztán. Sajnáltam szegényt, de feltétlenül meg kellett tudnom valamit. William arca ismét elkomorult, de bólintott. – Voltak... Jacqueline-nak ellenségei? – Williamnek elkerekedett a szeme.

– Hogy érted ezt? Azt gondolod... – Megráztam a fejem.

– Még nem tudom. Miért, gondolod, hogy öngyilkos lett?

– Nem tudom – vont a vállát. – Az utóbbi napokban szörnyen viselkedett a hallucinációi miatt. Mindenen toporzékkolt, pedig amúgy nem volt jellemző rá. Teljesen kikészült idegileg. De egyébként nem tudok róla, hogy bárki is utálta volna.

– Mindenesetre meg kell várnunk, mit mond a rendőrség.

– Érdekes ez a dolog. Nem furcsállod?

– Mire gondolsz?

– A hallucinációkra. Jacqueline is az ókori Egyiptommal képzelgett. Én pedig azzal álmodtam. Nem gondolod, hogy...

– Valami összefüggés van a kettő között?

– Igen. Mintha... valamiféle átok lenne rajtunk. Mi van, ha emiatt halt meg? – kérdezte, aztán riadt tekintettel pillantott rám. – Mi van, ha én vagyok a következő? – Nem tudtam mit mondani. Szerettem volna megnyugtatni, de valahogy nem ment.

23.

Miután végre elfogyasztottam az ebédem, és telefonáltam egyet az édesanyámnak, ismét látogatást tettem Jacqueline szobájában, mely időközben kiürült. Fogalmam sincs, honnan merítettem a bátorságot, hogy felszakítsam a rendőrségi pecsétet az ajtón, de megtettem. Odabent az erkélyajtót már bezárták, egyébként pedig mindent ugyanúgy hagytak, mint előtte. Ezúttal félelem nélkül, tiszta fejjel próbáltam felmérni a terepet. A madame ruhái még mindig szanaszét heverték, a gardrób ugyanúgy nyitva állt, ahogy hagytam, mielőtt le-
ütöttek.

Végigszaladt a hideg a hátamon, de azért belekukkantottam. A beépített szekrényben is lógott néhány ruha, ezek is amolyan csillogó-villogó cuccok voltak.

Már épp vissza akartam zárni a szekrényajtót, mikor megpillantottam az aljában valamit. Lehajoltam, és a kezemre fektetve nézegettem a Times nevű magazin egyik példányszámát. Elkezdtem lapozni, és akkor az egyik oldalon megakadt a tekintetem. Egy rövidke cikk volt csupán, ami felkeltette az érdeklődésemet, de annál értékesebb a számomra.

„A CAMBRIDGE-I EGYETEM NAGY FELFEDEZÉSE, VAGY ÚJABB BUKÁSA KÖVETKEZIK?”

– hirdette a cím, nagy betűkkel. –

„Legújabb tudomásunk szerint, egy újabb ásatást tervez a Cambridge-i Egyetem, ezúttal Sarah Henderson régészt kijelölve munkavezetőnek. Az egyetem a saját szakállára dolgozik, de most is felajánlja majd a – remélhetőleg – feltárt kincseket a Kairói Egyiptomi Múzeum számára, ahogy Donald Reeves professzor is tette hajdanán. Információink szerint az ásatási munkálat Amarna város közelében veszi majd kezdetét, az Arab sivatagban. Hogy ez az egyetem felemelkedését, vagy teljes bukását eredményezi-e, arra majd

csak a szerződésben megszabott idő, vagyis egy év letelte után adhatunk választ.” – Az újságot gondolkodás nélkül eltulajdonítottam, aztán töprengve indultam kifelé. A kérdezz-felelek, a Jacqueline szobájában való körülszaglálásom, és az elhúzódtott ebédem miatt csak utolsónak érkeztem ki a megbeszélésre. Ahogy beléptem a sátorba, mindenki felém fordult. Mielőtt a professzor belekezdett a mondandójába, még hallottam Sam Thorson számomra oly kedves hangját fél füllel.

– Na végre.

– Tehát a múmiával kapcsolatban az a helyzet – szólt a professzor – hogy a koporsón látható különös külsérelmi nyomokból, a levakart írásból, és a múmia eddigi vizsgálatából arra a következtetésre jutottunk, hogy... ez nem lehet más, mint a híres, vagy inkább hírhedt III. Amenhotep fáraó és Teje királyné utódja, IV. Amenhotep, vagy közismertebb nevén Ehnaton fáraó. – Döbönt csend következett. Bennem egy percre még a vér örökös útja is megakadt. – Természetesen az azonosításnál az sem utolsó szempont, hogy itt, Amarna közelében volt eltemetve. Ha ugyan ezt annak lehet mondani... – tette hozzá fejcsóválva. – Mindenesetre a múmia csontváza megegyezni látszik az Ehnatonról ránk maradt szobrokkal és különböző ábrázolásmódokkal. Tudják, csúcsos koponya, satöbbi. Gondolom, ezt nem kell részleteznem – nézett körbe mindenkin, és mivel senki nem szólt, folytatta. – És mert Ehnaton ilyen Aton imádó különc volt, hát mindenki, aki Amonhoz ragaszkodott, utálta érte, hogy közhelyesen fogalmazzak. A halála után mindenhol kitörölték a nevét, mint-ha sosem létezett volna, ezzel is megfosztva őt az ókori egyiptomiak számára amúgy oly fontos túlvilági élettől.

Természetesen minden, magát valamire való régésznek tartó kollégám szentül hitte, hogy a híres Ehnaton fáraó múmiáját mégis majd valahol a Királyok Völgyében fogják megtalálni, mivel az az elmélet tartotta magát, hogy Ehnatont a halála után valószínűleg visszaszállították Thébába, majd ott helyezték

örök nyugalomra. Nos, úgy tűnik, súlyosan tévedtek. Ha el is indultak vele, oda biztosan nem értek.

További tény, hogy a múmia belső szerveit ugyan eltávolították, tehát ugyanúgy mumifikálták őt is, akár a többieket, de a hozzátartozó belső szerveket tartalmazó kanópusz ládát és edényeket nem találtuk mellette, mint ahogy a fáraóknak járó minimális kegytárgyakat se. Legalábbis eddig. Mert lehet, hogy azok is a homokban vannak elásva, éppoly királyhoz nem méltó módon, mint maga a múmia. Ha már a múmiáról van szó...

Mivel Tutanhamon az egyetlen olyan fáraó, akinek a sírját érintetlenül találta anno Howard Carter és Lord Carnarvon, csak ebből kiindulva... Nos, úgy látszik, hogy királyi múmiánk nem kapta meg azt a kegyet – sem –, hogy még egy második és egy harmadik koporsóba, illetve homokkő szarkofágba fektessék egy sírkamrában, a kincseivel együtt. Ehnaton esetében, sajnos nincs se színarany koporsó, se színarany halotti maszk, ráadásul egyetlen halott védő amulett se volt a testén, ami számomra érthetetlen és döbbenetes.

Tutanhamon testére ugyanis száznegyvenhárom ilyen ékszert helyeztek. De neki se a fején, se sehol másutt nincs semmi. És tudjuk, hogy mumifikáláskor mennyi mindent dugdosnak a pólya alá, ami a túlvilági élethez és a feltámadáshoz mind-mind segítségképp járul hozzá. Sose gondoltam volna, hogy csak hasonlót is ki kell mondanom, de: ezt a múmiát vagy nem óegyiptomi emberek balzsamozták, vagy tökéletesen megakarták fosztani őt mindenféle kegytől. – A professzor megállt egy percre. Talán azért, hogy kifújhassa magát a hosszan tartó beszéd után. Gyorsan ki is használtam.

– És a papirusztekercs? Gondolom, a Halottak könyve lehet.

– Valószínűleg, de még vizsgálják.

– Azért annyira nem példa nélküli az eset – szólt közbe Sarah elgondolkozva. – Emlékeztek a KV35-ös sírra, ahol egy kupacban találtak egy csomó múmiát? Azok is rendesen meglettek fosztva, minden értéküktől.

– Ez igaz – mondta a prof. – Mindezek ellenére azt kell mondjam, itt egy egészen más dologról van szó, nem egy általános esetről. Ne felejtsük el, hogy a koporsót lepecsételve találták meg, Miss Henderson. És ezek után nyomatékosan megkérnék mindenkit, hogy rendkívüli körütekintéssel járjanak el a továbbiakban, mert gyanítom, hogy fogunk még mást is találni a homok alatt. A felfedezés rendkívüli jelentőségű, a sok kérdőjel helyére pedig most pontot tehetünk, ha elég ügyesek vagyunk. –

Aznap még tovább szélesítettük a kettesszámú kutatóárkot, összesen hatan dolgoztunk benne. Celia továbbra is a professzorral tartott a Központba, ahol tovább folytatták a vizsgálatokat a papiruszon, illetve a múmián. A maradék három ember, Ben, John, és Max az egyes számú árokban tisztogatta tovább a fura kőfelületet. A kettes árokban Sarah, Maggie, Jim, és én dolgoztunk. Jim Carver egy már sokat tapasztalt régész lehetett, mert Sarah szerint ő volt a professzor jobb keze. Azt mondta, minden feltárást együtt végeztek, és akkor is vele volt, amikor kudarcba fulladt az utolsó ásatása.

Még mindig érdeklődésem középpontjában állt a professzor elgondolása, hogy az atlantiszi kultúrát Egyiptomban keresse. A véletleneknek, valamint az én éberségemnek köszönhetően estére már azt is elértem, hogy lehetőség szerint Jim mellett dolgozzak, és beszédbe elegyedjek vele. Nemsokára sikerült megtudnom róla egyet s mást, például, hogy az apja idült alkoholista volt aki az anyját állandóan verte, és hogy azért szeretett volna már gyerekkorától fogva régész lenni, mert az apjával ellentétben őt érdekelték az új, felfedezetlen dolgok.

– Az apám minden egyes nap hulla részegen jött haza. Az egyetlen felfedezés, ami őt izgatta az az volt, hogy minél többféle piát fedezzen fel a sarki kocsmá italos polcán. Én mindenáron meg akartam szabadulni a múltamtól és az apám emlékeitől – pislantott rám poros arccal apró, sokat látott szemével kör alakú szemüvege mögül.

Az izzadságcseppek végiggördültek a homlokán és a halántékán. Elővett barna kalapja alól egy ruhazsebkendőt, levette a szemüvegét, majd rutinos mozdulatokkal megtörölgette a lencséjét. Aztán végigsimított a kendővel a homlokán és az arcán is, megszabadulva ezzel a zavaró izzadságcseppektől. – Minél kevesebbet akartam otthon lenni. Szerencsémre, az egyetemre csak úgy tudtam bejárni, hogy ott laktam a kollégiumban. Szegény anyám korán meghalt, lehet, hogy épp a sok verés miatt, amit az apámtól kapott. Tizenhat éves voltam. Addig engem is folyamatosan ütött az apám, de anyám temetése után soha többé nem emelte rám a kezét.

– Talán lelkiismeret-furdalása támadt az anyukája miatt – mondtam.

– Frászt! – kiáltott fel, belevágva a kis csákányt a homokba. – Aznap, mikor az anyámat eltemették, ismét meg akart verni. Én pedig akkor először nem hagytam magam. Akkorát bevertem neki, hogy ájultan esett össze.

– Uramisten – nyögtem. – De nem halt meg?

– Á, dehogy. Megnéztem van-e pulzusa, aztán otthagytam a fenébe. Akkoriban volt egy barátnőm. Beatrixnak hívták. Gyönyörű kislány volt, én mondom! – vigyorgott a homokba vágott csákányt bámulva. – Odaköltöztem hozzá, amíg befejeztem az egyetemet. Aztán... az első ásatásom után, amikor hazatértem, már régen elhagyott. Két évig voltam távol, és ő ez idő alatt szépen férjhez ment. Az apámat huszonöt éves koromban vitte el a jól megérdemelt májrák. Teljesen szétitta. Sajnálni se tudtam érte. – Egy darabig még hagytam, hogy merengjen a talán nagyon is régen elmesélt múltján, aztán vettem a bátorságot, s végre a megfelelő irányba tereltem a szót.

– A professzort mióta ismeri?

– Donaldot? Amióta csak az eszemet tudom. Csak hat évvel idősebb nálam. Utcabéli gyerek. Ő is tudta, mi folyik nálunk, mint mindenki. Tulajdonképpen ő az, aki nagyban befolyásolta a döntésemet, mikor elhatároztam, hogy régész leszek. Donald

nagyon okos ember. Mindenki szereti, de kevesen állnak mellette. Ők viszont nagyon.

– Ezt a gondolkodásmódjára érti?

– Arra hát. – Kérnem se kellett, magától kezdte el mesélni, amire igazából kíváncsi voltam. – Nyolcvanhatban kapott egy isteni sugallatot. Összeszedte a csapatot, aztán ideutazott. Szentül meg volt győződve róla, hogy Atlantisz valahol itt van eltemetve a homok alatt. Megkezdtek az ásatásokat, merthogy ugye én is vele tartottam, de eredmény az semmi.

– Pontosan hol ástak?

– A Szaharában. Egészen pontosan Al-Minyától nyolc kilométerre, észak-nyugati irányban.

– És miből gondolta a professzor, hogy Atlantisznak a Szaharában kell lennie? – Nem tudtam leplezni egyre fokozódó kíváncsiságomat.

– Miből? – Egy pillanatig elgondolkozott, aztán megvonta a vállát. – Sok kis apró részletből. Amit az évtizedek alatt rakosgatott össze magában. Tökéletes meggyőződése, hogy az atlantiszi, és az egyiptomi kultúrának köze van egymáshoz. Sőt, azt állította, hogy az egyiptomi kultúra egyenesen az atlantiszi kultúrából nőtt ki magát.

– Vagyis szerinte az ókori egyiptomiak az atlantisziak leszármazottai voltak?

– Pontosan – bólintott. – Pontosan ezt állította. Szerinte az atlantisziak – akiket persze csak mi hívunk így, mert eredetileg nem ez a nevük – Egyiptomban éltek, mielőtt végleg megsemmisítették önmagukat. Csak néhányan maradtak meg közülük, s belőlük lett aztán az egyiptomi civilizáció. Másképp hogyan magyarázná, hogy amikor vége szakadt az őskornak, hipp-hopp egyszer csak feltűnt egy igen fejlett kultúrájú népcsoport, és hatalmas építményeket kezdett el felhúzni? De ne gondolja, hogy ő az egyetlen, aki ezt állítja. Sokan hisznek a dologban. Többen, mint gondolná.

– Van benne valami – ismertem el. – És maga? Hisz neki?

– Naná! – bólogatott, miközben ismét eljátszotta a zsebken-dős-törölgetős jelenetet. – Én halálomig hiszek neki – mondta, aztán visszatéve a kalapot a fejére ezzel befejezte a témát. Meg kellett elégednem egyelőre ennyivel.

24.

Délután egy rendőrautó tűnt fel az ásatáson, óriási meglepe-tésemre. Egy még eddig ismeretlen rendőr szállt ki belőle, és sétált oda hozzám, a kettes árokhoz.

– Hát ez meg mi a fenét akar itt kinn? – kérdezte Jim Carver, de túl halkan ahhoz, hogy a járőr is hallja. A rendőr lenézett az árok széléről ránk, de a napszemüvege miatt, amit viselt, nem igazán tudtam eldönteni, kihez is érkezett. Egészen addig persze, míg meg nem szólalt.

– Miss Mira Haddad?

– Igen – feleltem. – Miben segíthetek, biztos úr?

– Kérem, velem jönné a Delta Piramyds szállodába? – kér-dezte pontosan olyan rendőrös, ellentmondást nem tűrő hang-lejtéssel, amit soha nem bírtam a zsarukban, bár szerencsére eddig csak a filmekből volt ismerős a jelenet számomra. Most viszont...

– Máris megyek.

Amikor visszaértünk a szállodába, az ebédlőben néhány ember ült, két rendőr társaságában. Az egyik épp Williammel beszélgetett, a másik pedig a beszélgetők felett állt, és jegyzetelt a noteszébe mélyen hallgatva. A járőr, aki engem kísért, csak váltott pár szót a társával, aztán távozott a szállodából. Amikor meglátott az ismerős figura, intett, hogy menjek oda, s leülte-tett az egyik szabad székre, majd közölte velem, hogy nem-sokára én következem.

Nem értettem miért akar ismét kihallgatni, de végül is nem volt ellenvetésem. Leültem hát csendben, és vártam. A néhány

ember egyébként egész pontosan hét embert jelentett. A szálloda tulajdonosa, a recepciós, a régen látott angol Lord, egy takarítónő, egy boy, a narancssárga lepelbe burkolt tibeti láma, valamint az éppen Haszim hadnagy által kihallgatott William.

A hadnagy körülbelül ugyanazokat a kérdéseket tette fel Williamnek, amiket én, a válaszok pedig szintén ugyanúgy hangzottak el a fiatal férfi szájából, mint délelőtt nálam. William után a hadnagy az angol Lordhoz fordult, ám sokat nem tudott kihúzni belőle. A Lord, elmondása szerint egyetlen egyszer látta az immár halott madame-ot, mégpedig négy nappal ezelőtt a bárban. A recepciós se tudott sok segítséggel szolgálni, ahogy a szállodatulajdonos sem. A recepciós a történetek idején a pultja mögött végezte a dolgát, a szállodatulajdonos pedig a konyhában szidalmazta a szakácsokat, az aznapi ebéd elkészültét sürgetve. A poggyászcipelő fiú, szintén egyszer látta a nőt, amikor felvitte a csomagjait a szobájába, a szerzetes pedig akkor, amikor velünk ismerkedett az asztalnál. A takarítónő viszont tudott szolgálni még számomra is új dolgokkal. Alacsony, molett kis nő volt, és gyanítottam, hogy nem arab származású, hanem talán európai lehet. Többször is találkoztam vele a folyosón, mikor reggelente lejöttem meginni a szokásos kávémat. Mosolygós, barátságos kerek arcocskája van, amolyan igazi dadus-arc. Takarítórúha és kiskötény helyett most hálóingbe és köntösbe öltözött. A tekintete kissé álmosnak tűnt, de készségesen állt a hadnagy rendelkezésére, aki neki is ugyanazt a kérdést tette fel először, amit a többieknek is.

– Mikor látta utoljára a madame-ot?

– Egész pontosan reggel nyolc órakor – mondta nagyon határozottan az asszony, egészen remek angol kiejtéssel. – Akkor szoktam ugyanis felmenni, takarítani. Egyébként már hatkor itt szoktam lenni, hogy amíg le nem jönnek a vendégek kávézni meg reggelizni, fel legyen takarítva az ebédlő, és a szálloda alsó szintjének többi része. Épp a liftbe szállt be, amikor felértem. Merthogy én a lépcsőn szoktam közlekedni – ma-

gyarázta. – Szeretem formában tartani magam, tudja? – kérdezte mosolygós arccal, amire a hadnagy egy újabb kérdéssel válaszolt.

– Na és nem látott rajta valami furcsát esetleg? Hogy félt volna, vagy hasonló? – A takarítónő egy percre gondolkozott, majd megrázta a fejét.

– Nem, teljesen normálisnak tűnt, bár csak egy pillanatra láttam, mert aztán becsukódott a lift ajtaja.

– Volt valaki más is, akit látott még arrafelé?

– Nem, senkit nem láttam. De azt azért el kell mondanom, hadnagy úr, hogy az utóbbi napokban, amikor néha összefutottam vele, mintha... egy kicsikét zaklatott lett volna.

– Igazán?

– Igen – bólintott. – És egyszer láttam, ahogy rohan kifelé a konditeremből, halálra rémült arccal. Ő nem látott engem, mert én a másik ajtón mentem be. Azt hittem, nincs bent senki, s gondoltam, felmosok. De aztán megláttam, és már vissza ki akartam fordulni az ajtón, hogy ne zavarjam, de ekkor hatalmasat sikoltott. Amikor odanéztem, már csak azt láttam, hogy rohan kifelé az ebédlőhöz vezető folyosón.

– Aztán?

– Aztán nem tudom, mi történt – vont a vállát. – Amikor legközelebb találkoztam vele, már nyugodtnak tűnt. Én meg nem akartam megint felzaklatni azzal, hogy rákérdezzek mi is történt. Tulajdonképp nem szoktam beleütni mások dolgába az orrom, hacsak nincs bajban.

– Ezt jól teszi, asszonyom – mosolygott rá a hadnagy nyájasan, ám a szemében épp az ellenkezőjét láttam annak, amit mondott. – Van még valami, amit a hölgygel kapcsolatban kíván elmondani Mrs.? Valami megfigyelés, észrevétel...

– Van, van – vágott a szavába a kerek arcú asszonyka, mintha épp erre a kérdésre várna.

– Mi lenne az? – kérdezte egyre növekvő kíváncsisággal a hangjában a hadnagy, s velem együtt sóbálvánnyá meredve,

lélegzetviassafojtva várta, mit mond a nő. Még az egyfolytában firkálgató másik rendőrnek is megállt a toll a kezében.

– Tegnap, amikor a szokásos ebéd utáni takarítást csináltam itt az ebédlőben, háát... szóval véletlenül felborult a vödör, és kiömlött belőle a víz. – Lopva a szállodatulajdonosra pillantott, aki viszont felháborodott arccal nézett vissza rá. Már épp nyitotta volna a száját, hogy – gondolom – lekorholja az asszonyt, de aztán jobbnak látta nem megtenni. A takarítónő visszanézett a hadnagyra, azután folytatta. – Szóval, muszáj volt felszaladnom az emeletre, hogy a folyosó végén lévő kis raktárból előbányásszak még egy felmosórongyot. És amikor felértem a lépcsőn, megláttam az ifjú hölgyet. Ő nem vett észre engem, mert háttal állt nekem. Épp telefonált. – A hadnagy már tükön ült, ahogy én is. „*Vajon mi lesz a poén?*” – kérdeztem magamban. Pillanatokon belül megtudtam. – Azt nem tudom, kivel beszélt, de egy biztos. A telefonbeszélgetés alatt, egyszer sem beszélt franciás akcentussal, ahogy máskor szokott. Teljesen hibátlanul beszélte az angol nyelvet, talán még tőlem is jobban. – A hadnaggyal egyszerre esett le az állunk.

Döbbsenten Williamre néztem, de ő csak lehajtott fejjel a padlót bámulta. Én voltam az utolsó kihallgatott személy. Még egyszer elmondtam töviről-hegyire mindent, beleértve a hallucinációkat is. A hadnagy csak bólogatott, hümmögött, a csizmája orrát bámulta. Amikor velem is végzett, nem álltam meg, hogy meg ne kérdezzem a számomra legfontosabbnak tudni vélt dolgot.

– Gyilkosság történt? – vágtam bele a közepébe. A hadnagy még mindig leszegett fejjel, a csizmája orrát bámulva válaszolt.

– Sajnos, igen, kisasszony.

– Gondolja, hogy ugyanaz volt, aki engem leütött?

– Minden bizonnyal. – Nagy meglepetésemre, és megkönnyebbülésemre a rendőrségi pecsétek felszakításáról szó sem esett.

25.

Cseppet sem csodálkoztam azon, amit a hadnagy távozása előtt még mindenkinek elmondott. – Kérek mindenkit, hogy a nyomozás ideje alatt senki ne hagyja el a várost. De legalábbis az országot. – Ez már inkább nekem szólt, mint a többieknek. Alkalom adtán megemlítettem neki mit dolgozom és hol. Egyelőre viszont abban a bizonyos időpontban itt tartózkodó emberek mind gyanúsítottá váltak. Beleértve engem is.

Mielőtt elaludtam arra gondoltam, miért is nem hallgattam inkább arra a csuklyás idegenre. – Tessék. Ide jöttem, hogy meglátogassam a nagyszüleimet, meg hogy körülnézzek egy kicsit őseim földjén, erre belecsöppenek egy ókori egyiptomi rejtély, és egy véres krimi kellős közepébe. Nesze neked, izgalom – mormogtam már félálomban a sátramban. Önkéntelenül is kicsúszott egy név a számon. – Asthar...

Hamarosan belezuhantam az álmok varázslatos világába.

Álmomban egész az ókorig mentem vissza. Díszes, uralkodóhoz méltó, lenből szőtt ruhát, és nemesz fejkendőt viseltem. A szemem fekete tussal kihúзва vastagon. Körülöttem négy papi ruhába öltözött férfi leste minden óhajom. Fényűző palota volt az otthonom. Amikor kísértáltam a palota erkélyére, félelmetesen gyönyörű látvány tárult eléem, s ez belül végtelen elégedettséggel töltött el.

A város, mely a félkör alakú hegyek előtt terjeszkedett, nyugati oldalát pedig a Nílus határolta, egyszerűen pompázatos látványt nyújtott.

Rendkívül modernnek mondható, az ókori városokhoz képest. Hatalmas templomok, gondosan tervezett lakónegyedek, s hivatalok épületei tárultak eléem. A főutca felett híd ível át, mely a palota két részét köti össze. A templomok közül a legkiemelkedőbb, és legnagyobb a Nagy-Aton templom, amely

háromszázhatvanöt áldozati oltárt foglal magában, az év minden napjára egyet. Hatalmas, fényárban úszó templom ez, tető nélkül, hogy Aton fénye mindenhol akadálytalanul áramolhasson befelé Aton szentélyébe. Tudtam, ez csakis egyetlen fáraó műve lehet: Ehnatoné, a „Gömb-kultusz” megteremtőjéé, aki magát Ré és Aton gyermekének tekintette, és aki ismeri – és egyedül csakis ő és szeretett hitvese ismeri – Aton akaratát. Nem kellett tükörbe néznem ahhoz, hogy tudjam, én most ki vagyok ebben az álomban. Mert igen, tisztában voltam vele, hogy ez csak egy álom. Hogy álmodom.

Maga, Ehnaton fáraó voltam.

Lenéztem az egyik széles, arany karperecre a bal kezemen. „Noferheperuré Waenré”, ez állt rajta egy kartusban. Vagyis „Szépek Ré megjelenései, Ré egyetlené”, valamint alatta egy másikban: „Wetjeszrenen-Aton”, vagyis: „Aki feltünteti Aton nevét.”

Alatta egy másik arany karperec, valamivel vékonyabb, ezen csak ennyi állt, szintén kartusba foglalva:

„Akh-n-Jtn”

vagyis „Ehnaton”, ami annyit jelent:

„Aki hasznos Atonnak”.

Aztán a jobb karomra pillantottam, amin egy ugyanilyen karperecen ez állt:

„Él Ré, a két Fényhegy ura, ujjong ő a Fényhegyen, az ő Ré, az atya nevében, aki megjött, mint Aton.”

Most már teljesen biztos voltam a dolgomban. Hátranéztem, mögöttem még mindig ott állt a négy pap, fejüket lehajtva, kezüket összetéve, akár a szobrok. Tudtam, hogy egyik se fog rám nézni, ha megszólítom őket, hisz mindenki tudja, hogy a fáraó maga az Isten, és tilos halandónak a szemét rá emelni.

Azt is tudtam, hogy ha felteszek egy kérdést, mondjuk tanácskérés gyanánt, hosszasan hallgatnom kell majd a nekem zengett dicséreteket, és himnuszokat, mielőtt válaszolná-

nak a kérdésre, már ha egyáltalán lesz olyan szerencsém, hogy megválaszolják, s ne térjenek ki előle arra hivatkozva, hogy az a helyes, amit a fáraó gondol, és mond, bármi legyen is az.

Mégis nekifutottam a kísérletnek, mert azt is tudtam, ha most nem teszem fel a kérdéseimet, talán sohasem tehetem fel többé. A szavak, mintha nem is az én számból jöttek volna, mégis én mondtam ki őket.

– Milyen évet írunk? – A papok szoborként álltak tovább, rezzenéstelenül. Aztán az egyik – sejtetőleg rangban a legidősebb – így válaszolt.

– Őfelsége uralkodásának tizedik évében: Ó Aton élő védője. Aton a teremtető isten, minden tőle származik. Hegyes orrú. Fénylő, mint Aton. Arcáról sugárzó Úr, mint a Napgömb.

Alsó-és Felső Egyiptom királya.

Kanakht Meriaton,

Werneszitemakhetaton,

Wetjeszrenenaton,

Noferheperuré Waenré.

Az isten azt mondta: tőlünk származott. Aton fia, aki örökké életet ad. Aton a fénylő napgömb istene azt mondta: mi nemzettük, hogy Aton királyságát vezesse. A király maga a bölcsesség, átlát mindenben, s átsugároz mindenben, ezek számára nem jelentenek akadályt. Sugarai révén látják őt, így lesz ő Aton, aki az országot megvilágítja. Magasztaljuk a királyt, levegőt kérünk tőle, mert a király nélkül nem tudunk lélegezni sem. Ó oszítja ki az életet, az ételt.

A tökéletes isten, Aton hasonmása, mert tőle származik.

Az erő ura. A hatalommal rendelkező. Aranyos a két ország felett.

Kanakht Meriaton,

Werneszitemakhetaton,

Wetjeszrenenaton,

Noferheperuré Waenré.

Szóthisz csillaga ezerháromszázhatvanötször kelt fel, és nyugodott le, s ugyan ennyiszor öntött ki már a Hápi. –

Hatalmasat fújtam. Sikerült kiszednem belőlük. Mielőtt azonban feltehettem volna a következő fontosnak vélt kérdésemet, két másik pap rontott be az ajtón.

Elképedve láttam, hogy a koponyájuk megnyúlt, akár csak az enyéem. A két érkezett pap rámordult a másik négyre, hogy távozzanak, akik azonnal elhagyták a helyiséget. Ők már valamivel közvetlenebbül szólítottak meg, mint az előbbi kopasz férfi.

– Uram, hatalmas Aton fia. Az Amont imádó papok bosszút forralnak ellened. Lázadást akarnak szítani az Uaszetben maradt emberek között.

– Hogy mersz csak úgy berontani ide, kizavarni a tanácsadóimat, és hosszasan zengett dicshimnusz nélkül megszólítani, ráadásul az engedélyem nélkül?! És hogy merészelsz rám nézni?! – förmedtem rá a hosszú fejű papra. Magam is meglepődtem saját magamon. De nem csak én voltam ledőbbenve, hanem az imént megdorgált pap is.

– Uram, azt hittem ezt már többször is megbeszéltük. Mi nem itteni papok vagyunk. Te is tudod, hogy atyád, Aton segítő jobbja vagyok én, és Hardzset is – mutatott a mellette álló, kissé alacsonyabb, szintén hosszú fejű, meglepett arcú társára. – Csecsemőkorod óta így beszélünk veled, s neked eddig nem volt ellenvetésed. Ne feledd, hogy honnan származol, és ne feledd, mennyit köszönhetsz nekünk. A néped Istenként imád és tisztel, s nem meri rád emelni tekintetét, amikor azt a kegyes engedélyt kapja tőled, hogy megszólíthat. De mi nem ŐK vagyunk. Megszokhattad már. – Magamban nyugtáztam a dolgot, aztán szomorúan tekintettem vissza Ahet-Aton fényességes városára.

– Mégis lázadást szítanak.

– Két fehér leple, hatalmas idegen járt a thébai papoknál, felség – mondta most a másik, mire felkaptam a fejem.

– *Hatalmas, fehér leplek?* – ismétellem meg a kérdést. – *Mit akartak?*

– *Egy szolga jött a hírrel, hogy éjszaka támadni fognak. A két idegen felajánlotta nekik, hogy átköltöztetik őket Khús földjére, de a nép nem kér belőle. Ők vért akarnak ontani.*

– *Nem tudják elfogadni az Igét, amelyet hirdetsz – vette át a szót a magasabb. – Hiába változtattad meg a neved, hiába alapítottál új fővárost, hiába akarod biztosítani a jólétet nekik. Nem képesek megválni az isteneiktől. Titokban talán még az itt lakók is hozzájuk fohászkodnak. Aton terve valószínűleg csődöt fog mondani. A nép nem érti meg a Gömb kultuszát. Úgy látszik, nincsenek még felkészülve az egyetlen isten, Aton imádatára.*

– *Az is lehet, hogy nekik van igazuk – mondtam, hirtelen dühöt érezve magamban. – Miért hódolnának egy idegen Istennek?*

– *Aton a mi teremtőnk. A miénk, és a tiéd is – válaszolta türelmesen a pap.*

– *De nekik ehhez semmi közük! – vágtam a szavába. – Ők nem Atontól valók. Ezt ti is jól tudjátok.*

– *Neked egyedül a feladatodat kell elvégezned – mondta, és hangjában már cseppnyi feszültséget véltem felfedezni. – Erre készítettünk fel, gyermekkorod óta. Jól tudod, miért létezel. Teljesítsd hát, amire felesküdtél. Vagy...*

– *Vagy?*

– *Elveszíted Aton kegyeit.*

26.

Másnap arra ébredtem, hogy kiabálnak. Felugrottam az ágyból még félálomban, és kibotorkáltam. Sarah állt a sátram előtt khaki szerelésben, nyakig porosan. Meg sem várta, hogy megkérdezzem, mi a baj, megfogta a vállamat, és akkorát rázott rajta, hogy rögtön felébredtem.

– Te még így vagy?! Azonnal öltözz fel rendesen! Ezt neked is látnod kell!

Öt perc múlva már teljesen ébernek mondhattam magam. Mindenki a kettesszámú kutatóárok mellett tolongott, beleértve Donald Reeves professzort is. Hiába kérdezgettem Saraht útközben, nem volt hajlandó megszólalni. Csak megfogta a karom, és magával rángatott. Amikor a gödör széléhez értünk, Donald Reeves professzor széttárta a karját.

– Maga meg hol a csudában volt?

– Elnézést, elaludtam – dünnyögtem bocsánatkérően, aztán ahogy lepillantottam az árokba, még a lélegzetem is elakadt. A hatalmas gödörben egy aránylag kicsiny tárgy hevert, majdnem teljesen megtisztítva a homoktól. Gyönyörű, aranyozott felülete csillogott, még a négy arany karika is ott csüngött az aljának a négy szegletén. Csak a messzeségben hallottam meg Sarah hangját.

– Természetesen ez nem lehet az igazi, de lemértük. Hét és fél centi magas és széles, valamint tizenkét és fél centi hosszú.

– Ez... ez... ez a... – a professzorra néztem, s úgy éreztem, ha nem ülhetek le azonnal, elájulok.

– A Frigyláda pontos mása – bólogatott cseppet sem lepezve örömet a professzor, aztán egy ki szünet után hozzátette. – Azaz, majdnem. Nem vesz észre rajta valami különöset? – fordult döbbsen jómagamhoz, mintegy vizsgáztatva. Rajtam azonban nem lehetett kifogni.

– A kerubok szárnyai hiányoznak róla. Meg a tartórudak.

– Helyes. Jó megfigyelés – ismerte el. Aztán, hogy nehogy már ne kelljen mégiscsak leülnöm a forró homokra, még rákontrázott. – De nem ez az egyetlen dolog, amit találtunk. Ehnaton nyomait is megtaláltuk ugyanis, ahogy sejteni véltem.

– Üveges tekintettel meredtem rá.

– Miket?

Miután Sarah készített még jó néhány fotót a Frigyládára kísértetiesen hasonlító, ám attól sokkal kisebb ládikáról, Sam

Thorson villámló pillantásokat küldve felém bevitte a leletgyűjtő sátorba, ahol, ha lehet, még fullasztóbb meleg uralkodott, mint odakint. Azonban ez engem most egy cseppet sem zavart. Azonnal rávetettem magam az újdonsült leletekre. Egy hatalmas asztalszerűségre volt felpakolva mind, gondosan letisztogatva és megszámozva egy méregzöld textílián. A négy hiányzó kanópusz edény díszelgett rajtuk, az ember-, sakál-, majom-, és sólyomdíszítéssel, rendkívül szép állapotban.

– Az edényekben benne vannak a szervek? – kérdeztem azokat vizsgálva.

– Benne – bólintott.

– Koruk?

– Ha minden jól megy, tizenharmadik dinasztia. Ha jobban megnézi, mindegyiken ott van Ehnaton neve. – Valóban ott volt. Aztán a másik leterített asztalra néztem, ahol a láda állt. Sam Thorson olyan villámgyorsan tűnt el amíg az edényeket vizsgáltam, mintha ott se lett volna. – A legfurább az egészben az, – hallottam a hátam mögül Sarah bizonytalan hangját – hogy ez a láda tizennegyedik századi leletek közül került elő.

– Na és? – vontam meg a vállam. Sarah mérsékelten gúnyos pillantást vetett rám.

– A Frigyládát a Biblia szerint csak az időszámításunk előtti tizenharmadik században csinálta Mózes. Vagy Bésaléel. Nem tudni melyikük. Ehnaton meg a tizennegyedik században élt. Annyi viszont biztos, hogy ezzel a kis ládikával most az egyház is bajba fog kerülni, ha kitudódik.

Ugyanis felvetődik majd a kérdés, hogy hogyan csinálhatott valaki egy Frigyládamásolatot, ha egyszer az még nem is létezett? És akkor még arról nem is beszéltem, hogy a Frigyláda az Isten népének a tulajdona. Vagyis a zsidóké. Hogyan kerülhetett akkor ez a kis másolat egy egyiptomi fáraó mellé eltemetve, amikor mindenki tudja Mózes történetét a zsidók Egyiptomból való kivezetéséről? Ráadásul a láda valódi korát még nem is tudjuk. Mi van, ha sokkal korábbi, mint ezek a leletek itt?

– Ki tudja, az is lehet, hogy erről a kisebbről mintázták. Kiegészítve a kerubok szárnyaival – mondtam már a ládát vizsgálva. – Uramisten... – csúszott ki a számon, ahogy jobban megnéztem a két, egymással szemben térdepelő kis aranyozott szoboralakot. – Sarah... nézd...

– Mi az? Mit néztek?

– A fejük... a koponyájuk... csúcsos.

Időközben Donald Reeves professzor is csatlakozott hozzánk. Ő ugyanis – Sam Thorsonnal együtt – visszaügetett a kettes árokhoz, hogy a többieknek nagy mutogatások és hadonászások közepette kiossza a mai napra szánt hátralévő feladatot. A professzor első útja a kis ládához vezetett. Jobbról-balról megvizsgálta, felemelte, hogy ellenőrizze a súlyát, aztán elővette a zsebéből a kis mércéjét, és ismételten lemérte a láda szélét, hosszát, magasságát.

– Kétségtelen, hogy ez arannyal borított faládikó. A kopásnyomok, vagy inkább ütődésnyomok világosan megmutatják, hogy az arany alatt faanyag húzódik. Látják? – mutatott a ládika oldalára, ahol valóban látni lehetett az aranyréteg alatti fafelületet. Úgy nézett ki, mintha egyszerűen leejtették volna, s ettől lepattant volna a felső réteg. – A tetején található kis alakokat, a tartórudak hiányát, és a láda méretét kivéve, tökéletesen egyezik az eredeti, Bibliában leírt Frigyládjával. Tulajdonképpen a méretek is egyeznek oly módon, hogy pontosan tized akkorák, mint az igazinál. Miss Henderson, kérem, fényképezzen – adta ki az utasítást, mire Sarah pár pillanat alatt elővarázsolta a digitális fényképezőgépét. Miközben folyamatosan fényképezett, a professzor óvatosan megfogta a ládika tetejének két szélét, majd felemelte. Sarahval együtt lélegzet-visszafojtva fölé magasodtunk, s egy pillanat múlva már megláthattuk, mit rejt a belseje.

A tizenkét és fél centi magas ládika belseje sokkal kisebb volt, mint vártam. Ez azt jelentette, hogy a ládika falának vastagsága legalább öt centi vastagságú minden oldalon. A belső

borítás szintén arany, akárcsak a külső. A tetejétől kábé hét-nyolc centiméterrel lejjebb egy aranyozott tárgy feküdt, centiméteres helyet hagyva a saját, és a ládika belsejének szélei között. Sarah eszeveszetten fényképezett, miközben Reeves professzor benyúlt a tárgyért, majd kivette a helyéről. A kezében tartva már tisztán láthattuk, hogy ez egy lapos, pár milliméter vastagságú kis aranylapocska.

A felületén halványan mintha karcnyomok lettek volna, de nyilvánvalóan direkt karcolták bele az alakzatokat, hiszen szabályos apró körök és háromszögek díszítették azt. A körök és háromszögek száma öt-öt, s két sorban helyezkedtek el, nem is akárhogyan. A körök növekvő, a háromszögek pedig csökkenő sorrendben, egymástól egyenlő távolságokra. Olyan volt az egész, mint két egyszerű, ám annál szebb díszítősor egy fantáziahiányos aranyműves kezéből.

A professzor összeráncolt homlokkal megfordította, de az alja teljesen sima felületű volt, semmiféle ábra nem díszítette, mint a tetején. Egy darabig még forgatta, nézegette, a tenyerén tartva hintáztatta, aztán megvakarta a szakállát és tanácstalanul nézett ránk.

– Mit gondolnak? – Sarah kétségbeesett pillantást vetett a professzorra a gépe mögül, mintha azt üzenné a szemével: *„Ha maga se tudja, drága prof, mi honnan a fenéből tudnánk?”*

– Fogalmam sincs – tártam szét a karom. – Semmilyen írás nincs rajta, amivel azonosítani lehetne. Csak körök meg háromszögek. – A professzor odafordult az időközben megérkezett Jimhez is, aki egyébként csak inni akart. Ő se tudott hozzászólni az arany lapocskához. A professzor nagy hümmögések közepette visszahelyezte a tárgyat a helyére, majd visszatette a ládika tetejét is.

– Azt hiszem, ezt is vizsgálat alá adom.

Annyira lefoglalt a kis Frigyládamásolat, valamint az abban rejlő aranylapocska, hogy csak nagyon sokára jutott el a tudatomig a kinti ordítózás.

– Professzor úúúúú!!!!!!! – Ez Max hangja volt. A professzor azonnal kirohant a kettes árokhoz, velünk a sarkában persze. Max tipikusan olyan képet vágott, mintha szellemet látna. – Nézze! – üvöltötte a gödörbe mutogatva.

A professzor lenézett, és vele együtt mi is. Két mumifikálódott fej hevert benne, egymástól vagy két méter távolságra. Az egyik arccal az egyiptomi égbolt felé nézett hatalmas, sötét, titkokat rejtő szemüregével, az alsó és felső állkapcsa egymástól eltávolodva próbálta némán elmondani, mi is történt vele. A fogazata épek látszott. Azonnal feltűnt viszont, hogy nem egyszerű fejekről van szó. Megnyúlt, csúcsos fejekről. A másik fej ugyanis, pont a csúcsos, hátsó részét mutatta az ég felé, arcát belesüllyesztve a forró, sivatagi homokba.

A professzor azonnal elrendelte a további tisztítást, Maxet pedig odaállította fényképezni. Időközben kiderült, hogy nem csak két mumifikálódott fejről van szó, mert tartozott hozzájuk két egész test is. Ahogy az arccal felfelé fordult testet tisztogattuk, a tisztítóecsetem beleakadt valamibe. Meglepődve tapasztaltam, hogy ez bizony egy aranyláncon függő amulett.

Óvatosan megtisztogattam azt is, s ahogy rápillantottam az amulettre, azonnal kiesett az ecset a kezemből. A William által átadott amulett pontos mása hevert előttem a múmia mellkasán. Sarahval összenéztünk, de csak én értettem a teljes megdöbbenés okát. Odahívtuk a professzort, aki a fejét rázva vizsgálta az ékszer.

– Bizonyára egy papi amulett. A papok, és a varázslók gyakran hordtak ilyet. – Három óra múlva végeztünk a munkával, s mint közben kiderült, a másik testen nem volt semmiféle

amulett, ami Reeves professzort azonban nem lepte meg. – Gondolom, azok szedték le róla, akik elásták ide – mondta. Arra a kérdésre viszont, amit Sarah tett fel neki, hogy *na-jó-de-akkor-a-másikon-meg-miért-volt-rajta*, már nem felelt.

A testek kiemelése még fáradságosabb, hosszan tartóbb munkának ígérkezett, mint a tisztítás. Gondosan ügyelni kellett ugyanis arra, hogy nehogy szétessenek a felettébb rossz állapotban lévő testek, ráadásul ismét el kellett viselni a kisebb hadsereget, akik felügyeltek és fényképeztek, meg filmfelvételt készítettek. A testeket, valamint a ládikát vigyázva bepakolták a hivatal emberei egy dobozos autóba, ám meglepetésemre Reeves professzor és Celia nem tűntek el azonnal a helyszínről a terepjáróval, ahogy eddig. A professzor odajött hozzám és megkért, hogy ezúttal tartsak velük, úgyse láttam még a Cambridge-i Régészeti Központ kairói kirendeltségét belülről. Miután én ezzel tökéletesen egyetértettem, sőt, biztosítottam afelől, hogy még kívülről sem volt alkalmam megtekinteni az intézményt, most az egyik társa helyett engem ültetett a terepjáróba.

28.

A Cambridge-i Régészeti Központ kairói kirendeltsége sokkal kisebb, mint hittem. Ám ez korántsem jelentette azt, hogy a jelentősége is ekkora. A kicsi, kétszintes, rozsdabarna épületet legalább két méter magas drótkerítés vette körül, elválasztva ezzel a külvilágtól. A szintén magas, dróthálós kétszárnyú kapun pedig az alábbi figyelmeztetés ríkitott vörös festékkel:

*„IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS! KAMERÁKKAL
MEGFIGYELT, ÉS KUTYÁKKAL ŐRZÖTT TERÜLET!”*

Az épület mellett egy nagyobb udvarféséségen három autó álldogált. Közvetlenül a leletszállító jármű után értünk oda, így a professzornak ki se kellett szállnia a kocsiból, elég volt csak kivillantania az igazolókártyáját. A kapuőr egy pillanatnyi figyelem után engedte behajtani a hatalmas, kétszárnyú kapun, miközben tisztelgett egyet, mintha a katonaságnál lenne, és csak annyit mondott:

– Uram.

Amikor beléptünk a főbejáraton, egy pillanatig mindenütt csak ajtókat, folyosókat illetve lépcsőket láttam. Miután a professzor váltott néhány szót a hivatal embereivel, azok átadták neki a kis Frigyládamásolatot. A professzor ezután elindult balra, aztán egy hosszú, kivilágított folyosón haladtunk végig, majd ismét balra fordulva egy ajtóhoz értünk.

MICHAEL BENETT INTÉZMÉNYVEZETŐ

hirdette az ajtón a felirat. A professzor bekopogott, s amikor hallotta a visszajelzést, benyitott.

Odabent egy apró, kábé négy négyzetméteres iroda fogadott bennünket, melynek nagy részét az asztal, valamint az előtte, és mögötte álló két irodai szék foglalta el. Egyetlen üveges szekrény állt a jobb oldali falhoz simulva, benne megszámlálhatatlan mennyiségű oklevéllel, fényképekkel. Az egyiken a professzor fiatalabbik énje állt a Nagy Piramis előterében elégedett, széles vigyorral, szafari kalapban, és hawaii mintás ingben, karöltve annak a fickónak a fiatalabbik énjével, aki most épp az íróasztal mögött ücsörgött szivarral a szájában.

Úgy látszott, a professzor úrnak a hawaii mintás ingek lehettek mindig is a gyengéi, mert amióta megismertem is minden nap azt viselt. Az asztal mögött ücsörgő fickónak viszont a szivarok, mert a képen szintén egy óriási szivar lógott ki a szájából. Azonban a markáns állú, rideg tekintetű, kissé már őszülő fickónak most majdhogynem kiesett a szájából az imádott szivarja, amint letette elé a prof a ládikát. Elkerekedett

szemekkel bámult rá, majd miután lecsillapodott az első percekben felkavaró érzéseitől küszködve, a professzor bemutatott minket egymásnak.

– Michael Benett.

– Mira Haddad.

– Arab?

– Félig – bólintottam.

– Mira Magyarországról jött. Európából.

– Tudom, hol van Magyarország, nagyokos – torkolta le barátságosan a férfi a professzort. Aztán, mintha elvágták volna, nagyon komoly pillantást vetett a ládikára. – Mi a fene ez?

– Leginkább a Frigyládára hasonlít.

– Azt én is látom! De hogyan kerülhetett ez ide?

– Úgy érted, Ehnaton edényei mellé? – kérdezte a professzor. Michael Benett elképedve nézett rá.

– Megtaláltátok?

– Meg.

– Mind a négyet?

– Úgy bizony – bólintott elégedetten a professzor.

– A szervek?

– Egyikből sem hiányzik.

– Na és, hol vannak? – nézett szét izgatottan Benett, mintha valóban a kanópusz edényeket keresné.

– A szaktársaknál odakinn. De ez még semmi. Találtunk két másik mumifikálódott holttestet is a homokban.

– Két... másikat?

– Mielőtt félreértenéd, ezek nem lettek bebalzsamozva, és koporsójuk se volt. Nincs rajtuk pólya, csak a ruháik foszlányai, és szerintem a belső szerveket se szedték ki. Maguktól mumifikálódtak a homok alatt.

– Úgy gondolod, valaki csak úgy eláshatta őket?

– Szerintem igen, ahogy Ehnaton is. Lehet, hogy épp ők ásták el, aztán amikor végeztek, valaki rájuk támadhatott, és a fáraó mellé áshatta a holttestüket.

– Érdekes elgondolás – gondolkozott el Benett. – De ki ölhetette meg őket, és miért?

– Talán Aton hívők. Ki más? A két holttest nyilván Amon pap lehetett. El akarták ásni az eretnek fáraót a sivatagban.

– Hogy senki ne találhasson rá?

– Azért, hogy örökre eltüntessék a föld színéről. Emlékezz csak, mennyien gyűlöltek az egyetlen istene, Aton imádataért. Hiszen Horemheb mindenhol levakartatta a nevét. A mi szerencsénk csak az, hogy a szobrai fennmaradtak, s néhány írásban azért mégis szerepel. Most pedig itt a múmia, meg az edények, amiken rajta a neve.

– A másik két múmia milyen állapotban van?

– Hát... mit mondjak, elég gyatra. Mivel nem estek át szakszerű balzsamozáson, gondolhatod. – Ebben a pillanatban megjelent a két hivatalból érkezett férfi, és közölték Michael Benett-tel, hogy a leleteket elhelyezték a helyreállító teremben. Miután azok távoztak, a professzor folytatta a mondandóját. – Az egyikben találtunk egy amulettet is.

– Miféle amulettet?

– Nos, van egy tippem, de... az lehetetlen.

– Mégpedig? – kérdezte óvatosan Benett.

– Arra drága barátom, hogy egy hatalmas igazgyöngy egyik felére bukkantunk. – Éreztem, ahogy izgalomhullám söpör végig a szobán.

– De az igazgyöngyöt Ehnaton korában még nem ismerték. Csak a ptolemaioszok bevonulása után találtunk eddig igazgyöngyből készült ékszereket.

– Ez így igaz – helyeselt a professzor.

– Természetesen minden szükséges vizsgálatot elvégzünk rajtuk is – mondta aztán Benett, hosszas gondolkodás után. – Na és ez itt mit jelentsen? – Ez már a kicsi Frigyládamásolatnak szólt, amely addig magányosan álldogált az asztalon. – Na lám, ez mégsem lehet a Frigyláda másolata. Hiányoznak a kerubok szárnyai. Meg a fejük is... olyan csúcsos, vagy micsoda.

– És a tartórudak sincsenek rajta, de ezt a pár dolgot kivéve azonban teljesen megegyezik a leírással. A mérete pontosan az egytizede az eredetinek. Faláda arany borítással. Akár az eredeténél. Aranykarikák minden szegletén, akár az eredeténél. Igaz a tartórudak nélkül, de ne mondd, hogy ez mind csak véletlen.

– Kétségkívül nagyon hasonlít... – törődött bele a gondolatba a férfi. – De mi a fenét keresett ez egy Krisztus előtt tizennegyedik századi fáraó mellé eltemetve? A Frigyládát tudtommal, csak a Krisztus előtti tizenharmadik században csinálta Mózes.

– Pontosan – mondta a professzor. – Az egyik kolleginámat is ez aggasztja. Hogy Mózes még nem is élt, amikor ez a kis ládika már létezett. Márpedig annak mindenképp Mózes korában kellett készülnie, hisz a Biblia is ezt írja.

– Ezt csak azzal lehet magyarázni, hogy a későbbi igazi Frigyládát Mózes erről a ládikáról mintázta. Nemde? – szoltam közbe.

– Ez viszont kétségbe vonhatja azt a tényt, hogy isteni sugallatra készült az igazi Frigyláda. Már ha ezek után azt lehet mondani, hogy az az igazi. – Michael Benett kimondta, amire mindannyian gondoltunk. A Frigyláda-legenda legfőbb motívuma, hogy Isten készítette a ládát, pontosan úgy és akkor, ahogy az a Szentírásban van. Most azonban be kellett látnunk, hogy megkérdőjeleződött a dolog. Pár másodperc néma csend után a professzor ismét megszólalt.

– Akkor most nézz bele. – Michael Benett elkerekedett szemekkel bámult a professzorra, mint akinek eddig eszébe se jutott, hogy bármi is lehet benne. Reeves professzor pedig elégedett pillantással nyugtázta a dolgot, mintha ezt üzenné vele a férfinak: *„Úgy ám, bizony, van benne valami. Nézz csak bele, Michikém.”* – Az első látásra rideg kinézetű fickó remegő kézzel nyúlt a ládika tetejéért. Mintha még nyelt is volna egy nagyot, mielőtt leemelte a helyéről. Az izgalmat és a félelmet, melyek egy pillanatig úrrá lettek a tekintetén, most tovaszáll-

tak, s a meglepettségnek adták át a helyüket. Michael Benett benyúlt a vékony, kábé háromszor négy centis kis téglalap alakú arany lapocskáért, majd a tenyerére fektette.

– Mi a franc ez? – tette fel végül a kérdést, amit pár órája még mi is, és ami bennem azóta sem csitult. A professzor csak megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs. De ha nem gond, ezt is rád bízom. – Michael Benett megvakargatta a feje búbját, mintha Reeves professzor valóban egy gonddal többlet akasztana ezzel a nyakába. Majdnem elsírtam magam. *„Szegény, szegény fickó. Most muszáj lesz még ezzel a fránya Frigyládamásolattal, meg a benne talált aranylapocskával is foglalkozni a három múmia mellett.”* Gúnyos gondolat volt ez a javából, hisz a lelkem mélyén azt kívántam, bárcsak én foglalkozhatnék az ügygel. De ki ne kívánná a helyemben?

– Apropos – kaptam a fejemhez. – Tudunk már valamit a múmián talált papirusztekercsről? – Michael Benett óvatosan visszahelyezte a kis aranylapocskát a ládika belsejébe, miközben bólogatott.

– Igen. Hieratikus írás, a Halottak Könyvéből tartalmaz pár idézetet, meg egy pár saját halott védő imát, Ehnaton számára. A túlvilágon való továbbjutást segíti, szóval, semmi érdekes.

– A kisasszony szeretné megtekinteni a múmiát is – tett rá még egy lapáttal a professzor a gyereknapra, és futólag mintha rám kacsintott volna. A férfi beleegyezően bólintott, aztán a helyreállító terembe vezetett minket.

A múmia immár a díszítések, és írások nélküli koporsójától megfosztva hevert egy két méter hosszú, másfél méter széles derékig érő asztallapon, egyedül a félhomályban.

– S lón világosság! – rikkantott Benett könnyedén felkattintva a villanyt. – Gondoltatok már arra mi van, ha Isten is csak ennyit csinált egykor? Bement egy bazi nagy terembe, és felkapcsolta a lámpát – mondta vigyorogva. Sose gondoltam volna, hogy ez az ember viccelődni is szokott. Ráadásul elég hülyék a viccei.

Ahogy megpillantottam a szürkésfekete színű összeaszalódott, a mellén keresztbe font karokkal fekvő testet, akaratlan borzongás futott végig rajtam. Odasétáltunk mellé, s néma csendben bámultuk egy darabig. Kábé olyanok lehettünk akkor, mint három kisgyerek, akik addig még sose láttak kutyát, és most csodálkozva nézik, mi lehet az a négylábú, nyüsztő kicsi valami, ami a fűben lapulva hol közelebb, hol távolabb kúszik, mert képtelen eldönteni, odamenjen-e a gyerekekhez, vagy sem.

Úgy éreztem, talán Ehnaton is ezzel szórakozik. Nem tudja eldönteni, hogy feltárja-e a titkait előttünk, vagy sem.

– A szövettani, és a DNS-vizsgálat eredményeire még várnunk kell. A keresztbe tett karok, mint tudjuk, újbírodalmi temetési jellegzetesség. A hosszú koponyaforma mindenképpen Ehnaton családbeliségére utal. Neki, a feleségének Nefertitinek, és az összes lányuknak hasonló fejformája van az ábrázolásokon. Sőt, még a feltételezett fiának, Tutanhamonnak is. Nefertitivel valószínűleg rokonok lehettek, ezért ábrázolhatták őt is úgy. Legalábbis most már ezt gondolom, mert eddig az volt az elfogadott magyarázat erre az igen fura fejformára, hogy vallási okokból ábrázolták így őket.

Mivel Ehnaton a tojáshoz teremtésszimbólumnak tekintette, a koponyatorzítás pedig egyáltalán nem jellemző az egyiptomiakra. Az egyetlen kézzelfogható bizonyíték arra, hogy valóban ilyen fejük volt, az csak Tutanhamon múmiája lenne, de a tudósok kiegyeztek abban, hogy az még a normális határokon belül nyújtott, szóval...

– Sikerült már megállapítani, hogy férfi-e vagy nő? – kérdeztem rá a leginkább engem furdaló kérdésre. Michael Benett zavartan köhintett, aztán széttárta a karját.

– Nos, a lényegre tapintott, kisasszony, mert az az igazság, hogy a medencéje olyan, mint egy nőnek. Méhe viszont nincs, vagy nem volt. A férfi nemi szervnek ott a helye, de...

– De?

– De a férfi nemi szerv és a végbélnyílás között... valószínűleg volt... ott még valami.

– Micsoda? – kérdezte a professzor is egyre türelmetlenebbül.

– Egy másik testnyílás.

– Úgy érted, még egy végbélnyílás?

– Nem, Donald. Nem végbélnyílás.

– Akkor?!

– Valószínűleg hüvelynyílás. – Alig tudtam megszólalni. A professzor csak hápogott.

– Úgy érted, hímnős?

– Minden bizonnyal. Már az első vizsgálat is ezt mutatta ki, de mivel az összes belső szervét eltávolították, nem tudjuk biztosan. Csak azt tudjuk, hogy olyan testnyílása is van, mint a nőknél a hüvelybemenet.

– Vagyis hermafrodita – nyögte ki a professzor. Michael Benett sóhajtott, és ismét széttárta a karját.

– Úgy néz ki.

– Oh! – csapott a homlokára a professzor. – Szóval, ezért ábrázolták olyan érdekesen az ókori művészek! A vékony csontozat, a nőies testalkat. Hát persze! – Ehnaton múmiája pedig mindeközben békésen feküdt az asztal lapján, mintha soha semmi gondja nem lett volna. Valaha vastag ajka szorosan összezárván, mintha örök hallgatásra ítéltetett volna, mandulavágású szemének nyomát se láttam a szemüregekben. Hosszú, csúcsos koponyája azonban árulkodó jeleket küldött felém. *„Itt valami nincs rendben”*. A balzsamozó pólya csak foltokban maradt meg a testén, írásjeleket nem láttam rajta.

– És a koporsó?

– Azt is meg kívánja tekinteni, kisasszony?

– Ha nem gond.

Egy újabb terembe nyitottunk be, amely valamivel talán nagyobb lehetett, mint az előző. Odabent néhány, számomra ismeretlen koporsó állt egymástól tisztes távolságra a falnál.

– Ezeket nem kellett volna már átszállítani a múzeumba? – kérdezte a professzor rájuk pillantva.

– Holnap viszik őket, bár már hónapok óta készen állnak az útra.

– Ezek az utolsó három évben feltárt leletek közül valók – magyarázta felém fordulva a professzor. – A középbirodalomból valók. Néhány főnemes koporsója. – Gyanítottam, hogy nem királyi koporsók, hiszen semmilyen díszítés nem mutatta azok királyi mivoltát.

„*Ehnaton koporsóján se volt semmi.*” – vitatkozott velem egy hang legbelül. „*Na igen, de a fejdísz a kobraival és a keselyűvel, meg a jogarok rajta vannak.*” – vágtam vissza. Erre a belső hang elhallgatott. Az imént magamban felidézett koporsót máris megpillanthattam. Ugyanolyan asztalra tették fel, mint a másik teremben a gazdáját. Az arca még mindig egy nagy, üres fafelület, körülötte is csak nagyjából látszottak a királyi fejviselet körvonalai, közepén az ureusz kígyóval. Karját keresztbe fonta maga előtt, mint Ozirisz, két kezében a jogarokat szorongatva.

Valamivel lejjebb egy ankh-medál is ott „lógott a nyakából”. A füles kereszt, az élet szimbóluma épp a két egymást keresztelő jogar találkozási pontja alatt helyezkedett el. Az ankh alatt egy pár centis sáv választotta ketté a koporsó alsó részét.

A sávban anno lehettek írásjelek, amit aztán szintén lekapartak, hisz akárcsak az arcnál, itt is csak a puszta fafelület látszott a kidomborodó sáv belsejében. A koporsó kétfelé osztott egyik felében Ré kopott alakja sejlett fel, a másikban vélhetőleg – ha feltesszük, hogy Ehnatoné a koporsó – Aton lehetett. Ezt azonban csak találgatni lehetett, mert ezt a részt is teljesen levakarták.

– Fa koporsó – kezdte az elemzést Benett. – Legkorábban a tizennyolcadik dinasztiaiban készülhetett, és fáraónak, ez egészen biztos. Az írásjelek elől is, és belül is teljesen le vannak vakarva – mondta, miközben felnyitotta a tetejét, hogy be is

bizonyítsa állításának helyességét. Valóban látszott a rondítás szinte az egész belső festésen. – Akárcsak az arc, meg a koporsó bal alsó része. Továbbá semmiféle díszítés nincs rajta. Valószínűleg mindent leszedtek róla. Se aranylapok, se drágakövek, se féldrágakövek, de még egy nyamvadt kavics se. – Ezzel kész is volt az elemzés. Úgy látszott, többet nem is tudok meg róla.

Azonban már odakint, mielőtt még beszálltam volna a terepjáróba, még fél füllel hallottam amit Benett beszélt a professzorral az ajtóban.

– Szerinted hogyan temethettek el csak úgy a homokba egy fáraót? – hallottam Benett szinte aggódó hangját. – Ráadásul egyetlen nyamvadt, mindenféle díszítés nélküli fa koporsóban? Az rendben van, hogy gyűlöltek. De... Ennyire?

– Egész pontosan mire gondolsz?

– Donald, abban a koporsóban nem volt semmi a papiruszon kívül. Se halotti maszk, se mágikus amulettek. Semmi. Amikor Tutanhamont megtalálták, a teste a pólya alatt-között száznegyvenhárom ékszert rejtett! Ezen pedig semmi!

– Igen, tudom. Ez nekem is rögtön feltűnt, és számomra is érthetetlen. Nem tudom... Talán sírrablók lehettek.

– Sírrablók?! Miféle sírról beszélünk, az istenért? Lazán beásták a homokba azt a szerencsétlent. A sivatagban! Honnan tudhatták volna a sírrablók, hogy ott van eltemetve? És... gondold, hogy a rablás után egyébként is lepecsételik és visszaássák?!

– Jó, ez igaz – hagyta helyben a professzor.

– Még csak azt sem feltételezhetjük, hogy Krisztus után valamikor, valakik bementek a TA26-os sírba, elvitték onnan Ehnaton koporsóját, kirabolták, aztán pedig elrejtették a sivatagban. Vagy, hogy amikor Amarnából szállították át Thébába, útonállóknak megtámadták őket. Hiszen a koporsót – ismétlem, – lezárták. Pecséttel! Ti voltatok az elsők, akik felnyitottátok. Még elhiszem, ha azt mondod, hogy magáról a koporsóról

leszedtek minden értékeset. De a múmiához nem férhet hozzá anélkül senki, hogy fel ne szakítaná a pecsétet!

– Van valami ötleted?

– Nem tudom, Donald. Szerintem itt egyetlen megoldás lehet.

– Éspedig? – Erre én is veszettül hegyezni kezdtem a fülem.

– A balzsamozást nyilván Aton papok végezték, mert ott mindent rendben találtunk. Legalábbis az eljárás megfelelő. Első ránézésre a kanópusz edényekben is úgy találtunk mindent, ahogy lennie kell. Benne vannak a folyadékok, meg minden. De a halotti tárgyak a papiruszon kívül, mind hiányoznak.

– Amiből mire következtetsz? – kérdezte a professzor.

– Szerintem valaki megzavarhatta a halotti szertartást.

– De hisz a koporsót gondosan lezárták. Úgy nem tehették, hogy semmit nem raktak bele! Nem tekinthetek el attól a tényről, hogy amulettek nélkül pólyálták be azt a szerencsétlent.

– Azok is lezárhatták, akik megzavarták a szertartást. Lehet, hogy megölték a papokat, és elvitték a koporsót. Még az is lehet, hogy a bepólyálást is ők végezték rajta. Lehet, hogy ezzel is büntetni akarták Ehnaton-t. Hogy nem védték semmilyen amulettel. A továbbiakhoz meg már ideillik az a teória, amit te mondtál, Donald.

– Hogy elásták a sivatagban?

– Igen. Másképp hogyan magyaráznád ezt a furcsa esetet?

– Na és mi van a papirusszal? Azt miért hagyták rajta? Hiszen az is védelmezi a halottat. Ráadásul a mágikus szövegekre igen nagy hangsúlyt fektettek akkoriban.

– De annyi akkor se elég, te is tudod. A mágikus amulettek, és a megfelelő előkészületek nélkül nincs meg a halott teljes védelme.

– Igaz... Most már csak az aggaszt, hogy tényleg Ehnaton-e az, akire rátaláltunk.

– Hogy érted?

– A KV 55-re célzok, Mike. A legutóbbi vizsgálatok ugyanis bebizonyították, hogy az ott talált múmia apja III. Amenhotep, az anyja Tije, a fia meg Tutanhamon...

– Frászt! Mindketten tudjuk, hogy az öreg ötszáz fős háremet tartott, és ugyan a tőlük származó utódok nem számítottak a szigorúan vett királyi vérvonalba, de sose tudni, nem került-e valahogy az egyiknek a múmiája a KV 55-be. Nem is beszélve a tényekről, gondolkozz. Az a koporsó, amit a KV 55-ben találtak, hercegnőnek készült, amire később ráaggattak egy fáraó szakállat. Aztán ott a múmia, amit benne találtak. Megállapították, hogy férfié, amit persze először a nőies mendence, meg csontozat miatt nőnek gondoltak. Viszont a testtartása meg királynői pózban van. Bal keze a mellére hajlítva, a jobb pedig maga mellett kinyújtva. Hát nem nevetséges?!

De még ha úgy is van ahogy állítják, akkor se biztos, hogy Ehnaton fekszik ott náluk. Egyáltalán semmibe nem biztosak az eretnek korszakkal kapcsolatban, úgyhogy nyugalom, Donald. Még semmi nem dőlt el. Várjuk meg az eredményeket.

29.

Másnap délután bekocsikáztam El-Gízába. Úgy éreztem, valamire azonnal választ kell kapnom. Végigsétáltam a hosszú folyosón, egészen az utolsó ajtóig. Bekopogtattam. Hamarosan erőteljes lépteket hallottam, majd kattant a zár. A fiatal férfi megtört arccal nézett rám az ajtónyílásból.

– Mit akarsz?

– Beszélünk kell. – William sóhajtott egyet, aztán kitárta előttem az ajtót. Leültem az egyik fotelba, és várakozón néztem rá.

– Gondoltam, hogy felbukkansz – huppant le az ágyára, s cseppet sem zavartatva magát elterült rajta, két kezét a feje alá téve.

- Akkor talán elmondhatnád, amit hallani szeretnék.
- Neked is csak azt tudom elmondani, amit a hadnagynak – mondta a fehérre meszelt plafont bámulva. – Jacqueline kényszeres hazudozó volt. Nyilván nem is francia lehetett, hanem angol vagy amerikai. Nyilván nem is Jacqueline-nak hívták. Velem viszont öt éven keresztül el tudta hitetni a dolgot.
- Öt éven keresztül nem jöttél rá, hogy nem francia?! – kérdeztem hitetlenül. William felült, és rám kiabált.
- Soha nem kértem el az igazolványát, hogy leellenőrizzem, az Istenért!! – Gondolom észrevehette, hogy kissé összerezzenek az ijedségtől, mert aztán megenyhülve elnézést kért, majd visszafeküdt az ágyra.
- A személyazonossága nyilván úgyis ki fog derülni – mondtam. – Egyébként hogy érzed magad?
- Mint aki három hete nem aludt.
- Voltak azóta rémálmaid? – William felkönyökölt és elvigyorodott. Ám ettől a vigyortól cseppet sem látszott boldogabbnak.
- Naná. Elmeséljem?
- Ha akarod... – mondtam csak úgy félvállról, de igazából majd' megvesztem a kíváncsiságtól.
- Megint az ókori Egyiptomban jártam. Ezúttal nem történt gyilkosság, de...
- De?
- Más igen. Az álmom most egy... fáraóról szólt. Teljes pompájában jelent meg előttem. Drágakövekkel kirakott koronában, díszes ruhában, satöbbi. Tudod, hisz te szakmabeli vagy. Én nem sokat konyítok ehhez, de láttam pár ókori Egyiptomban játszódó filmet, úgyhogy felismerem a fáraó-szerelést.
- Mi történt?
- A fáraó valami hatalmas szobrok között sétált. Nagyon meleg volt, tűzött a Nap. Csak a szobrok és az épületek árnyéakai jelenthettek menedéket abban az időben odakint. Mellette egy papféle lépdelt. És most legyél erős. Szerintem ugyanaz a

pap lehetett, aki az előző álmomban leszúrta a szépséges, fiatal nőt. – Kirázott a hideg, pedig nem akartam. – A fáraó és a pap beszélgettek egymással.

– Miről? – kérdeztem alig hallható hangon.

– Valami... Atronról, vagy...

– Atonról?

– Igen – mondta elgondolkozva. – Azt hiszem. Meg arról, hogy amit tett annak úgy kellett lennie. Csak így nyerheti el az örök élet jogát Aton mellett.

– Aztán?

– A fáraó hirtelen rettentő ideges lett. Üvöltözött a pappal, azt kiabálta, elvette tőle a szeretett feleségét.

– Hogy nézett ki az a fáraó? Emlékszel az arcára? – William most összevont szemöldökkel bámult a plafonra, mintha onnan próbálná leolvasni a fáraó személyleírását.

– Csak annyira emlékszek, hogy nagyon vézna ember, kis pocakkal. Vastag a szája, és a szeme fura, mandulavágású. A feje pedig megnyúlt, akár a papé. – Elégedetten bólintottam. „*Ez bizony Ehnaton*” – szólalt meg bennem mélyen a hang.

– Aztán mi történt?

– A pap mondott valami olyasmit a fáraónak, hogy ha nem teszi a dolgát, a gyermekeit is el fogja veszíteni. Hogy az az Aton már nagyon dühös, és bármikor megelégedheti az engedetlenséget. – Mivel hosszú szünet következett, feltételeztem, hogy vége a műsornak. De tévedtem, mert William mégis csak folytatta. – Egy másik álomtöredékem is volt, de abból csak annyira emlékszem, hogy ez a pap, egy nagyon sötét helyen gubbasztott. Még a helyiség hűvösét is éreztem. Aztán, hirtelen világosság tört elő a kezei közül. Olyan... érdekes, sárgás fény. Aztán elkezdett beszélni a tenyerén fekvő valamihez. Valamilyen tárgy lehetett, de... a fénytől sajnos nem tudtam kivenni, hogy micsoda.

– Mit mondott?

– Azt sajnos nem értettem. Valami ismeretlen nyelven beszélt. Itt pedig vége is szakadt az álomnak. Gondolod, hogy amiről beszéltek, az annak a folytatása, amit előzőleg álmodtam? Annak a szépséges nőnek a halála?

– Lehetséges – sóhajtottam szomorúan.

Mielőtt elhagytam volna a szállodát, még lementem a bárba is. Kíváncsi voltam ugyanis még egy dologra. Most nem várt olyan tömeg, mint szokott, alig lézengett egy-két ember odabent. Még a zene is halkabban szólt, mintha mindenki a frissen elhunyt Jacqueline Dupontot gyászolná. Felültem az egyik üres bárszékre, és kiszúrtam magamnak a pultost. Intettem neki, s miután kiszolgált egy mellettem ülő, kövér, kopasz fickót, odahajolt hozzám, hogy megkérdezze, mit iszok. Kértem egy üdítőt, majd megvártam, míg kitölti.

– Hallott a napokban történt halálesetről? – kérdeztem tőle.

– Viccel velem? Nézzen körül. Amiatt jelentkeztek ki egy csomóan a szállodából. Még akik a környéken laknak, és idáig ez volt a törzshelyük, most azok is inkább otthon maradtak. – Huszonöt év körüli férfi volt vidám, apró szemekkel, kecskeszakállal. – Na, nem azért, mert nem sajnálom szegény nőt. Igazán kár érte.

– Az – értettem egyet, egy pillanatra fel is idézve magam előtt a nő kecses alakját, gyönyörű arcát. – Gyakran járt le ide?

– Mmm elég gyakran.

– Nappal is?

– Nem. Nappal nem, csak esténként.

– Kikkel látta együtt? – A pultos erre a kérdésre már szúrósan nézett rám.

– Mi van, talán maga is zsaru?

– Baj, hogy ennyit kérdezek?

– Végül is nem – vont a vállát. – Csak szeretném tudni, hivatalos-e a kihallgatás.

– Nem hivatalos – nyugtattam meg. – Apropos, a hadnagy önnel is beszélt már?

- Igen. És már mindent elmondtam neki, amit tudtam.
- Nekem is elmondaná?
- Nos, mivel egyszer láttam magával is bájcsevegni Jacqueline kisasszonyt, feltételezem, hogy a barátnője lehetett.
- Az volt. Szóval kikkel látta még Jacquelinet?
- Egyszer egy fiatalabb sráccal – vágta rá, kis habozás után. Sejtettem, hogy ez William lehetett. – Egyszer pedig egy másikkal. Egy szőke hajúval.
- Egy másik férfival?
- Inkább kölyök az, mint férfi. Személyesen nem ismerem, de úgy hallottam, valami ásatáson van itt. Valami kezdő suhanc. Tudja... amatőr. Csodálkoztam, hogy épp azzal a szép úri kisasszonnyal beszélget csak úgy terepruhában... Még egy régi fényképezőgép is ott lógott a nyakában, mint valami rossz turistának. Emlékszem, a kisasszonnyal egy asztalnál ültek, és a kisasszony a srác kezét fogta. Eléggé feszült volt köztük a hangulat... és a kisasszony, mintha sírt is volna kicsit.
- Ó, igazán?
- Igen, úgy láttam. Viszont máskor, amikor bejött ide a kölyök, mindig kicsípte magát.
- Máskor is... Jacqueline-nal látta együtt? – kérdeztem elképedve. Tudtommal ugyanis jelenleg egyetlen ásatás folyik Amarna környékén, az pedig a miénk. A mi csapatunkban pedig csak egyetlen szőke hajú, kezdő régészfiú van, akire ráadásul még a régi fényképezőgépes leírás is illik: Ben Hopkins. Akkor döbbsenem rá még egy fontos dologra: Bennek ma nyomát se láttam az ásatáson.
- Nem, egyedül. Olyankor csak ült itt a bárpultnál, és nézelődött egy pohár italt szürcsölgetve. Néha már azt gondoltam... figyel valakit.
- Talán Jacquelinet?
- Nem hiszem – csóválta a fejét. – Nem mindig akkor járt itt, amikor Miss Dupont.
- Akkor mit gondol, kit figyelhetett?

– Nézze, Miss. Tudja mennyien szoktak itt lenni általában? El-Gíza az egyik legnagyobb turisztikai központ Egyiptomban. Legalábbis eddig az volt – tette hozzá csalódottan.

– Igen, gondolom, hogy sokkal többen szoktak megfordulni itt máskor, mint most.

– Így is van – helyeselt. – És nekem olyankor nincs rá időm, hogy nyomozósdit játsszak.

– Egyetlen kérdést azért még feltehetnék?

– Persze – sóhajtott megadóan.

– Járt itt azóta az a fiatalember, hogy meghalt Jacqueline?

– Nem. Azóta nem.

Azt hittem, hogy a bárban tett látogatásom után kissé nyugodtabban alszom majd. De ez egyáltalán nem így sikerült. Most még több kérdés motoszkált a fejemben, mint előtte.

Az emeletről leérve hangos beszélgetésre lettem figyelmes. Úgy véltem, a férfimosdóból szűrődnek ki a hangok. Elnéztem a recepciós pult felé. A recepciós ugyan ott áll mögötte, de annyira belemerült valami újságba, hogy csak vigyorgott meredten az újság lapjait szemlélve. Észre se vette, amikor elsomfordáltam mellette, hogy a mosdó ajtajára tapasztva a fülem kihallgassam, miről folyik az – inkább vita, – mint beszélgetés.

– Három napot adok! – hallottam egy cseppet se türelmes hangot. – Három nap, és ha addig sem találtok semmit, haza-utazok! Te meg kitörölheted a kanópusz edényeiddel a segged! Megértetted?

– Meg... megértettem, uram – hallottam most egy rekedtes, mindenbe beletörődött hangot.

– Nincs elég bajom – morgott a másik hang. – Most még itt van ez a hulla is a nyakunkon.

– Csss! Főnök, meghallhatják! – csitította a másik.

– Na és? – förmedt rá amaz. – Ebben az életben már nem kell nagyobb büntetés nekem, mint ez az ásatás. Ajánlom, hogy három nap múlva már legyen is valami a kezében... – mo-

rogtán tovább a felettébb ismerős hang, majd lépteket hallottam. A szívemmel a torkomban siettem el onnan, jó messzire, ki a szállodából is. Nem volt merszem hozzá, hogy megfigyeljem kik beszélgettek. *„Mégiscsak hulláról volt szó, a mindenit!”* – próbáltam magamnak megmagyarázni gyávaságom okát. Abban viszont olyan biztos voltam, mint a saját nevemben, hogy ugyanennek a két fickónak a beszélgetését hallgattam ki a múltkor is, és mind a kettőt ismertem is valahonnan. Csak akkor még nem akart beugrani, honnan.

30.

Másnap reggel kértem egy kis kimenőt a professzortól, hogy ismét El-Gízába utazzak, Haszim hadnagytól ugyanis kaptam egy telefont, mely szerint sürgősen beszélnie kell velem, méghozzá a szállodában.

Az ebédlőben ismerős kis társaság fogadott. Ugyanazok ültek ott, mint a legutolsó kihallgatáson. A vastag szemöldökű, fekete hajú, egyenruhába öltözött férfi, amint megpillantott, odahívott magához, de kissé távolabb húzódva a többiektől.

– Miben segíthetek, hadnagy úr? – kérdeztem készségesen. A hadnagy nem lehetett rózsás hangulatban, talán sokkal bonyolultabbnak ígérkezhetett számára Jacqueline gyilkossága, mint gondolta.

– Jobban van már a feje, Miss Haddad? – érdeklődött először udvariasan. Mondtam, hogy kutyabajom, erre rögtön rátért a lényegre. – Megmondaná, hol tartózkodott az elmúlt nyolc órában?

– Amarna közelében, ahol segédkezek az ásatáson. Miért, történt valami? – kérdeztem gyanakvón. Ha a hadnagy nem ad választ, akkor is látom, hogy bizony történt. Egyszerűen belevésődött az arcvonásaiba.

– Újabb gyilkosság – mondta kissé idegesen. Elakadt a lélegzetem. Csak remélni mertem, hogy egyáltalán nem ismertem az illetőt, de a hadnagy erre is rácáfolt.

– Egy órával ezelőtt, valaki holtan találta a szobájában, William Clementset. Megfojtották. – Fájdalmasan felnyögtem. Le kellett ülnöm és össze kellett szednem szétgurult gondolataimat. A hadnagy megvárta, míg lenyugszom, csak aztán ült le mellém, egy másik székre. Ismét a kis társaságra néztem, akik pár méterrel odébb ücsörögtek kissé türelmetlenül. Akkor láttam csak, hogy William valóban nincs közöttük. – Mikor látta utoljára a fiatalembert?

– Én... Tegnap délután még beszéltem vele – dadogtam.

– Pontosan mikor?

– Olyan öt körül.

– Aztán hol volt?

– A bárban. A pultossal beszélgettem egy ideig.

– És aztán?

– Aztán visszautaztam az ásatás helyszínére.

– Ez hány órákor volt?

– Nem tudom... – mondtam zavartan. Még mindig nem akartam elhinni, ami történt. – Talán nyolc körül. De... mikor találtak rá?

– Reggel hatkor talált rá a takarítónő. Nyitva állt a szobája ajtaja, ezért bement. William pedig ott feküdt holtan, az ágyában, egy kötéllel a nyakán.

– Uramisten... és... a gyilkosság? Mikor történt?

– Hajnalban. Négy és öt óra között.

– Mit gondol hadnagy, ugyanaz követte el, aki Jacqueline-t is...

– Lehetséges. Bár a kisasszonyt nem megfojtották, hanem... egyszerűen kitekérték a nyakát. – A szám elé kaptam a kezem. Jól láttam én, hogy természetellenes szögben van a nyaka, még a zuhanás ellenére is. – Egyébként pedig nem Jacqueline Dupontnak hívták.

– Igazán? – kérdeztem nem túl nagy meglepettséggel. Sejtettem, hogy valami nincs rendben körülötte, főleg miután a takarítónő volt szíves megosztani velünk az észrevételeit.

– Az igazi neve, Judy Streep.

– De miért adta ki magát finom francia úri hölgynek, ha nem is volt az?

– Mert valószínűleg a munkáját végezte.

– A munkáját?

– A személyi igazolványa mellett találtunk egy rendőri igazolványt is. A New York-i rendőrségnek dolgozott, már utána is néztem. – Leesett az állam.

– És milyen ügyben nyomozott itt? – A hadnagy mérgesen legyintett.

– Nem mondtak ezek nekem semmit! Csak annyit kértek, hogy szállíttassam haza a holttestét, a többi meg ne érdekeljen.

– De hisz meggyilkolták! Valami köze csak van hozzá.

– Igen – bólintott. – Ez az én felségterületem. Az a dolgom, hogy megkeressem az elkövetőt, mindegy, hogy amerikai, arab, orosz vagy eszkimó. És meg is fogom találni.

– Úgy legyen – biztattam. – Még valamiben segíthetek?

– Nem, köszönöm kisasszony, elmehet. Később még beszélünk – mondta, aztán visszacaplatott a kis társasághoz.

31.

Tíz óra is elmúlt, mire visszaértem az ásatásra. Odakinn a többiek már javában dolgoztak. Most alaposan megfigyeltem kik vannak itt. Mindenki. Kivéve Bent. Sarah megelőzte a professzort, és odaszaladt hozzám.

– Mira, a professzor a kegyeibe fogadott, de ha azt akarod, hogy ott is tartson, tartsd be te is a munkarendet, és ne csinálj órák hosszát tartó kimenőket. Rendben? – Ezt szinte baráti jó tanácsnak vettem.

– Ne haragudj, Sarah, de a szállodában mostanában haláli a hangulat – mondtam cseppet se vicces hangon. – És sajnos, én is gyanúsított vagyok.

– Micsoda?! – kerekedett el a szeme. – Miről beszélsz?

– Csak arról, hogy két gyilkosság is történt a szállodában az elmúlt egy hétben, a hadnagynak pedig kötelessége kikérdezni mindenkit – magyaráztam. – Ez elég indok?

– Ja... elég – felelte sápadtan, én pedig nagyjából elmeséltem neki a történeteket. Közben a professzor is csatlakozott hozzánk, így ő is tudomást szerzett a dologról. Szerencsére megértően kezelte a dolgot.

– Sajnálom, hogy ilyen zűrös, csúnya ügybe keveredett bele, Mira. Remélem, hamar lezárják. – Én is ezt reméltem.

Az egyes számú árokban már teljes egészében megmutatkozott az álombeli ellipszis alakú, kör alakú mélyedésekkel, és hieroglif írásokkal megtűzdelt terület. Elégedetten bólintottam, majd lemasztam a kötélletrán a gödörbe.

– Na, mit mondtam? Atonhoz szólnak – hallottam fentről az elégedett hangot. – *„Reánk bízta őt, ki Belőled származott.” „A hegyes orrú, fénylő, mint Aton.”* – Felnéztem Sarahra, és elmosolyodtam.

– Igazad volt! – kiáltottam, ahogy lefordítottam magamban a mondatokat. Sarah összevonta a szemöldökét. – Legalábbis, gondolom... – tettem hozzá még gyorsan, mire elmosolyodott.

– Abban biztos lehetsz!

Kimásztam a gödörből, aztán átmentünk a kettes árokhoz. Mindenki abban foglalatoskodott, kivéve persze Bent. Mielőtt Sarah lemászott volna, félrehúztam, lehetőleg hallótávolságon kívülre.

– Mi van az ifjú régészkezdeményünkkel? Két napja nem láttam. – Igyekeztem csak mellékes kíváncsiságnak álcázva a kérdésem. – Tudod, a Kodak fényképezőssel.

– Ja, Bennel? Neki sajnos el kellett utaznia. Az édesanyja súlyos beteg lett; kórházba került. Ben pedig hazautazott, amíg jobban nem lesz.

– Hova haza?

– Kanadába. – Ennyivel le is zártam a kérdések sorát. Biztos voltam ugyanis benne, hogy akármit is adott be pontosan Ben a főnökeinek, az utolsó szóig hazugság.

Visszatértem a munkámhoz, és igyekeztem arra koncentrálni.

32.

A professzor úgy döntött, megkezdünk egy harmadik árkot is, és valami balszerencsés véletlen folytán, épp Sam Thorsonnal tett egy csoportba. Úgy éreztem itt az ideje, hogy megpróbáljak összehaverkodni vele. Először a tarkóján lévő tetoválásáról akartam faggatni, mivel már a legelső hátat fordítása óta bántotta a szemem, de aztán meggondoltam magam.

– Mondja csak, Sam, mióta ismerik egymást Sarahval? – Határozottan kérdeztem, de legbelül tartottam a reakcióitól. Tüskebokor-Sam rám villantotta szúrós szemét poros cowboykalapja alól.

– Két éve. De nem mindegy az magának? – Lenyeltem a gúnyos leszólást.

– Jó barátok? – próbálkoztam tovább.

– Ja, elég jóban vagyunk – mondta türelmetlenül.

– Mennyire jóban? – Sam Thorson lecsapta maga mellé a kis csákányát, és felugrott.

– Nem tűzne el máshova a francos kérdéseivel?

– Magának valami nagyon nagy lelki bánata lehet – sóhajtottam, színlelt szomorúsággal. Nem tudtam megállni, hogy ne csipkelődjek vele. Sam lehajolt hozzám, és mélyen a szemembe fúrta az övét.

– *Maga az én nagy lelki bánatom. Tudja? Maga miatt...*
– *Mi van én miattam?*
– *Maga minden baj forrása csak ennyi – morogta, aztán kimászott a gödörből. Akkor még nem értettem, mire céloz ezzel.*

Iszonyatos hőség tombolt, kénytelen voltam visszamenni az egyik sátorba, ahol aggregátor segítségével működött egy kisebb hűtő is. Sarah épp ott szöszmötölt valamit, talán a feltárási naplójával. Hosszú huzavona, meg egy üveg ásványvíz kiürítése után, gondoltam rákérdezek.

– *Nem tudod, ennek a Sam nevű fickónak mi a baja velem?*
– *Ugyan, ne törődj vele – legyintett a ceruzát tartó kezével, fel sem nézve a jegyzeteiből. – Sam nehezen barátkozó típus.*
– *Így már érthető. Kérdezhetek valamit? – Sarah kíváncsian felnézett rám. – Van köztetek valami? Úgy értem a barátságon kívül. – Sarah elpirult, s valamiért a sátor bal alsó sarka hirtelen érdekesebb lett, mint én.*

– *Miért érdekel?*
– *Pusztán kíváncsiság.*
– *Már jó ideje nem voltunk együtt. Nem vagyunk szerelmesek egymásba, csak össze-összejöttünk néha. Tudod... a szükség...*
– *Sosem veszi le a cowboykalapot a fejéről? – Sarah felkuncogott.*

– *Nem, soha. – Tudomásul vettem, hogy ezzel le is zárta a témát, és visszahajolt a jegyzetei fölé.*

A Sam Thorson nevű túskebokor-fickó kiáltásától majdnem hanyatt estem. Ijedten néztem hátra a hármaskör felé, de akkor már Sam felénk igyekezett, miközben Sarah szólalott.

– *Történt valami? – állt fel Sarah az ideiglenes, irodaszékek megtett faládáról.*

– *Kitalálom – akasztottam Sambe a szót. – Találtak valamit.*
– *Tíz másodperc múlva már mindhárman az öt méter mély kettős árok támasztófalához rögzített kötélletráján másztunk lefelé.*
– *Faltörmeléknek látszik.*

– Bizony annak – bólintottam. Mire a nap lenyugodott, jókora darabot szabadítottunk ki a homok fogságából. Újabb támasztófalakra volt szükség, úgy látszott a faltörmeléknek egy méter után, még közel se lehet vége.

– Nagyon úgy néz ki, hogy ez az épület eredetileg egy völgyben helyezkedett el – mondta Sarah, amikor már mindannyian az árok alján ücsörögtünk holtfáradtan, és a falat bámultuk. – Vagyis ez az egész, egy hatalmas területen, valaha völgy lehetett.

– Amit valami miatt színültig temetett a homok – egészítette ki Jim Carver, miközben a kalapja alól elővarázsolt zsebkendőjével izzadt homlokát törölgette.

– Ezért van itt ilyen mélyen minden!

– Elég hihetetlen... – csipogott bele az addig csendben fújtató Maggie.

– Ne hidd – csóválta a fejét Jim. – Emlékezz csak rá, hány-szor temette már be a homok a szerencsétlen Szfinxet is. Azt hiszem, legelőször akkor lett kiszabadítva, amikor IV. Thutmózisz trónra került.

– Ez igaz – mondtam. – De ez nem egy szobor, és azt a hatalmas követ se kellett cipelni, mert ott volt. A Szfinxet helyben faragták ki. Ez viszont... Miért építtetne valaki egy épületet épp egy völgybe, ha tisztába van azzal, hogy ott nem biztonságos?

– Nem biztonságos? – visszhangozta Celia. – Ezen a területen nem szoktak akkora homokviharak lenni, hogy betemessen egy egész völgyet. Régen se volt. Itt valami nagyon nem stimmel. Ez az egész nem történhetett meg, hacsak...

– Hacsak?

– Hacsak valami óriás bébi nem fogott egy hozzá illő homokozó lapátot, és rá nem szórta a homokot. – Celia volt a geológus, ezért elhittem, amit mondott.

És ahogy láttam, a többiek is gondolkodóba estek.

33.

A teljes épület romjainak feltárása még sokáig váratott magára. Egy hónap alatt viszont igen sokat haladtunk vele. Ez idő alatt türelmesen vártam, hátha valami módon rájövök arra, amire például Haszim hadnagy nem tudott.

Ki követte el a gyilkosságokat, és miért?

Akadtak ugyanis olyan apró jelek, amelyek valahogy sehogy se illettek a képbe. Nem kis meglepetésemre az is kiderült, hogy William Clements, azaz eredeti nevén Chuck Goodman szintén nyomozó volt, és Jacqueline, azaz Judy Streep társa. Valamiért mindketten álcázva érkeztek Egyiptomba, hogy utánajárjanak valaminek. Hogy minek, azt a New York-i rendőrség természetesen nem kötötte az orrunkra. Gondolták, úgymint kiderül majd, ha Haszim hadnagynak sikerül felgöngyölítenie az ügyet. Chuck holttestét is visszaszállították Amerikába, én pedig gondolatban fájdalmas búcsút vettem tőlük. Úgy éreztem, a szívemben örökre megmaradnak még akkor is, ha mindketten holtukig hazudoztak nekem.

A szállodába még mindig vissza-visszajártam, bár már nem igazán tudtam kivel beszélgetni. Minden héten újabb és újabb vendégek érkeztek, a felderítetlen gyilkosságokat pedig kezdték elfelejteni az emberek. Amikor legutoljára találkoztam a hadnaggal, idegesen járkált fel-alá az irodájában. Gondoltam meglátogatom, hogy megkérdezzem, hogy halad a nyomozás. Haszim hadnagy megállt, aztán idegesen az asztalra csapott.

– Sehogy, az Istenit! Egy hónapon keresztül és nem történik semmi!

– Nyugodjon meg, Haszim hadnagy. Vannak esetek, amikor évekbe telik, míg lezárják az ügyet. – Ezt ha lehetett volna, az utolsó pillanatban inkább visszaszívom. Egyáltalán nem láttam ugyanis megnyugvást a hadnagy arcán, sőt. Próbáltam más irányba terelni a szót. – Semmilyen nyom nincs, amin elindulhatna?

– Nem találtunk se ujjlenyomatokat, se cipőtalpnyomatot, se rúzsfoltokat, se cigarettahamut, vagy csikket, ha erre céloz. Ez nem egy Agatha Christie regény, hanem a valóság. És a valóságban bizony sokkal agyafűrtabb gyilkosok vannak, mint a könyvekben. Csak egy darab kötél van, amelyet akármilyen háztartási boltban meg lehet venni.

– Pontosan milyen kötél? – kérdeztem.

– Egy ilyen... ruhaszáritó kötél. A szállodában is azt használják lent a mosodában.

– Megkérdezte már a mosodásokat, nem hiányzik-e a készletükből egy darab?

– Persze! – kiáltott rosszállóan, mintha azt mondaná: „*Ugyan már, kislány, minek néz engem?*” – Nem hiányzik.

– De a kötél ugyanolyan, mint amit ott használnak.

– Igen.

– És mi van a kidobott darabokkal? – A hadnagy most megállt, rengeteg megtett kilométere után az asztalánál, és elkerekedett szemmel nézett rám.

– A micsodákkal?

– Hadnagy úr, ha nő lenne, tudná, hogy mint semmi, a ruhaszáritó kötél sem tart örökké. Ha egy helyen megnyúlik, elvékonyodik, esetleg elszakad, ami általában középtájon fordul elő, többé nem tudják használni a megmaradt ép részét se. Az a kötél, amivel Williamet megfojtották milyen állapotban volt?

– Újnak látszott – vontá meg a vállát.

– Hm... lehet, hogy épp egy kihajított kötél egy épen maradt darabja. Talán annak is utána kellene nézni, hogy mikor, hova, és kik szokták kihajigálni ezeket a köteleket. Nyilván nem vásároltak sehol a környéken ilyen kötelet, mert annak simán utána lehetne nyomozni, s akkor az elkövető, vagy elkövetők már a börtönben csücsülnének.

Ha előre kitervelt gyilkosság lett volna, a kötelet már bekészíti az illető a táskájába még ott, ahonnan jött. Esetleg a

gyilkosság után nem is hagyja kint a gyilkos eszközt. De mivel egy itteni ruhaszáritó kötélről van szó, amely ott maradt a helyszínen, feltételezem, hogy a gyilkosság váratlanul történt. Az is lehet, hogy valaki megzavarta a támadót, azért maradt ott a kötél darab. És szerintem nagyon is furcsa, hogy Judyt nem ugyanúgy ölték meg, mint Chuckot, de valamit mindketten megtudhattak, amit nem kellett volna, ezért ölték meg őket. – A nyomozó hirtelen arcukat váltott, és kíváncsian tekintett rám.

– Hahh! Mi az, talán nyomozónak készül, kisasszony? Milyen egyetemre is járt?

– Ó, dehogy. Én egyiptológiára jártam, hadnagy úr. Semmi közöm a rend őrzőkhöz. Én csak egy frissen diplomázott egyiptológus vagyok, semmi több.

– Hát persze – mondta zavartan. – De mégis: szerintem magának van valami elképzelése erről az ügyről – mutatott rám gyanakvón. – Nemde bár?

– Lehetséges – mondtam a körmeimet bámulva. A hadnagy most pitiző palotapincsivé változott, s szinte könyörögve ejtette ki a szavakat a száján.

– Akkor mondja el, nagyon kérem, mert nekem semmi ötletem sincs!

– Először is, tudni szeretnék valamit.

– Micsodát? – készségeskedett.

– Oldott már meg bűnügyet? – A hadnagy először dacosan kihúzta magát sértődött képet vágva. Aztán meggondolta magát, és mégiscsak leroskadt a székére, két keze közé markolva rövid, fekete, göndör haját.

– Nem, még soha. Igazából csak nemrég helyeztek át a gyilkosságiakhoz – vallotta be. – És fogalmam sincs róla, mitévő legyek. De miből sejtette ezt?

– Nos, lehet, hogy ez nem egy Agatha Christie regény, de én ezekből a regényekből rengeteg dolgot tanultam. Nem csak Agatha Christie-től, hanem más íróktól is, akiknek legalább

olyan csavaros az agyuk, mint az igazi, húsvér nyomozóknak. Tudja, ez a jó a krimikben. Sokat tanulhat belőle az ember.

– Igazán? – kérdezte kissé ironikusan.

– Igazán. Például azt, hogy egy sokat tapasztalt nyomozó már megvizsgáltatta volna a kötél két végét. A gyári vágás ugyanis sokkal szebb, mint a késsel, vagy ollóval végzett. Ráadásul a gyári kötélvéget meg is olvasztják egy kicsit, hogy ne kezdjen szálakra bomlani. Ha a feltevésem helyes, és a gyilkos eszköz valóban egy kihajított ruhaszáritó kötél végének a darabja, akkor az egyik vége olvasztott kell, hogy legyen, a másik vége pedig kissé foszlott. – A hadnagy ledöbbenve bámult rám, én pedig mosolyogva folytattam. – Én szíves örömet segíték kézre keríteni a gyilkost, vagy gyilkosokat, ha megígér nekem valamit.

– Akármit! – nyögte megadóan.

– Azt majd elmondom, ha megoldottuk az ügyet. Most lássuk a tényeket.

– Mit akar tudni?

– Töviről-hegyire mindent, amit eddig tud. – A hadnagy pedig mesélni kezdett. Amit magam is tudtam, arra már nem voltam kíváncsi, ezeket a részeket átugrottuk. Akadt azonban néhány dolog, amiről idáig nem volt tudomásom. Például, hogy a halottkém szerint Chuckot nem a saját szobájában fojtották meg, hanem az alagsorból felvezető lépcső aljában, csak azután cipelték fel a szobájába. Ezt a következtetést abból vonták le, hogy a helyszínen találtak egy nagyon vékonyka szálát a kötélről, amin Chuck bőrfoszlányai voltak. – Na és Judy?

– Mi van vele?

– Felmerül például a kérdés, hogy betörtek-e hozzá, vagy ő maga engedte be a gyilkost?

– Az ajtó zárját rendben találtuk, mikor megvizsgáltuk. Semmiféle külsérelmi nyomot nem fedeztünk fel rajta. De ez nem jelenti azt, hogy a nő valóban beengedte a gyilkost. Mi

van, ha az ajtó már amúgy is nyitva állt? Akkor simán beszélhetett az illető, akár észrevétlenül is.

– Ez igaz. Na látja, kezd belejönni. – A hadnagy elismeréssel bólintott saját magának.

– Szóval, hogy látja ezt az egész ügyet?

– Hát, szerintem – de, ez csak az én véleményem – Jacqueline, azaz Judy és William, azaz Chuck, nem hiába szálltak meg abban a szállodában. Valószínűnek tartom, hogy az is ott szállhatott meg, aki után nyomoztak. Ezért bújtak álruhába, és ezért jelentkeztek be álnéven. Hogy még csak véletlenül se lepleződjenek le. Így közvetlenül, feltűnés nélkül figyelhették azt, aki után idejöttek. Mert gondolom, az is amerikai lehet. Mármint az elkövető.

– Igen, először én is így gondoltam – mondta a hadnagy. – Viszont az az egyetlen probléma ezzel, hogy akkor, amikor a gyilkosságok történtek, senki más amerikai nem szállt meg abban a szállodában. A többieket meg már régen leellenőriztük, és elengedtük. Végül is nem tarthatjuk itt őket hónapokon keresztül, a saját költségeikre, nem igaz?

– De igaz – sóhajtottam csalódottan. – Akkor lehetséges, hogy mégsem ugyanott tartózkodott az illető.

– Akár a közeli motelban is tartózkodhatott. Nem messze a szállodától, van egy.

– És utána kérdezett már, tartózkodott-e amerikai vendég náluk a gyilkosságok időpontjaiban?

– Nem... még nem – mondta zavartan a hadnagy. – Igazából ez csak most jutott az eszembe. De azonnal utánanézek. Ha már nincs is Egyiptomban az illető, a neve, meg az adatai akkor is meglesznek.

– Helyes – bólintottam.

– Azért még a kötélnek is utánanéznünk. Bár szerintem felesleges, mert egy hónap alatt azok a kidobott kötelek már régen valami szeméttégetőbe kerülhettek.

– Azért nézzék csak meg – javasoltam.

Időközben a professzor is kapott egy hívást Michael Benett-től. Én is tudni akartam, mi az a fontos, úgyhogy megkértem a professzort, hogy tartsak velem a Központba.

Útközben még mindig a hadnaggyal folytatott beszélgetésen járt az agyam. Most először éreztem úgy életemben, hogy tényleg van haszna annak, ha az ember krimiket olvas. S bár ez valóban nem egy regény, tudtam, hogy a csavaros észjárás elengedhetetlen akár egy krimi írásáról van szó, akár egy rendőrségi ügy megoldásáról. Azon gondolkoztam, vajon miért is hozta úgy a Sors, hogy itt és most Egyiptomban kell lennem. Talán épp Haszim hadnagy miatt? Mogorva embernek látszik, de úgy sejtettem, ez valamiféle álarc csupán rajta. Egy álarc, amit ha egyszer levesz előttem, megismerhetem alatta az igazi Alberto Haszimit. Azt mondják, az embernek nem csupán egy élete van, és, akiket az első élete során megismer, és a sorsa összefonódik az övékkel, az már az összes új életében összekapcsolódik velük újra és újra. Vajon én is ismertem már ez előtt Haszim hadnagyot? Vagy Jacquelinét? Esetleg Williamet, Saraht, vagy a professzort? Na és a titokzatos Ehnatont, vagy Nefertitit ismertem-e? Miért álmodok róluk-velük? Mit akarnak elmondani nekem? Vagy talán én akarok nekik elmondani valamit?

Összezavarodtam, mert képtelenségnek tartottam, ami körülöttem történik, ugyanakkor azt is éreztem, amit álmomban Teje királyné. Hogy ennek így kell lennie.

Amikor benyitottunk az irodába, Michael Benett lábát hanyagul feltéve az íróasztalára szívta vastag, alighanem kubai szivarját, hatalmas füstkarikákat pöfékelve a feje fölé.

– Mi az a sürgős? – kérdezte izgatottan a professzor, miközben Benett nagy kelletlenül feltápászkodott félig fekvő helyzetéből, hogy kezét rázzanak. – Megtudtál valamit a kis Frigyládamásolatról? – kérdezte azt asztalon pihenő ládikára mutatva.

– De meg ám! – kiáltotta Benett és úgy látszott, marhára meg van elégedve magával. Felemelte a ládika tetejét, majd kivette belőle az arany lapocskát. Aztán visszahelyezte a láda tetejét, és a tenyerére fektetve a tárgyat, ránc nézett. – Ezt figyeljétek. – A másik kezével – amiből időközben letette a szivart a kis szarkofág alakú hamutartójába – megfogta az egyik térdepelő, aranyból készült, csúcsos fejű szobrocskát, majd elfordította száznyolcvan fokos szögben. Aztán ugyanígy tett a másikkal is, aminek következtében a két kis szobor immár háttal térdepelt egymásnak. És akkor történt valami. A láda tetejének felső része, amelyen a két szobor térdelt, most automatikusan eltolódott, s egy eddig rejtett üreget tárt elénk a fedélben.

Egyszerre hajoltunk fölé a professzorral.

De ezzel még korántsem ért véget a mutatvány. A kis üreg alján ugyanolyan kör és háromszög alakú jelek látszottak, mint amelyet az arany lapocskába véstek. Ugyanakkorák, ugyanolyan elrendezésben. Benett könnyedén belehelyezte a lapocskát az üregbe, a jelekkel lefelé. És akkor történt meg az, amire végképp nem számított egyikünk sem.

Ahogy a két, jelekkel teli rész összeért, az arany lapocska fényleni kezdett, s a tetején izzó hieroglifák jelentek meg, mintha épp abban a pillanatban írná őket egy láthatatlan kéz tüzes, szintén láthatatlan tollával. Az izzás elmúlt, a hieroglif jelek viszont ott maradtak, mesteri munkával bevésődve a lapocskába. Mivel rajzolgatni nem volt idő, gyorsan elővettem a telefonom, hogy lefényképezsem vele az írást.

– Ez... hihetetlen... – nyögte a professzor.

– Gondolom, már egyszer kipróbáltátok – néztem Benettre.

– Háromszor is – bólintott.

– Ezek szerint az írás minden alkalommal eltűnik róla.

– Igen, ha elveszem a lapot a helyéről. Agyafűrt, és...

– Földöntúli technika – fejezte be helyette a professzor, még mindig ámuldozva.

– Kétségkívül az, ha még azt is hozzávesszük, hogy mindez cirka háromezer évvel ezelőtt készült. Bár a kormeghatározást még nem végeztük el, arra még várni kell.

– Úgy látom, ez a legrégebbi ismert írásmód – hajolt egészen a ládika fölé a professzor.

– Az – bólintott Benett. – Óegyiptomi.

– Megfejtették már? – kérdeztem izgatottan, mert nem én akartam kimondani a fejemben hamar értelmet nyert mondatot.

– Hát persze, kisasszony. Mit gondol, hogy csak ülünk itt a babérjainkon? Az van odaírva, hogy:

„Az örökkévalóságot Aton tenyere hordozza.”

– Mit jelenthet ez?

– Fogalmam sincs.

Ezzel azonban még mindig nem ért véget a meglepetés sorozat.

– Van még valami?

– Rátapintottál a lényegre, Donald. Van még valami.

– Éspedig? – Benett nagyot szívott a szivarjába, aztán a feje fölé fújta ki a füstöt. – A két múmiánk – mondta Donaldra nézve.

– Mit tudtatok meg róluk?

– Nos, azt hiszem, jobb, ha ott mondom el – Benett elnyomta a szivarját a szarkofág alakú hamusba, majd elindult kifelé.

Kisvártatva megérkeztünk abba a helyreállító terembe, ahol maga Ehnaton fáraó is feküdt, két karja ugyanúgy keresztbe téve a mellkasán, mint amikor utoljára láttam, ugyanebben az Oziriszi testtartásban.

Két sötét szemürege most is csak titokzatosságot sugallt felém, akárcsak megnyúlt koponyája. Tőle balra még két asztal állt, rajtuk a másik két természetesen mumifikálódott halottal. Ők lomhán kerültek szét az asztalokon, látszott, hogy nem voltak olyan uralkodói testtartásba igazítva haláluk után, mint

Ehnaton. Mindkettőnek ugyanolyan megnyúlt a koponyája, mint a fáraónak, és közelebbről megnézve mindkettőnek ugyanolyan hosszúak és vékonyak az ujjai is. Lenéztem a saját ujjaimra: akaratlanul is kirázott a hideg.

– Az ő belső szerveik valóban nem lettek eltávolítva – hasított bele a némaságba Michael Benett hangja. – Valóban természetes módon mumifikálódtak a homok alatt. A külsejük rokonságot mutat Ehnatonnal, mivel az ő koponyájuk is ugyanolyan megnyúlt, és az ujjaik is vékonyak, és nagyon hosszúak.

– Vagyis ezek nem Aton papok lehettek, hanem Ehnaton valamelyik két családtagja?

– Lehetséges, Donald. Viszont van itt még egy hasonlóság, amit felfedeztünk.

– Mi lenne az? – kérdeztem izgatottan, megelőzve a professzort.

– A hímnősség – mondta Benett röviden.

– Ők is... – Benett bólintott.

– De ami igazán le fog nyugózni benneteket, az ez a két kis mütyür itt. – Benett megfordult, majd a fal mellett álló dolgozóasztalhoz sietett. Két kis üvegcsét vett el onnan, amelyek olyannak tűntek, mint a fényképező filmjének a doboza, csak üvegből. Kinyitotta mindkettőt, aztán az orrunk alá dugta. Két pici aranydarabkát láttam benne.

– Mi a fene ez?

– Ez, kérlek szépen két icipici kis mikrocsip – mondta olyan egyszerűen, mintha teljesen természetes dologról lenne szó. Nekünk viszont leesett az állunk.

– Mikrocsip? – ismételte Reeves professzor hitetlenül.

– A két múmia tarkójába voltak beültetve. Megvizsgáltuk őket mikroszkóp alatt is, de semmi különösét nem láttunk rajtuk. Egyszerű mikrocsipek, de már nem működőképesek. – magyarázta Benett. – Ehnaton is megvizsgáltuk, de nála nem találtunk ilyet.

– Lehetséges ez? – kérdeztem döbbenten. Benett megcsóválta a fejét.

– A maga helyében a Frigyláda után én már semmin nem lepődnék meg. – Igazat kellett adnom neki. Miért is csodálkozom, amikor fura álmaim vannak az ókori Egyiptomról, találtunk egy hatalmas ellipszis alakú valamit, ami szerény megérzésem szerint valamilyen idegen repülő tárgy leszállóhelye lehetett, találtunk egy Frigyláda-másolatot – valószínűleg – a Krisztus előtti tizennegyedik századból, jóval Mózes előttről, amely egy kis aranylapocskát rejt, tele körökkel és háromszögekkel, növekvő, meg csökkenő elrendezésben, s amelynek automaticæ eltolódik a legfelső része, ha elfordítják rajta a két kis arany szobrocskát. Nem is beszélve a maguktól megjelenő hieroglifákról.

Be kellett látnom, hogy ez az egész ásatás egy teljesen más irányba fordult el. Egy olyan irányba, amelyet csak egy igen fejlett technikával rendelkező civilizációval lehet megmagyarázni, a múmiák kettős neműsége pedig csak ráadás. – Jahh, majd el felejtettem – kapott aztán a fejéhez Benett. – Megvannak a DNS vizsgálat eredményei is.

– Valóban?

– Ha még eddig nem sikerült ledöbbentenem titeket, akkor tessék. – Benett elővett az íróasztala legfelső fiókjából egy papír fecnit és átnyújtotta a professzornak.

– Úgy néz ki, a mi Ehnatonunk egy mutáció áldozata lehetett, vagy... egy ufóval van dolgunk! – Harsányan felnevetett a saját poénján, én azonban nem találtam nagyon viccesnek a dolgot. – A lényeg, hogy a vizsgálat szerint nem negyvenhat kromoszómája van mint az embereknél általában, hanem negyvennyolc – mondta komolyra fordítva a szót. – De ez még nem minden. Mint tudjátok, a normális emberi géneket nukleotidpárok, fehérjepárok alkotják, ezek az adenin-guanin, valamint a citozin-timin párosok.

Nos, Ehnaton esetében egy harmadik nukleotidpár is megtalálható a DNS-ben, ezek idegen fehérjék. Még nem adtunk nevet nekik. Sose láttunk még ilyen fehérjéket.

– Talán elnevezhetnék őket örületnek és szenzációnak – javasolta a professzor elképedve. A szívem mélyén egyet értettem vele. Örület volt az egész, de egyben szenzáció is.

– És mi van, ha ő mégsem Ehnaton? – kérdeztem közbe.

– Nos, volt annyi eszem, hogy átkérjem a KV55, és a KV35 múmiáinak DNS-eit. Anno, ugye az utóbbiban találták meg III. Amenhotepet is, és az egyik női múmia – az idősebb – valószínűleg Tije királynéé, vagyis Ehnaton anyjáié. Nos, az igaz, hogy egyikük DNS-e sem egyezik, illetve mutat hasonlóságot a mi múmiánkéval, és emiatt sajnós nem mondhatjuk, hogy vér szerinti rokonok. De a feliratok, a papirusztekercs, a múmia kora és kinézete, valamint a kanópusz edények alapján viszont mégis azt mondanám, hogy ő Ehnaton. Készítettünk egy számítógépes rekonstrukciót is, és az eredmény... nos, megdöbbentően hasonlít például a karnaki Ehnaton kolosszusokra. Ha akarjátok, később azt is megmutatom. Mellesleg a másik két múmiából is vettünk mintát. Náluk is ugyanez lett az eredmény, mármint ami a DNS-üket illeti. Márpedig ha ez igaz, akkor...

– Akkor elmondhatjuk magunkról, hogy egy új fajt fedeztünk fel – mondta a professzor, de ezúttal örömmámorban úszva.

34.

Hazafelé Reeves professzor erőteljesen az útra koncentrált, mintha legalábbis egy hatalmas, megszámlálhatatlan mennyiségű autókkal teli sztrádán suhannánk százhuszszal.

– Min gondolkodik, professzor? – törtem meg a csendet. Sejtettem ugyan a választ, de hagytam, hogy inkább ő mondja ki.

– Azon, hogy miért is nem jöttem rá előbb.

– Mire?

– Arra, hogy olyan helyen keressem egy eltűnt civilizáció nyomát, ahol valóban senki nem gondolná. – Tudtam, mire céloz. Azonban engem már a legelső lelet megtalálása óta nem hagyott nyugodni valami.

– Kérdezhetek valamit, professzor úr? – néztem az idős férfi hatalmas orrára. Profilból valahogy szebbnek tűnt, mint szemből. Nem volt krumplici formája.

– Csak bátran.

– Honnan... vette az ötletet, hogy pont ott kell ásni? Mert, ha jól tudom, Sarah öntől kapta az ötletet. – A professzor bólintott, majd megvonta a vállát.

– Tulajdonképpen véletlenül történt. Vagy ha nem, hát akkor csakis isteni jel lehetett. Egy éjszaka azt álmodtam, még jó pár hónappal az ásatás ötlete előtt, hogy sétálok kint a sivatagban. Persze, először nem tudtam, hogy pontosan hol is vagyok. De aztán megpillantottam egy fura alakot. Először azt hittem, délibáb.

De ahogy közelebb értem, rájöttem, hogy nagyon is igazi. Egy férfi állt előttem, bár sokat nem láthattam belőle, mert hatalmas fekete köpenyt viselt, a fejét pedig csuklya takarta. Magának az idegennek is hatalmas volt a termete. Majd' kitört a nyakam, amikor felnéztem rá, de a nap vakított, ezért hunyorgtam, és az arcát egyáltalán nem láttam... Mi a baj, jól van? Meg ne fulladjon itt nekem!

– Semmi... khm... baj. Félrenyeltem. Khm... Folytassa csak.

– Szóval, megkérdeztem tőle, nincs-e egy nyelet vize, mert sehol a közelben nem látok egy falufélét, vagy oázist, és menten szomjan halok. Erre ő elővarázsolt egy kis palackot, aztán átnyújtotta nekem. Miután jókorát kortyoltam a vízből, megkérdeztem, nem tudja-e véletlenül, hogy hol a fenében vagyok egész pontosan, mert fogalmam sincs. Amerre elláttam, csak a pusztá homok volt, meg a kék égbolt, semmi más. Erre a férfi

azt felelte, dehogynem tudja. Amarnától húsz kilométerre vagyok az Arab sivatagban, észak-nyugati irányban. Megköszöntem a vizet, meg az infót, azután továbbindultam. Hogy hová, azt magam sem tudom, annyira gyengének éreztem magam, hogy képtelen lettem volna gyalog megtenni még húsz kilométert, ráadásul hirtelen azt se tudtam, merre van az arra. De a lényeg, hogy tovább indultam, s ekkor a hátam mögül csak ennyit hallottam:

„Itt lesz, amit egész életében keresett, Reeves professzor.” – Ezen nagyon meglepődtem, de mire hátra fordultam, az idegen férfi már eltűnt. Hát ennyi. Ezt hívom én isteni sugallatnak, vagy jelnek. Vagy tudatalatti megérzésnek. Teljesen mindegy, hogyan nevezzük, de végül bevált. – Az első gondolat, ami a fejemben átcikázott az volt, hogy ha legközelebb találkozok a csuklyás idegennel, biztosan felszedetem vele a homokot a sivatagból. Szemenként. A második pedig az, hogy megkérdezzem tőle, miért adta eme isteni sugallatot a professzornak, és csapatának, ha engem pedig mindenáron haza akart küldeni innen, mert szerinte veszélybe kerülhet az életem.

– Na és az előző ásatás? Amikor Atlantisz kereste. Akkor is ilyesmi sugallatot kapott? – Attól féltem, majd jól lekorhol, hogy mi a fenét zaklatom ezzel, de nem így történt. Csak megvonta a vállát, aztán elmondta, amit akkor gondolt.

– Az csak az én rossz megérzésemnek tudható be. Azt hittem, minden nyom egy helyre vezet. Igazából, utólag belegondolva, nem is olyan sok a nyom, amely úgy hittem, mind ugyanarra a pontra mutat. Gyanítom, hogy sok információt tévesen is kaptam. Tudja, ez az egész Atlantisz-história egészen Platónig nyúlik vissza. Ha ő nem írja meg Atlantisz történetét, akkor tíz évvel ezelőtt valószínűleg én sem csináltam volna hülyét magamból mindenki előtt.

– Egyáltalán miért gondolta, hogy Atlantiszt Egyiptom földjén kell keresni?

– Létezik egy papirusz, amely ma Szentpétervárott található meg. Ez a papirusz az egyiptomi Középbírodalomból származik, s tulajdonképpen egy hajótörött történetét meséli el. Hallott már róla?

– Naná. Az elsők között volt a szöveg az óegyiptomi óráimon. A történet szerint egy utazó – persze nem egyedül, hanem a társaival együtt – éppen a fáraó bányái felé tartott, amikor a hajójukat darabokra törték a hullámok. Egyedül ő maradt életben, és egy gerendába kapaszkodva, valahogy sikerült eljutnia egy ismeretlen szárazföldre. Az elbeszélés szerint itt egy aranykígyó lakott, aki elvitte magával a barlangjába a hajótöröttet, de egyáltalán nem bántotta. Az aranykígyó elmesélte a férfinak, hogy valaha ezt a szigetet hetvenöt elégedett kígyó uralta, de közülük egyedül ő maradt életben. A távollétében egyszer egy csillag esett a gazdagság, s boldogság szigetére, és mindent porrá égetett.

– Továbbá megjósolta azt is, hogy a férfit majd megmentik, de a szigetet soha többé nem láthatja, mert maguk alá fogják temetni a hullámok – fejezte be a prof helyettem.

– És itt van a lényeg. Ezért nem értem, miért a sivatagban kell keresni Atlantiszt. Hisz a legenda szerint a tenger maga alá mosta, nem igaz? – A professzor elnevette magát, s cancogva a fejét rázta.

– Lám, lám, nem figyelt arra, amit mondtam, kisasszony. Említettem én egy szóval is, hogy a tenger hullámai mosták el a szigetet?

– Miért, miféle hullámokról beszél akkor? – A professzor ismét csak a fejét csóválta.

– Miért kell, hogy a hullámokról egyből a víz jusson mindenkinek az eszébe? Az én külön elméletem a homokról szól, kisasszony. A homokról. – Döbbenten néztem rá, de már kezdett derengeni, mire is gondol. – Szerintem ugyanúgy, ahogy ezt a völgyet is, ahol most ásunk, Atlantiszt is homok takarta be. És, ki tudja, talán épp ez a völgy lehetett valaha

Atlantisz. A líbiai sivatagban nem jártam sikerrel anno. Mert rossz irányban kerestél. Teljesen az ellentétes oldalon, mint ahol igazából rejtezik ez a titokzatos civilizáció.

– Értem – mondtam, s jobbnak láttam, ha nem teszem fel a kérdést, hogy akkor Atlantisz sziget mivoltát hogyan magyarázza. Hagytam, hogy higgye, hogy az elmélete helyes.

35.

Kényelembe helyeztem magam a hálózsákomban, és a két személyes kis sátor tetejét nézve gondolkodtam. Hálás voltam Sarahnak a rengeteg pokrócért, amit kölcsönadott, így éjszánként nem kellett megfagynom. Az utóbbi időben rendkívül le tudott hűlni a levegő éjszaka a sivatagban. Lehunytam a szemem, aztán megpróbáltam elaludni, de nem ment. Felültem, lefeküdtem, forgolódtam, birkákat számoltam.

Amikor végképp nem tudtam mit kezdeni magammal, magamra tekertem az egyik vastagabb pokrócot, aztán sétálni indultam. A csodálatosan tiszta, csillagoktól tündöklő égboltot, és a megfogyatkozott, világító Holdat bámulva lépkedtem az immár hűvös homokban, mezítláb. Amerre csak el lehetett látni, homok, meg égbolt uralkodott, semmi más. Hátrapillantottam a katonai sátrak felé. Teljes volt a nyugalom, kivéve azt a förtelmes zajt, ami még idáig is elhallatszott valamennyire. Sajnáltam érte a fiúkat, hogy minden éjszaka ezt kellett hallgatniuk. Jim Carver múmiákat is feltámasztó horkolását.

Tovább sétáltam, egészen addig, amíg eltűntek a hátam mögül a sátrak, és minden, ami az emberek jelenlétére utalt itt. Leültem a homokba, aztán elővettem a zsebemből a medált, amit Williamtól, azaz Chucktól kaptam.

– Mi a fenét kerestél te a királyné sírkamrájában? – kérdeztem a holdfénynél csillogó gyöngyházfényű, kerek, aranykeletes medált. A válasz a kérdésemre zúgó fejfájással kezdődött,

aztán hasogató fájdalommal folytatódott. Olyannyira fájni kezdett a fejem hátsó része, hogy biztos voltam a kettesszámú agyam újabb növekedésében. A fejemhez kaptam, tenyeremben szorongatva az amulettet. Leroskadva, a másik kezem is a koponyám csúcsos végéhez kapva vicsorogtam és nyögtem a fájdalomtól. A hangokra azonban még ekkora fájdalmak közepette is oda kellett figyelnem, amely az amulettből tört elő. Próbáltam megfedkezni az iszonyú fájdalomról; magam elé tartva a tenyerem, néztem meglepve a tárgyra.

„*Tik, tik, tik, katt*” – ekképp szólt hozzám, majd gyöngyházfényű héját elnyelte az aranykeret. Helyette egy némiképp kidomborodó, fekete udzsat szem nézett rám vissza. Odamásztam és fölé hajoltam. Az udzsat szem bogarából sárgás fény áradt, lassan szétterjedve a kép többi részére is, hogy már alig lehessen látni belőle valamit, majd végül teljesen beleveessen a fénytengerbe. Ezzel együtt halk moraj is felhangzott a medálból, mely egyszerre volt kellemes, és félelmetes hatású.

Aztán a halk morajba lassanként ismeretlen nyelvű beszéd is beleolvadt. Rettenetesen figyeltem, de alig értettem belőle valamit. Csak azt tudtam megállapítani, hogy az óegyiptomi nyelvhez hasonló lehet. Talán egy még régebbi nyelvfázis, amit csak a kezdet kezdetén használtak. Odanyújtottam a kezem a sárgás fényhez, amely sokkal sűrűbbnek tűnt a valódi félynél, és megérintettem az ujjaimmal. Majdnem olyan érzés fogott el, mintha langyos vízben nyúlkálnék. Ezzel az érzéssel együtt azonban történt még valami. Elmúlt a hasogató fejfájásom. Pontosan azzal egy időben, hogy megérintettem a fényt.

Elhúztam a kezem, de a fejfájás nem tért vissza. Letettem a homokra a medált, aztán fölé hajolva próbáltam meglátni a benne domborodó udzsat szemet, a sárgás fény azonban hirtelen visszavonulót fűjt, és visszatért a szembogárba. A gyöngyházszínű héj ismét feltűnt, és visszazárult a helyére.

– Most már soha többé nem fog fejfájás gyötörni – hallottam a hátam mögül egy ismerős hangot. Megfordultam, s

ijedten kutattam a hang forrását. Egy sötét alak magasodott előttem. – Ne félj – mondta a kellemes hang. – Asthar vagyok. – Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– Mit akarsz?

– Kinyitottad az amulettet. Megérintetted a fényt. A radjakok fényét az agyad magába fogadta.

– Miről beszélsz? – Asthar közelebb lépett, aztán leült mellém.

– Te is közéjük tartozol, Mira. A születésed törvényszerű volt – mondta maga elé nézve a csuklyája alól a semmibe.

– Ahhoz képest, hogy becsületesnek tűnsz, elég szépen kitervelted ezt az egészet.

– Nem tudom, mire gondolsz.

– Ó, szóval nem tudod? – kérdeztem gúnyosan. – Ha olyan fene okos vagy, gondolhattad volna, hogy úgyis megtudom majd az igazat!

– Mivel kapcsolatban? – A férfi hangja olyan nyugodtságot árasztott, hogy már attól a plafonon éreztem magam.

– A professzor elmondta az álmát. Veled álmodott, még hónapokkal az ásatás előtt. TE adtad neki az isteni sugallatot, hogy a sivatagban kezdjen el ásni! Megadtad a pontos adatait ennek a helynek! – mutattam idegesen a sátrak, és a kutatóárkok irányába.

– Igen – bólintott. – Ez igaz.

– De... miért? Kérlek, magyarázd meg! Ha tudtad, hogy úgyis idejövök, és összefutok majd velük, akkor miért mutattad meg neki a helyet?

– Nem tudtam, hogy ide fogsz jönni – mondta halkan. – Hibát követtem el. Nem éreztem, hogy vagy. Nem éreztem, hogy már megszülettél. Ahogy a Mester sem. Csak amikor már feltűntél, itt, Egyiptomban. Azt akartam, hogy felfedezzék azt a helyet. Hogy feltárják, és minden egyes darab, ami számodra veszélyes lehet, a lehető legtávolabb maradjon tőled. S ha egyszer mégis eljőnnél ide, ne férhess hozzájuk. Mert az amulet-

tek, meg a kis láda olyan dolgok, amiket a ti tudósaitok még nem képesek elfogadni. Ebből a korból semmiképp. A tárgyak minden bizonnyal a Kairói Egyiptomi Múzeum alagsorába kerültek volna, még több másik tárggyal együtt. Ott pedig senki nem férhet hozzájuk, de ami a lényeg, hogy te sem.

Ezért adtam az ötletet a professzornak. Hogy még a te születésed előtt eltűnjön minden, ami bajt hozhat rád, és talán az egész emberiségre is. De hibáztam, mert te már akkor nemhogy megszülettél, de le is diplomáztál. Amikor megtudtam, hogy itt vagy, próbáltam helyrehozni a dolgot. Azért akartalak hazaküldeni, hogy legalább addig távol maradj ezektől a tárgytól, amíg lekerülnek a pincébe. Amikor hazautaztál azt gondoltam, sikerült. De te túl makacs természetű vagy, én pedig nem tehettem már semmit az ellen, hogy visszajöjj. A szabad akarat mindig és mindenütt szent és sérthetetlen. A lavina pedig azóta útnak indult, s megállíthatatlanul növekszik. Látod, még én is követhetek el hibát. Mindent ott kellett volna hagyni. A homok alatt...

– Még mindig nem értem – ráztam a fejem. – Miféle veszélyben vagyok én, és miért olyan fontos, hogy ezek a tárgyak hozzáférhetetlenek legyenek a számomra? – Asthar mélyet sóhajtott.

– Rendben. Elmesélek neked egy történetet. A te dolgod, hogy megértsd, s a szíved szerint dönts. – Úgy éreztem muszáj őt meghallgatnom, ezért csendben a kietlen sivatag sötétségébe bámultam én is. – Háromezer négyszáz évvel ezelőtt, egy idegen úrhajó szállt le, pontosan ott, ahol a leszállópályát megtaláltátok. – Gondoltam, hogy ezzel az ellipszis alakú, kör alakú mélyedésekkel és hieroglifákkal díszített sima kőfelületre céloz, amely az álmomban is szerepelt. – Akkor a Földnek ezen a részén éppen éjszaka volt. Az idegenek hajója viszont elég fényt árasztott ahhoz, hogy megvilágítsa az adott területet. Amenhotep fáraó, – a harmadik – és felesége Teje királyné, egy romantikus esti sétára indultak, amikor megpillantották azt a

fényes valamit a sivatag fölött. Nem sokkal azután, hogy az úrhajó leszállt, a fáraó, és felesége odavitették magukat a helyszínre. Vagyis ide. Amikor meglátták az ovális alakú repülő szerkezetet, azt hitték, az istenek jöttek el hozzájuk. Áhítattal nézték, ahogy az úrhajó leszáll, majd előlépnek belőle a radjakok. Hosszú megnyúlt, kopasz fejük volt, s hihetetlenül hosszú, vékony ujjaik. Egységesen aranyszínű kezeslábast viseltek; ez amolyan radjak úrruha. A szolgák letették a fáraó hordozószekét, aztán leborultak a földre. A fáraó meg a királyné közelebb sétáltak a radjakokhoz, akiknek ugyanolyan új volt ez a találkozás, mint az embereknek.

A fáraó ekkor hirtelen térdre borult a radjakok előtt, a királyné pedig ugyanígy tett.

– *„Köszönjük néktek, ó hatalmas istenek, hogy meghallgattátok imáinkat, és leereszkedtetek közénk ragyogó napbárátkákkal, nyomorúságos halandók közé, hogy megajándékozzatok minket egy trónörökössel! Ó, bocsássátok meg nékem, hogy ilyen tudatlan vagyok, s másképp látlak benneteket, mint eddig. Milyen isteneket tisztelhetek tibenetek? Ré fiai vagytok talán?”* – Ezt a kérdést a fáraó tette fel. Mivel a radjakok nem hasonlítottak egyetlen általuk ismert isten-ábrázoláshoz sem, zavarodott volt. Azt hitte, talán megváltoztatták az istenek az alakjukat, mert nem találták méltónak az embereket arra, – még a fáraót sem – hogy saját képükben jelenjenek meg.

Tudvalevő, hogy III. Amenhotepnek és Tejének csak lányai születtek. A trónt pedig csak úgy vihették tovább, ha fiú utódot nemzenek.

A radjakok nem értették mit mondanak nekik, hiszen nem egy nyelvet beszéltek. Viszont felkészültek, mert egy fordítógépezet is a rendelkezésükre állt az úrhajón. Fejlett technikájuknak ez semmiség. Felszerelték magukat vele, aztán a rangidős radjak immár egyiptomi nyelven megszólította a fáraót.

– „Az én nevem, Aton. Mondd hát, mi az, amit szeretnél tőlünk?” – A hangja mennydörgésként hallatszott a fordítógépezet miatt. A fáraó újból elmondta, hogy hozzájuk imádkoztak már régóta egy fiúgyermekért, aki majd méltó utóda lehet a trónon. Elmesélte nekik, hogy született ugyan egy trónörökös, de korán meghalt, és tekintettel a fáraó egészségi állapotára, már szinte semmi esély arra, hogy még egy fiuk szülessen.

A radjakok megértették mit akar az uralkodó, hisz az ő történelmük is hasonló fázisokon ment keresztül, mielőtt meghódították az úrt. De fejlett technikájuk korántsem jelentette azt, hogy értelmileg, vagy erkölcsileg is elég magas szinten állnak. Mert ahelyett, hogy az igazságot mondták volna el a tudatlan embereknek, inkább elhitették velük, hogy ők valóban istenek, és segíteni fognak rajtuk. – *„Én megajándékozlak téged egy fiúgyermekkel, de csak akkor, ha ezután azt teszitek, amit közvetlenül parancsolok nektek.”*

– *„Legyen akaratod szerint, hatalmas Aton”* – mondta a fáraó, s ezzel elindult a katasztrófa-lavina.

A radjakok meghagyták a fáraónak és a feleségének, hogy mire visszatérnek, építtessenek egy leszállóhelyet nekik, s világítsák meg azt az örök fényforrással, hogy mikor a kontinens fölé érnek, pontosan tudják, hol kell leszállni. Ám amikor a fáraó azt mondta, hogy hatalmas mécsesekkel fogják körülrakni az „isteni ereszkedőhelyet”, a radjakok rájöttek, hogy ezek a tudatlan emberek még az elektromosságot sem ismerik, nemhogy az örök fényforrást. Ezért összeszedtek néhányat az úrhajójukról, majd odaadták őket a fáraónak. Meghagyták, hogy készítsenek kör alakú mélyedéseket a fényforrásoknak, majd helyezték azokat bele. A fáraó megköszönte az „isteni tüzet”, s akképp is cselekedett. Hatalmas mészakötőmböket illesztettek össze a megadott méretnek megfelelően, és ellipszis alakúra készítették, gondosan összezsírozva a réseket. De az eredményt te magad is láthattad. A mélyedésekbe belehelyez-

ték az örök fényforrásokat, közjük pedig dicsérő himnuszokat véstek.

– Az udzsat szemben is az van? – kérdeztem közbe. – Az örök fényforrás?

– Nem, az egy másfajta fény. Az örök fényforrás különleges fény. Hallottál már a neutroncsillagokról?

– Nem igazán...

– Ezek olyan kisméretű, nagy tömegű csillagok, amelyek nagy részét neutronok alkotják. Ezek szupernóva robbanások után keletkeznek a csillagok magjából. Rendkívül sűrűek, és nagyon fényesek. A radjakoknak bizonyára sikerült kísérleti úton előállítaniuk a neutroncsillagok anyagából olyan fényt, amely sosem alszik ki semmilyen körülmények között, illetve stabil állapotú.

– Hová lettek ezek a fények a leszállópályáról?

– Az orgonok elvitték őket, hogy a radjakok soha többé ne térhessenek vissza ugyanarra a helyre. A radjakok ugyanis először nem tudták, hogy mi is léteünk. Odalent az orgonok megvizsgálták a fényt, innen tudom én is, hogy miből való. Ez rendkívül nagy tudásra utal, de hallgass tovább. – Hallgattam, bár hirtelenjében rengeteg kérdésem lett volna még az örök fényforrással kapcsolatban, nem is beszélve a radjakokról. – Hét földi nap múlva a radjakok visszatértek. A leszállópálya készen állt, csak rájuk várva. A fáraó, meg a királyné a megbeszélt időpontban kivitették magukat a sivatagba, s amikor megpillantották az égen a mozgó fénypontot, már tudták, hogy eljött az idő.

– Igen, ennek így kell lennie – suttogtam magam elé bambulva. Most már tudtam, hogy valóban erről szólhatott az első álmom.

– A radjakok leereszkedtek és magukkal hoztak egy radjak csecsemőt a királyi párnak – folytatta Asthar zavartalanul. – Átadták nekik, de feltételeket szabtak. A csecsemőt nem hagyták magára, két radjakot is mellé adtak, egyiptomi papoknak

álcázva őket. A fáraónak pedig megparancsolták, hogy aszerint legyen felnevelve a gyermek, ahogy a radjak papok akarják. Az uralkodót és feleségét rávették, hogy mindenben támogassa az ő két papjukat, így megfelelő utódjuk lesz majd a trónra a gyermek. Valamint senkinek ne szóljanak arról, hogy igazából honnan való a fiú, ennek a történetnek teljes titokban kell maradnia. A királyi pár minden feltételt elfogadott. Végtelenül boldogok voltak a fiúgyermek láttán. Ez a csecsemő, akiből később szintén uralkodó lett, természetesen Ehnaton fáraó. III. Amenhotep és felesége a történetek után szinte azonnal kihirdették, hogy a királyné várandós, aztán kivárták a terhesség idejét, csak ez után jelentették be az egészséges kisfiút. S mivel a radjakok fejlődési menete kissé másabb, mint az embereké, ezért nem nagyon mutogatták őt, amíg a földi normalitás szerint el nem érte azt a kort, amikor már hazudhattak is az életkoráról. – Itt szünetet tartott, nekem pedig fel kellett dolgoznom az eddig elhangzottakat.

Így már persze érthetővé vált a földöntúli technika a Frigy-láda-másolaton, meg a medálban, a mikrocseppek, és Ehnaton, meg a két másik múmia DNS-e, és hímnössége is.

De nagyon sok mindent még mindig nem értettem.

– Ez a medál... mire való? – kérdeztem a még mindig a kezemben pihenő tárgyra pillantva.

– Amolyan adó-vevő készülék. Mindkét radjak pap hordott egyet. Ezen keresztül tartották a kapcsolatot a rangidős radjakkal, Atonnal. – Ezzel úgy gondoltam, a William Clementsnek álcázott Chuck Goodman egyik álomtöredéke is értelmet nyert a sötétben gubbasztó csúcsos fejű papról, meg a két keze közül előtörő fényről.

– De mit keres benne Hórusz szeme? Mi köze Atonhoz?

– Ez egy újabb titok, amire talán sose derülhet fény, Mira.

– Azt hittem, te mindent tudsz – mondtam, bár én magam se értettem, miből gondolom ezt. Asthar felkuncogott.

– Bírom a humorod.

- És azt tudod, miért múlt el a fejfájásom tőle? – kérdeztem.
- Hát persze. Mert megérintetted, és magadba fogadtad a radjakok fényét. Ezáltal alkalmazkodtál. Mint mondtam, te is közéjük tartozol.
- Közéjük?!
- Te is a radjakok szülötte vagy, Mira. – Villámcsapásként ért a hír, és ugyanúgy távozott is az agyamból. Képtelen voltam hinni neki.
- Az lehetetlen – visszakoztam. – Nekem vannak szüleim. Úgy értem, engem ők... nemzettek.
- Akkor ezt rosszul tudod. Az édesanyádat mesterségesen termékenyítették meg. Az apád nemzőképtelenül született. Lehetséges, hogy erről inkább édesanyáddal kellene tárgyalnod... – Ez még nagyobb mellbevágásként ért, mint a Sarahval való találkozásom.
- Úgy érted, anyám is benne volt? Mármint, tudta, hogy...
- Nem, ő nem tudhatta. Még az orvos sem tudhatta. Ahogy mi se egy ideig. Ha tudtuk volna, akkor talán te most nem lennél itt.
- Nem, az nem lehet – ráztam a fejem, aztán elindultam visszafelé a sátramhoz.
- Most már nincs visszaút – hallottam még a hátam mögött, de bár ne hallottam volna. Közel jártam ahhoz, hogy kétségbe essek.

36.

Félhomály uralkodott, és nagyon hideg. Körülöttem csak a puszta falak, hátam mögött hatalmas sötétség az ajtón túl. Kezemben az amulettel megindultam előre. Már nem fáj a fejem, nyugodtan bent lehettem. Oldalra pillantottam, s megláttam egy épp olyan üreget, amelyről Chuck beszélt. A királynő sírkamrájának egyik szellőzőaknájához hasonlót.

Benyúltam az üregbe, aztán végigtapogattam az ujjaimmal a hideg falakat, mind a négy oldalon.

Bevilágítottam a zseblámpámmal, és ekkor megpillantottam valamit. Mintha egy lenyomat lenne, tíz-tizenöt centire a nyílás szájától, mellette pedig kiállt valami a falból. Oda-nyúltam, aztán minden erőmmel benyomtam.

Nehezen ugyan, de megmozdult, majd eltűnt a falban. Ki kellett rántanom a kezem, mert ebben a pillanatban valami megindult kifelé a szellőzőaknán, egészen a nyílás szájáig, teljes egészében kitöltve az üreget. A lenyomat. Mintha valaki beletenygyerelt volna a friss betonba, aztán az úgy kötött volna meg, éppen olyan kézlenyomat jelent meg az orrom előtt. Csak épp az ujjai...

Kinyújtottam a jobb kezem, aztán beleillesztettem a mélyedésbe. Hajszálpontosan akkora volt a tenyér, és minden lenyomat-ujj, mint az enyéem. A mélyedésből ekkor melegség szaladt végig a kezemen, majd egy ragyogó fény körüljárta az ujjaim körvonalát. Aztán a fényesség megszűnt, és a sírkamra kőpadlója rettenetes robajjal megnyílt a lábam előtt. Egy egy négyzetméteres lejárát sötétlett alatta. Elindultam felé.

– Mira! – kiáltotta valaki a távolból, de én csak lépkedtem tovább a hívogató sötétségbe. – Mira! – hallottam ismét, s erre már megtorpantam. A sírkamra falai halványodni kezdtek, ahogy az előttem tátongó sötét lyuk is. – Hahó! Ébresztő! – Kinyitottam a szemem.

– Sarah?

– Hé! – kiáltott be a világos ruhába öltözött szőke nő a sátornyílásból. Ekkor döbbentem rá, hogy az előbb csak álmodtam. Megdörzsöltem a szemem és elmosolyodtam.

– Egy perc, és megyek.

Éppen csak nyalogatták a sivatag felszínét a vörösen izzó nap sugarai, amikor kiléptem a sátorból. Bekötöttem a cipő-

met, aztán elbaktattam a kis faházig, – amelyben a zuhany-fülkék és a mobil vécék voltak – hogy elintézzem a reggeli teendőimet. A többiek is szedelőzködtek, és a leletmentő sátor előtt gyülekeztek. Mosolyogva odaintettem nekik. Csak Sam Thorson nem örült nekem ezen a reggelen se, de ehhez már kezdtem hozzászokni. Kivételesen viszont semmit nem szólt be.

Mire végeztem, a többiek már csoportokra oszlottak az árkoknál. Természetesen én is a legújabb feltárási eredményhez igyekeztem oda, Sarah mellé. Lemásztam a létrán, majd az előttem magasodó romos épület maradványait szemléltem. Egyetlen fal se maradt épen a több ezer éves épületből, csupán egyetlen fal két méteres darabkája árválkodott a hatalmas, megtisztított területen.

– A számítások szerint ez valamikor nyolc méter magas lehetett. Az alapterület hússzor húsz méteres. Mit mondjak... találtak már nagyobbat is.

– Azért ez se semmi – mondtam biztatóan. Én legalábbis úgy éreztem, hogy mivel mi találtuk, nagyon is hatalmas.

– Tartóoszlopokat még nem találtunk, de a helyeik kétséget kizáróan kirajzolódnak – mutatott az alapterület egyik csupasz részéhez. Valóban ott fehérlettek a kör alakú oszlopok helyei az alapban. – Összesen négy oszlopot kell találnunk. Azok valószínűleg tele lesznek majd gyönyörű, nagy hieroglifákkal.

– Remélem. Mi lehetett ez? Aton templom? – kérdeztem a szerteszét heverő lerombolt faldarabkákat szemlélve. Akár egy bomba is felrobbanhatott itt, az élénk tárulkozó látvány hatása legalábbis olyanak tűnt.

– Szerintem igen – bólintott. – A stílus mindenképp Amarna korabeli. A megmaradt álló faldarabka szerintem egy hatalmas, ablak alatti rész lehet. – Mindenesetre szerintem ez az épület magától dőlhetett össze.

– Magától?!

– Mármint nem emberi kéz rombolta le, az tuti. Nézd ezt a falat. Befelé roskadozik, és a repedésnyomokból is látszik, hogy valami... hatalmas tömeg nehezedett rá, azért omlott össze. A professzor is megvizsgálta. Neki is ez a véleménye. Mellesleg Sam is ugyanezt mondta, teljesen függetlenül a professzortól. – Mivel észrevehette rajtam a *„Na és ő mit ért ehhez?”* – arckifejezést, elnevette magát. – Persze, még nem mondtam, hogy bár Sam nem régész, de rengeteget dolgozott építkezéseken. Látott már ehhez hasonlót régebben.

– És akkor hogy került erre az ásatásra? – Sarah zavart pillantást vetett rám.

– Évekkel ezelőtt, amikor összejöttünk, egy ásatásra magammal vittem Luxorba. Akkor nagyon megszerette a szakmát, és, bár nincs belőle diplomája, sokat tanult, szereti a történelmet, és sokat tud az egyiptológiával kapcsolatban is.

– Így már értem. Na és John és Max? Róluk se meséltél még semmit.

– Maxet Sam hozta magával. Gyerekkori haverok, és Maxnek mellesleg van archeológus végzettsége is, de az igazi területe egyébként a nyelvészet. Főleg ékírással szeret foglalkozni. Ez a második alkalom, hogy együtt dolgozok vele. John pedig, nos, ő igazából a prof embere. Velem most dolgozik először. A prof ajánlotta be a csapatba, mint segédet, én pedig elfogadtam, és ahogy észrevettem, mostanra Max-szel igen jóban lettek. A szakmáját tekintve... nos, jelentkezett a régészeti tanszékre még előttem vagy három évvel, de az első év végén kirúgták az egyetemről, mert lefektette az egyik adjunktus lányát.

– És ezért rúgták ki?!

– Hát, nem egészen. Igazából a lány mászott rá, aztán, amikor John nem akart gyereket csinálni neki, a csaj beadta az apjának, hogy John megerőszakolta. Bebizonyítani persze nem tudta, de az egyetemről mégiscsak kirúgták. Reeves professzor-

ral még ott ismerkedett meg az egyetemen, és ő az egyetlen, aki máig hisz neki. Megsajnálta, és a szárnyai alá vette Johnt.

– Ó, értem. És örülök, hogy a professzor hitt neki, mert John szerintem se lehet az az erőszakolós típus. Tehát ezek szerint Celianak igaza lehet az épülettel kapcsolatban? Tényleg egy nem várt homoktömeg temethette maga alá ezt a területet?

– Ezt komolyan kérdezed? Más magyarázat egyszerűen nem létezhet rá! – Nem, valóban nem komolyan kérdeztem. Mivel tartotta magát az elmélet, hogy ez az egész feltárási terület valaha egy hatalmas völgy lehetett, hát más gyanúsítottunk nem lehetett, mint a homok. Ha jól hallottam a múltkori beszélgetését a professzornak, amit Michael Benettel folytatott telefonon, akkor beigazolódik a gyanúm, hogy Reeves professzornak szándékában áll az egész átkozott völgyet a felszínre hozni.

37.

Kezdett forró lenni a hangulat odakint, úgy éreztem, ideje felkötni a fejkendőmet, amit néhány napja ajándékozott nekem Max kalap helyett. Igazán rendes fazonnak tűnt, amolyan igazi amerikai lazagyerek. Bár egyébként utáltam az ilyen fazonokat, Max csak felszínes viselkedésében volt ilyen. Ha valaki közelebbről megismerte rájött, hogy igazából nagyon kellemes társaság. Ráadásul sokkal okosabb is, mint amilyennek elsőre látszik. Akkor is épp vele futottam össze, amikor kiléptem a kis faházikóból frizuraigazítás után.

– Hát ez tök jól megy hozzád – jegyezte meg amolyan „laza stílusban”, és folyton járt a szája attól a nem tudom hány rágógumitól, amit beletömött.

– Kösz – vigyorogtam. Mivel Samet és Maxet gyakran láttam együtt, és Sarah is említette régi ismeretségüket, gondoltam, talán kisdzethetnék belőle pár információt Samről.

Együtt baktattunk vissza a többiekhez. – Mondd csak, Max. Mióta ismeritek egymást Sammel?

– A faszagyerekkel? Régóta. Mindketten Kansasben voltunk srácok. Egyidősek vagyunk. Az apáink farmja szomszédos volt, úgyhogy nagyon jó barátok lettünk. Kiskorunkban együtt csináltunk minden balhét.

– Balhét?! – Max zavartan rám pislantott.

– Hát, tudod... kislányokat maceráltunk, köveket hajigáltunk, csúzliztunk, fára másztunk, és piszkáltuk a nálunk sokkal kisebb fiúkat. – Elhúztam a szám, de nem szóltam rá semmit. Max ennyi idő alatt már tudhatta rólam, hogy utálok, ha az erősek bántják a gyengéket – legalábbis nyomós ok nélkül.

– Miért vág folyton olyan ábrázatot, mint akinek minden mindegy?

– Mert lehet, hogy így is van. Elég nehéz gyerekkora volt szerencsétlennek.

– Hogy érted? – Max megvakargatta a borostáját, és olyan képet vágott, mint akinek fogalma sincs, mi lenne a jobb: ha elmondaná az igazat, vagy ha hazudna.

– Az apja folyton a pad alá itta magát, és az anyja emiatt rengeteget veszekedett vele. Bár a fater egyáltalán nem volt az a verekedős fajta, sőt! De Samet nagyon is rosszul érintették ezek a veszekedések. Egy napon aztán az apja öngyilkos lett. Tizenegy évesek voltunk. Az anyja miatt, mert az szeretőt tartott. Az ipse annyira bolondult az asszonyért, hogy amikor egyszer rajtakapta őket, egyszerűen kiment a faskamrába a vadászpuskájával a kezében, és... – Hogy élethűen adja elő, két ujját szorosan egymás mellé zárta puskafélét formázva, aztán a halántékához tartotta. – Durr!

– Atyavilág... – Sam felé pillantottam, aki épp akkor ereszkedett le a hármas árokba. – Szegény ember...

– De nem is ez a legszörnyűbb az egészben – folytatta Max nagyokat csámcsogva a rágóival, mintha csak egy filmről beszélne.

– Hanem mi?
– Az, hogy ezt Sam mind látta. – Ezek után megváltozott a véleményem a Sam Thorson nevű túskebokor-fickóról. Ekkora fájdalom után nem csodálkoztam a folytonos pesszimizmusán.
– Aztán mi lett vele?
– Mi lett volna? Az anyja felfogta, oszt a szeretőjével együtt elhúztak Kansasből.
– Hová?
– Kaliforniába, valami kis kertvárosba. Tudod, ahol nincs se kerítés, se betörő, csak illatos virágok meg gazdag öreg néni-kék. Ott aztán finom népek közé került, és rendesen kikupálódott – mondta, aztán elvigyorodott. – Bár azért legbelül mégiscsak az a kansasi faszagyerek, akinek megismertem. – Én is ettől tartottam.

38.

Még egy hónap elteltével rábukkantunk a kidőlt tartóoszlopok darabjaira is, rengeteg munkába tellett tökéletes tisztítást végezni rajtuk. Mindegyik legalább négyfelé tört, de még ezek is jókora darabok voltak. Sarah elégedetten nyugtázta a rájuk díszített hieroglifák látványát, amelyek a feltételezett katasztrófa ellenére nagyon szép állapotban maradtak fenn.

– Látod, én mondtam! Gyönyörűek... – Én is örültem nekik, és a professzor társaságában hozzá is kezdtünk az adatgyűjtéshez, illetve a fordításokhoz. Természetesen hagytam, hogy a professzor arassa le e téren a babérokat, hiszen mégse fordíthattam gyorsabban, mint ő, nem akartam ezzel aláásni a tekintélyét, ahhoz túlságosan is kedveltem.

Az oszlop tetejét a következő mondatok díszítették: *„Atonnak dicsőség, Aton a ragyogó, az aranyba öltözött, kinek magva jó termést hozott. Az örökkévalóságot Aton tenyere*

hordozza.” Talán nem is lepett meg annyira, hogy az utolsó mondat ugyanaz, mint a Frigyládában talált aranylapocskán.

Az oszlop alján ezt olvastuk: *„Az örökkévalóság helye a piramis.”*

Mindegyik oszlop tetejét és alját ezek a feliratok díszítették, bár az oszlopok darabjainak megfordítása nem volt leányálom. Azonban az oszlop középső részén is találtunk néhány strófát, melynek fordítása után nyilvánvalóvá vált, hogy azok a Nagy Aton Himnuszából valók.

„Te magad vagy az élet-idő, s halandók általad élnek. A szemek ragyogók, ha te fénylesz. Mióta te adtál földet alájuk, s felajánlottak fiainak Felső-és Alsó-Egyiptom urának, a nap szülöttjének, az Igazságból fakadónak, Ehnatonnak, a diadémok urának, kinek élete hosszú legyen; s a király szépséges feleségének, két ország úrnőjének, az Ő jegyesének, Nefernofruaton Nofretetének, aki éljen, és legyen ifjú örökkön-örökké!”

A professzor úgy határozott, hogy gyűlést tart a sátorban, hogy összefoglalja az eddig feltárt leletekről szerzett ismereteket. Ben azóta sem jött vissza „beteg anyjától”, mint sejtettem, de a többiek hiánytalanul jelen voltak. Sarahval – akivel addigra már nagyon jóban lettünk – két ládán ücsörögtünk a többiek mögött, figyelmesen hallgatva a professzor szavait.

– Az eddigi eredmények alapján, hölgyeim és uraim, meglepő következtetéseket vonhatunk le. Először elmondom az én véleményemet a dologról, aztán mindenki megoszthatja velem, illetve a többiekkel a sajátját is.

Szóval. Több mint két hónap után, Miss Henderson talált egy – mint később kiderült – ellipszis alakú, hatalmas gránitlapot, melynek legnagyobb átmérője húsz méter. A széleit hieroglifák, valamint kör alakú mélyedések díszítik. Arra válaszolni, hogy ezeknek a tíz centi átmérőjű mélyedéseknek volt-e valami rendeltetése, nem könnyű feladat. – Úgy éreztem, ez a mondat kissé kaparja a torkomat. Igyekeztem nem meg-

zavarni az előadást. – Később a kettes kutatóárokban Miss Henderson a segítőtársaival ráakadt egy kopott, díszítetlen koporsóra, mely érintetlen volt, benne egy múmiával. Mivel ezután a négy kanópuszedény is előkerült, és a múmia alapos vizsgálat alá került, biztos állíthatjuk, hogy ez bizony az elhunyt Ehnaton fáraó múmiája, melyet még a testen talált papirusztekeres is alátámasztott, melyben a halott védő imák mind Ehnaton fáraónak szólnak. S hogy ezek után vajon ki fektetett a KV 55-ös sírkamrában, akiről jelenleg is azt állítják, hogy a Gömb-imádó eretnekünk... Nos, arra is biztosan kitalálunk majd valamit, vagy inkább valakit a nagynevű tudósok.

Továbbá az utóbbi két hónapban sikeresen feltárt épület romjaiból is ugyannerre a tényre következtethetünk. Nem csak az én véleményem az az elgondolás, hogy ez az egész feltárási terület valaha egy hatalmas völgy lehetett, amit valamilyen katasztrófa miatt teljesen betemetett a homok, eltüntetve mindenféle apró nyomot, amely arra utalhatna, hogy itt egyáltalán volt valamikor valami. De ne feledkezzünk meg a két másik, természetes módon mumifikálódott holttestről se, akik szintén az én véleményem szerint nem Ehnaton rokonai. Legalábbis biztosan nem a közvetlen családtagjai, bár a vizsgálat szerint egyforma... ehm.. DNS-eket hordoznak.

Az egyik múmián egy kerek, aranykeretes amulettet találunk, nem elhanyagolható méretű fél igazgyönggyel a közepén. Gyanítom, hogy a másik fele egy másik, ugyanilyen amulettben lehetett, amely talán a másik megtalált múmiáé. Ebből arra következtettem, hogy talán papok, vagy varázslók lehettek az illető... múmiák. Ha valaki most erre azt mondaná: – Nem lehetett halott védő amulett? Azt mondanám, nem, mert azt az elhunyt koporsójába szokták helyezni, vagy ha mégis a nyakában van, azt csak a mumifikálási szertartás után teszik bele. De ők – mint már az többször is elhangzott – nem vehettek részt ilyen szertartásban, mivel egy: nem koporsóban találtuk meg őket, és kettő: nem hiányoznak a belső szerveik.

Eddig a tények. – A professzor most nagy levegőt vett, aztán folytatta. – A következő percekben talán... fantasztikusnak tűnő gondolatokat osztok meg önökkel. De hangsúlyozom, ezek csak az én lelkem mélyén megbúvó kétségek kimagyarázását jelentik. Jó barátom és kollégám, az itteni Régészeti Központunk igazgatója, Michael Benett, igen érdekes dolgokra hívta fel a figyelmem az elmúlt néhány hétben. Nem hiába nem említettem még a kis, Frigyládára rendkívüli módon hasonlító ládikát. Egyrészt, mert már maga a megtalálása is rejtély, másrészt, mert Michael barátom mutatott nekem valamit. – Itt abbahagyta a beszédet, aztán a mellette ácsorgó Jimre pillantott. – Behoznád a kocsiból, kérlek? – Kalapos Jim némán bólintott, majd eltűnt a szemünk elől. Amíg visszaért, csendben vártunk. Kíváncsi voltam rá, mit akar kihozni ebből az egészből a professzor, hogy vajon miféle elméletet állított fel magában. Nem lepődtem volna meg, ha összefüggésbe hozza az eltűnt civilizációval, Atlantisszal. – Kösz, Jim – vette át a ládikát a professzor öreg barátja kezéből, aztán letette az előttünk álló asztalra.

Felnyitotta, és kivette belőle az arany lapocskát, majd felmutatta, hogy mindenki jól lássa. – Ismerős, ugye? – Mindenki bólogatott. – Helyes. Kérem, jöjjenek közelebb, hogy jól láthassák, mi fog történni. – Halk moraj, illetve ládatologatások, meg csoszogások közepette végül mindenki a ládika köré gyűlt. Én a háttérben maradva figyeltem az eseményeket, már tudtam, hogy mi következik. A professzor megvárta, amíg teljes lesz a csend, csak azután szólalt meg ismét. – Most figyeljenek – mondta, és végrehajtotta ugyanazt a „bűvész trükköt”, amit Benett. A többiek megbabonázva figyelték, ahogy Reeves professzor elforgatva az egymás felé térdeplő kis szobrocskákat megnyitja a rejtett üreget a ládika tetejében, majd belehelyezve az aranylapocskát megjelennek a tüzes hieroglifák a felszínén. Újabb moraj hangzott fel, ezúttal erőteljesebb. Mindenki hitetlenül bámulta az eseményt. A professzor ekkor felemelte az

egyik fényképet a sok közül, amely a tartóoszlopok darabjairól készült, és felmutatta. – Látják ezt? – Aztán a bevésődött hieroglifákra mutatott. – És ezt? – Láttuk. – Ugyanaz. Mindkettőre ugyanaz van írva.

„Az örökkévalóságot Aton tenyere hordozza.”

Ez áll mindkettőn. Kérem, most mindenki fáradjon vissza a helyére. – Mindenki visszafáradt, a professzor pedig visszavarázsolta eredeti állapotába a ládát, és visszatette az aranylapocskát is a helyére, aztán folytatta a beszédét. – A ládikát akkor hoztam el a Központból, amikor a legutóbb, másfél hete ott jártam. – Ez engem is meglepetésként ért, mert nem tudtam róla. Ami ezután következett, az viszont még jobban meglepett. – Mivel a ládika eredetileg fából készült, és azt vonták be arannyal, így a Központ tudósai végezhettek rajta radiokarbonos kormeghatározást is. Nos, eddig azt hittük, Ehnaton korából, a Krisztus előtti tizennegyedik századból való a tárgy. De a kormeghatározás szerint, amelyet mellesleg kétszer is elvégeztek rajta, a ládika kora – most kapaszkodjanak meg – tizenkétezer évet ölel fel. – Erre aztán mindenki felhőrdült; kusza kiabálások halmazába kerültem.

Egyik szó érte a másikat, többek között vagy százszor elhangzott a „De hisz ez lehetetlen!” meg még hasonló mondatok. A professzor nehezen, de elcsitította a társaságot, aztán folytatta. – Ez, hölgyeim és uraim, már merőben megkérdőjelezi az eddigi elméleteinket az emberi civilizáció kezdetét illetően. Az eddigi elméletek szerint ugyanis tizenkétezer évvel ezelőtt, még semmiféle civilizáció nem létezhetett, amely egy ilyen nagyszerű alkotást létre tudott volna hozni.

Az utolsó jégkorszak után, ami időszámításunk előtt tizenkét-tizenháromezer évvel ezelőtt érhetett véget, jelentek meg először a homo sapiensek, akik még eléggé... hogy is mondjam, elmaradottak lehettek. A legelső kialakult civilizációk közt pedig szerepel az egyiptomi, mint tudjuk – vagy tudni véltük – amely maximum öt-hatezer éves. Ám sokan megfeledkeznek

valamiről, ami igen jelentős dolog az emberiség történetében, de csak azok szerint, akiket az „igazi” tudósok áltudósoknak, fantasztáknak neveztek el az utóbbi néhány évben. Nos, valószínűleg én is a fantaszták közé tartozom, mivel szerintem ezt csakis egyetlen dologgal lehet megmagyarázni, méghozzá egy letűnt, ősi civilizáció létezésével, és ez kérem, Atlantisz. – Már vártam, hogy kimondja. Döbbszent csend következett, a professzor pedig nem zavartatta magát. Maggie Reeves csak beletemette az arcát a tenyerébe, és hallgatott. – Tudom, hogyan hangzik ez az egész. De ha jobban belegondolnak, mi mással lenne magyarázható ez, illetve még az is, amit most szintén megosztok önökkel. Mert a múmiák neméről még nem is szóltam. Az utolsó információjuk az lehet, hogy nem tudjuk biztosan, Ehnaton múmiája férfi-e, vagy nő, vagy mindkettő. Nos, legutóbb az is kiderült, hogy száz százalékosan biztosan hímnős volt nem csak Ehnaton, de a másik két múmia is. Ehnatonnál először nem tudtunk biztosra menni, mert nála ugye hiányoznak a belső szervek. Viszont a másik kettőben mind megvolt, hiánytalanul, sőt. Több is, mint kellene. Bennük ugyanis nem csak férfi ivarszerveket találtunk, hanem nőit is, ami alatt a női anyaméhét, illetve a hüvelybemenetet értem. – Újabb felmorajlás. Már kezdtem hozzászokni. – Továbbá itt van még egy dolog: a DNS – folytatta könyörtelenül. – Az emberi DNS mint tudják, négy fehérjét tartalmaz. Ezek alkotják az adenin-guanin, és citozin-timin párost. Nos, ezekben a múmiákban azonban – mind a háromban természetesen – három bázispár található, vagyis van benne két idegen fehérje, ami valószínűleg a Benett-Reeves nevet kapja majd. – Érdekesen nézhettünk rá, mert idegesen felnevetett. – Ez persze csak vicc. De fordítsuk komolyra. Amikor másfél héttel ezelőtt bent jártam Mr. Benettnél, még egy meglepő dologról számolt be nekem. A röntgen, CT és MR-vizsgálatok után, amit a múmiákon végeztek, egyértelműen kiderült, hogy a hosszúkás, megnyúlt, szinte háromszög alakú koponyák belsejében a

normális agy mellett még egy másik, kisebb agy is van. – Azt hittem, leesek a faládáról.

– Uramisten – csak ennyit tudtam mondani. A többiek még ennyit sem.

– De ez még semmi. A két természetesen mumifikálódott test tarkójában ugyanis találtak egy-egy kis mikrocipet is, amely szintén ellentmond a mai tudományos nézeteknek, valamint az akadémikusok álláspontjainak. Nos, szerintem ez mind, amit itt most elmondtam annak a jele, hogy a válasz vagy Atlantiszban keresendő, vagy pedig egy... földönkívüli civilizációban.

Vagy mindkettőben. Mert az én fejemben már az is megfordult, hogy az atlantisziak valamikor egy úrhajón érkeztek ide a Földre. Én nagyon arra hajlok, hogy ezekkel a dolgokkal az ügynek még koránt sincs vége. Valószínűleg fogunk még érdekes dolgokra bukkanni a homok alatt, s nekem szándékomban áll a végére járni, és megfejteni a rejtélyt. Most pedig mindenki elmondhatja a saját véleményét. – A professzor felült a ládika mellé az asztalra, és türelmesen várt. Mindenki nézett mindenfelé, de senki nem tudott megszólalni. Végül én törtem meg a csendet.

– Mi a helyzet az amulettel? Azon nem találtak semmi érdekeset? – A professzor kérdően nézett rám.

– Miért, gondolja, hogy az is rejtegethet még meglepetéseket, mint a ládika?

– Talán – vontam meg a vállam, mintha fogalmam se lenne róla. Valami azt súgta, még nem szabad elárulnom az amulett titkát.

– Nem hinném – rázta a fejét. – Mindenki azt mondja, hogy az aranykeretben tömör igazgyöngy van, a súlya alapján legalábbis. De jó is, hogy szóba hozta – kapott a fejéhez. – Mert ez is egy érdekes dolog. Az első igazgyöngyöket ugyanis csak a ptolemaioszok korában fedezték fel. Ehnaton pedig, mint tudjuk, valamivel előbb uralkodott. Köszönöm, hogy eszembe juttatta.

– Nincs mit – sóhajtottam.

– Most mi lesz? – Ezt a kérdést tüskebokor-Sam tette fel. Valószínűleg ez volt az egyetlen kérdés, ami mindenkit foglalkoztatott jelen pillanatban. A professzor széttárta a karját.

– Az csak önökön múlik. Két lehetőségünk van ugyanis. Az egyik, hogy mindent átadunk a Legfelsőbb Kairói Hivatalnak, akik valószínűleg minden bizonyítékot szépen bedobozolnak majd, aztán eltüntetik, mintha nem is létezne.

– Mi a másik? – kérdezte Max. Ezúttal valahogy hiányzott belőle a megszokott lazaság. Nagyon komoly képpel bámult, akár a többiek.

– A másik, hogy egyelőre senkinek nem szólunk semmit, és a végére járunk az ügynek. Az időnk viszont nagyon szorít, a szerződés lejártával ugyanis mindent át kell adnunk a hivatalnak. A feltárási naplókat, a feljegyzéseket, a fényképeket, a rajzokat, a leleteket, mindent az utolsó szögig. Természetesen komolyabb leleteknél nem hagynánk ki a hivatal embereit, de amit lehet, egyelőre inkább hallgassunk el, ne csődítsünk ide rögtön mindenkit. Ezért én azt javaslom, tartsunk szavazást. Aki még mindig folytatni akarja a munkát, – így – ahogy én, Jim, és Mr. Benett is, az tegye fel a kezét. Aki nem, az máris összeszedheti a cuccát, s miután megkapta a fizetését, elmehet. – Hosszú csend következett. Végül Sarah emelte fel először a kezét.

– Én benne vagyok – mondta, aztán rám mosolygott. Valahogy nem tudtam visszamosolyogni. A lavina ezzel elindult.

– Én is – tette fel a kezét Celia.

– Én is – tette fel a kezét Max is, majd sorban mindenki. A legutolsó két ember, akik jelezték, hogy maradnak, én voltam, meg Sam. Úgy gondoltam, muszáj belemennem a játékba, de legbelül az a rossz érzés fogott el, hogy nem biztos, hogy ebből mindannyian jól fogunk kijönni.

A megbeszélés után az emberek két-háromfős csoportokba verődtek; nyilvánvalóan az elhangzottakon vitáztak, vagy töp-

rengtek. Sietve indultam el a bérelt kocsim felé, Sarah azonban utolért.

– Hé! – szaladt oda. – Mi a bajod, Mira? Szerintem ez az egész... tök izgi! Gondolj csak bele, ha sikerül bebizonyítanunk egy Egyiptom előtti civilizáció létezését, azzal... teljesen megváltozna az emberek elképzelése a múltról, a világról, mindenről! A nevünk pedig nagybetűkkel lenne kiírva a történelem-könyvekben! Te nem szeretnéd? – Megtorpanva néztem rá.

– Nem tudom, Sarah... nekem ez az egész nem tetszik. Szerintem sokkal... több dolog van a háttérben, mint a professzor gondolja.

– Állj! – tette fel a kezét. – Van valami, amiről még nem tudunk, te viszont igen?

– Emlékszel, amikor először találkoztunk, mit mondtál?

– Hát...

– Azt, hogy valaki követett.

– Igen... valóban. Na és?

– Emlékszel arra, hogyan írtad le a pasast?

– Igen, emlékszem – mondta zavartan.

– Hosszú, megnyúlt, kopasz fej, ókori egyiptomi szerelés, és még valami... az amulett a nyakában. – Sarah szeme el-kerekedett, mintha csak most értene meg, mire akarok ezzel kilyukadni.

– Úgy érted... az egyik atlantiszi lehetett? Azt akarod mondani, hogy még mindig köztünk járnak? – Mégsem értette meg, viszont én a többi dologról nem is szóltam neki. Úgy éreztem, itt az ideje.

– Nem – csóváltam a fejem. – Nem hiszem... nem erre gondoltam. A szállodában, ahol laktam, furcsa dolgok történtek.

– Miféle furcsa dolgok?

– Meséltem neked a két gyilkosságról, igaz?

– Igen. Na és?

– Mind a két áldozat fura álmokat, meg hallucinációkat látott. Méghozzá az ókori Egyiptomból.

– Miről beszélsz? – nevetett fel idegesen. Meg tudtam érteni, először valami hasonlót éreztem én is, csak azóta mintha felnyílt volna a szemem, ezt pedig egyetlen személynek köszönhettem, aki ráadásul nem is ember.

– A nő, akit lelöktek a szobájának az erkélyéről kitekert nyakkal, egy szülő egyiptomi nőt látott a szálloda konditermében.

– Egy szülő egyiptomi nőt? Mégis kicsodát?

– Nem tudom, lehet, hogy Neferitit, de ebben egyáltalán nem vagyok biztos. Aztán a férfi, akit szintén megöltek, szerintem ugyanezzel a nővel álmodott. Azt mondta, nagyon szép nő, fiatal, egyiptomi ruhába öltözve. Jacqueline is ugyanígy írta le. Azaz Judy. Azt mondta, ezt a nőt meggyilkolták. És tudod ki volt a tettes?

– Ki?

– Egy megnyúlt fejű, kopasz fickó! – Sarah a szája elé kapta a kezét, de én nem kíméltem. – Az elutazásom ideje alatt, a nő további két hallucinációt is tapasztalt, a férfi pedig azzal fogadott nemrég, hogy újabb álmot látott. Ugyanazzal a csúcsos fejű – szerinte – pappal álmodott, aki egy sötét helyen ücsörgött, és beszélt valakivel egy ismeretlen nyelven, a két keze közül előtörő sárgás fényen keresztül.

– Ezt komolyan mondod? Miért nem szóltál eddig?

– Mert... nem tudtam, helyesen tenném-e. Nem tudom, igazak-e egyáltalán. De van még valami.

– Mi? – kérdezte félve.

– Én is álmodok ezekről a dolgokról, Sarah. Álmomban Ehnaton vagyok. Én láttam... láttam Ahet-Aton városát! Láttam két papot is, akik ugyanúgy néztek ki, mint ahogy a múmiák, a te követőd, és William... azaz Chuck álmában a pap. És beszélgettem velük! Még hozzá Atonról.

– A professzornak persze semmit nem mondtál.

– Hogy mondhattam volna? Álmokra, meg képzelgésekre nem lehet alapozni, Sarah. Csak a kézzelfogható dolgokra,

tényekre. A tények pedig időközben előkerültek, én pedig már nem tudom, helyes lenne-e tovább kutakodni egy ismeretlen dolog után. Talán az lenne a legjobb, ha tényleg becsomagolnák azokat a leleteket, a rejtély pedig megmaradna a rejtélynek. – Sarah megrázta a fejét, és csalódottan nézett rám.

– Sajnálom, hogy te így gondolod. Én másképp látom. Én egy nagy felfedezést látok benne, és nem fogok egy kezdő rossz megérzéseire hivatkozva leköszönni a csúcs előtt. Ne haragudj – mondta, aztán ott hagyott a bérelt kocsim mellett, egyedül. Most először úgy éreztem, tényleg egyedül maradtam. Pedig még el se mondtam neki mindent.

39.

Bementem a szálloda ebédlőjébe, aztán leültem ahhoz az asztalhoz, ahol Williammel, azaz Chuckkal beszélgettem egyszer. Kértem egy kávé, majd elővettem a telefonom. Mielőtt azonban tárcsáztam, körülnéztem. Mióta eljöttem, folyton úgy éreztem, mintha követnének.

– Anya! De jó hallani a hangod!

– Mira, kicsikém, hogy vagy? Ugye nem volt fejfájásod mostanában?

– Nem, anya, nem volt – nyugtattam meg.

– Örülök, hogy vettél magadnak mobiltelefont, így akár-mikor elérhetjük egymást. Biztosan szép fizetést kaphatsz a professzortól. Hogy is hívják? Reed?

– Reeves, anya. Donald Reeves – mondtam, miközben a recepciós pult felé pillantottam. A magas, fekete arab épp egy újabb vendéget jegyzett be a vendégkönyvbe, ám ezúttal ez érdekes jelenetnek tűnt a számomra. Hogy miért, azt abban a pillanatban még nem tudtam megmondani.

– Anya... kérdeznem kell valamit.

– Tessék.

– Az apám... tényleg az apám volt? – Döbbszent csend következett a vonal végén. – Itt vagy?

– Itt, persze, de... hogy jutott ez most az eszedbe? Ki más lenne az, ha nem ő? Na jó... tudom, hogy előbb el kellett volna már mondanom neked, és szégyellem is, hidd el. Azt is sajnálom, hogy apád szülei se élnek már. Ha tudtam volna...

– Hagyd most ezt, kérlek. Tudom, hogy ezt nem telefonon kellene megbeszelnünk, de nagyon fontos. Tudnom kell, hogyan születtem, anya. – Újabb csend következett, majd anyám beletörődött hangja.

– Egyszer úgyis meg kellett volna tudnod. Természetesen Nadim volt az apád, bárhog is születél, hiszen ő nevelt... amíg tudott. De... én mesterségesen lettem megtermékenyítve. Apádat nagyon nehezen lehetett rávenni, hogy vizsgálta ki magát. Én tudtam, hogy velem minden rendben, hisz az orvos megmondta. De Nadim... ő nemzóképtelenül született, sajnos.

– Lehunytam a szemem, és megpróbáltam uralkodni magamon. – A donornak nem tudom a nevét, egy spermabankból kaptuk a sejteket. Annyira szeretünk volna egy gyermeket. Mintha éreztük volna, hogy meg fog halni...

– Ki végezte a műtétet?

– Természetesen Fruzsánszky doktor. Kezkeskedett érte, hogy minden rendben van a spermákkal. De aztán megszületted, és... azt hittük, talán valami még sincs rendben, a külsőd miatt. Mára persze kiderült, hogy valószínűleg a donor rendelkezhetett ezzel a rendellenességgel, amivel te is.

– Hogyan adhatott le valaki úgy spermát, hogy fejlődési rendellenessége van? – kérdeztem feldúltan. – Ha jól tudom, ez törvényellenes.

– Valóban az, de ezért a donor felel, nem az orvos. Az egész pedig már több mint huszonöt éve történt. Nem hinném, hogy utána tudnának járni az ügynek.

– Nem akarok még nagyobb lelkiismeret-furdalást okozni, anya, de ezt egy kicsit előbb kellett volna. Már a születésemkor ki kellett volna deríteni, ki adta a spermát.

– Nehogy azt hidd, hogy nem próbáltuk – mentegetőzött. – De Fruzsánszky azt mondta, hogy az illető álnéven adta a spermát, és hamis címet adott meg. Így nem tudták megmondani, valójában kié a sejt. Aztán két éves korodban jött a tragédia... és én nem foglalkoztam tovább az üggyel. Sajnálom. Én mindig is úgy tekintettem rád, mint Nadim gyermekére.

– Értem – sóhajtottam. Ebben a pillanatban csipogni kezdett a telefonom. – Bocs anya, de a másikon keresnek, le kell tennem.

– Mira...

– Igen?

– Ne haragudj rám, kérlek – mondta elhaló hangon.

– Semmi baj – suttogtam. – Túléltem már rosszabbat is. – Letettem, s ezzel egy időben átkapcsolt a telefon a másik vonalra. – Igen?

– Haszim hadnagy vagyok – bűgött bele a kagylóba egy mély férfihang. – Beszélünk kellene.

– Csak nem jutott valamire a nyomozással?

– Ezt inkább személyesen kellene megbeszélünk.

– Rendben...

– Bejönne az irodámba? Persze, csak ha nincs más dolga. – Dolgom az lett volna, de gondoltam, kicsit húzom még az ebédszünetet. Útközben adtam magamnak egy kis időt, hogy elgondolkodjak. Az orgon szavai beigazolódni látszottak. Szembe kellett néznem a tényekkel, és önmagammal is.

A kicsi iroda elég gyatra berendezéssel rendelkezett, azóta se változott semmit, hogy utoljára itt jártam. De legalább légkondi volt. Ahogy beléptem, rögtön megcsapott a szele, jól esett, ahogy az arcomba fújja a hideg levegőt. A hadnagy hellyel kínált, majd kávéval.

Visszautasítottam, mondván, hogy ma már hármat ittam, és még nem szeretném, hogy kiugorjon a szívem. Leült velem szembe, s komoly képpel bámult rám. Úgy éreztem, nem fog jó hírekkel szolgálni.

– Utánanézünk a kötélnek – kezdett bele a mondandójába.

– És?

– Igaza volt – bökte ki. – Tudja, nem is értem, miért nem ment inkább nyomozónak. – Én se tudtam megmondani. – Tulajdonképpen a szerencsének köszönhetjük, mert az utoljára elhasználódott szárítóköteleket csupán néhány nappal azelőtt dobálták ki, hogy megtörtént a második gyilkosság. Az igaz, hogy azóta már sok idő eltelt, de az illető, aki kidobta a köteleket, előkerült.

– Ki az? – kérdeztem izgatottan.

– A takarítónő, természetesen. – Hát persze, ki más. – Aki rengeteg érdekes információt is elárult nekünk.

– Miket?

– Például, hogy először nem lettek a kukába hajítva a kötelek, csak betéve a mosodai raktárhelyiségbe, ahol a mosóporokat, meg egyebeket tartanak.

– És?

– Pár napra rá, azok a kötelek össze-vissza voltak kócolva, pedig a takarítónő megesküdütt rá, hogy szépen összetekerte, mielőtt berakta oda. És ebben a pár napban történt meg a gyilkosság is.

– Ezt miért nem mondta már előbb a takarítónő? – A hadnagy elvörösödött, aztán lesütötte a szemét.

– Mert... nem kérdeztük. Azóta persze már régen elszállították a kinyúlt köteleket – nézett vissza rám. – Azoknak híre hamva sincs már.

– Az nem baj – vontam meg a vállam. – Ez erre az elméletre elég bizonyíték, persze csak akkor, ha a kötél darab, amellyel a gyilkosságot elkövették, olyan, amilyennek lennie kell.

– Olyan – vágta rá elégedetten. – Az egyik vége gyári vágás, kissé megolvastva, a másikat valószínűleg késsel vágták el. Sőt, az a fele, ahol a vágás van, kissé vékonyabb, mint a többi része. Ami akár azt is jelentheti, hogy egy elhasználódott, megnyúlt ruhaszáritó-kötél darabja.

– Nagyszerű – dicsértem meg. – Ügyes. De mi van az elkövetővel? – A hadnagy erre összeráncolta a homlokát, és tanácstalanul nézett rám.

– Azt sajnos még mindig nem tudjuk. Megkérdeztük több kilométeres körzetben az összes motel-, illetve szállodatulajdonost, de abban az időpontban, amikor a gyilkosság történt, hihetetlen módon egyetlen amerikai sem tartózkodott Egyiptomban.

– Akkor viszont más irányba kellene gondolkoznunk – vetettem fel.

– Mégpedig?

– Nem szívesen mondom ezt, de... a régészcsapat végig itt volt. Ők mind amerikaiak. Mi van, ha közöttük van a gyilkos? – A hadnagnak leesett az álla, és a homlokára csapott.

– Allah! Hogy ez miért nem jutott eddig az eszembe!

– Talán, mert ők tudósok, és nem állítanám egyikről sem biztosan, hogy ilyet tenne. Viszont van itt valami, amiről időközben megfeledeztem.

– Mégpedig?

– Hogy Jacqueline – nekem már csak Jacqueline marad – szóval, a halála után lementem a bárba, hogy kérdezősködjek a pultostól.

– Tudtam, mégiscsak magánnyomozó! – kiáltott rám hirtelen, de megnyugtattam, hogy nem vagyok az.

– A pultos azt mondta, hogy Jacqueline a bárban nem csak Williammel találkozott. Dolgozik-dolgozott velünk egy huszonegy éves srác is, Ben Hopkins. Vele is látta egyszer beszélgetni. Megjegyezte, hogy akkor terepszerezésben volt, máskor pedig mindig kiöltözött, ha a bárba ment.

– Valóban? – vonta össze a szemöldökét elgondolkodva. Vicces képet vágott, de most nem volt kedvem nevetni.

– Igen – bólintottam. – Ami szerintem annyit jelenthet, hogy igen sürgős megbeszéltnivalójuk lehetett. Mellesleg Ben, a Jacqueline-nal való beszélgetés alatt igencsak feszültnek tűnt. A pultos azt is megjegyezte, hogy Ben sokszor csak ült ott a bárpultnál, és nézelődött körbe, mintha figyelne valakit.

– Biztos a kisasszonyt – vágta rá a hadnagy, de ki kellett ábrándítanom.

– Én is ezt hittem, de a pultos szerint nem Jacquelinet figyelte, mert Ben akkor is bámészkodott, amikor a nő bent se volt. És ez fordult elő többször, ebből gondolom, hogy nem őt figyelte.

– Hát... – gondolkozott el. – Nem vádolhatjuk meg rögtön. Lehet, hogy nem is ő a gyilkos. De adhat értékes információt, ami segíthetné a nyomozást.

– Azt nem hiszem – ingattam a fejem.

– Miért nem?!

– Mert Ben eltűnt.

Haszim hadnagy akkorát vágott az íróasztalra, hogy azt hittem, menten kettétörik.

– Akkor mégis csak ő volt! Miért nem szólt nekem erről előbb?

– Mert nem hiszem, hogy ő tette.

– Akkor mit hisz?

– Az igaz, hogy szerintem hazudott, amikor azt mondta a főnökének, hogy az anyja beteg lett, és haza kell utaznia. Két hónap eltelt már, de még most se jött vissza. A professzor se tudja, mi van vele. Nem lehet elérni telefonon. De szerintem valami más oka lehetett, amiért lelépett.

– Nem hinném – ingatta a fejét a hadnagy. – Ez egy nagyon gyanús körülmény. Elkövette a gyilkosságokat, aztán lelépett, mert berezelt. Most pedig már valószínűleg bottal üthetjük a nyomát.

– Akkor se hiszem, hogy ő volt. Ben... nem az a fajta.

– Persze, mind ezt hisszük – morogta. – Aztán meg rájövünk, hogy mégis. Ha talál más gyanúsítottat, akkor szóljon. Addig pedig Ben Hopkinst vádoljuk, és megindítjuk a körözést ellene, kettős gyilkosság vádjával. – Ha akarom se tudom megakadályozni abban, hogy ne tegye. Ám azt is tudtam, hogy Bennnek mindenképp elő kell kerülnie, mert rengeteg tisztázatlan kérdésre adhat választ. Ha ugyan még él.

40.

Amikor visszaértem az ásatásra, az első dolgom volt, hogy a professzort megkeressem. A leletmentő sátorban találtam rá, épp a naplójába jegyzett be valamit. Felnézett rám, s a pillantásából már tudtam, hogy Sarah mindent elmondott neki. Nem kerülgettem a témát.

– Csalódott bennem, professzor? – kérdeztem egyenesen. Reeves professzor csak sóhajtott egy mélyet, aztán legyintett.

– Ugyan már, Mira. Én megértem magát. Kezdő koromban még én se mertem volna belefogni egy ilyen nagyszabású munkába. De az évtizedek alatt annyi tapasztalatot szereztem e téren, hogy bátran állíthatom, egyetlen rossz megérzés még nem jelenti a világvégét. Tudja, a régész szakma olyan kegyetlen tud lenni. Mert hiába van benne az ember fejében a teljes tudásanyag. Hiába bújja éveken át a számtalan könyvet, ha a gyakorlatban csődöt mond. Én azt mondom, használja ki a maga elé táruló lehetőségeket, mert ha nem teszi, kegyetlenül eltűnik a süllyesztőben. És soha, senki nem fog emlékezni a nevére még akkor sem, ha ezer ásatáson vesz részt.

Ha nem tesz le semmit az asztalra, eláshatja magát a többi múmia mellé, mert az egész pályafutása bukásba torkollik. Nekem határozott szándékom bebizonyítani a tanult kollégák, és a világ előtt is, hogy Atlantisz nem humbug. Hogy ugyan-

olyan figyelmet érdemel, mint más, valaha létezett civilizációk. Ez nem egy fantasztá képzelgése. Bebizonyosodott, hogy éltek valaha olyan emberek, akikről mi már sajnos régen megfeledkeztünk. Méghozzá olyanok, akik létrehoztak valamit, amit talán soha, senki nem fog többé. Szerintem ideje lenne felkutatni ezt a máig rejtélybe burkolózott társaságot, és pontot tenni egyszer, és mindenkorra az emberiség eredetére. Érti, hogy miről beszélek?

– Igen – bólintottam. – Értem.

– Helyes! – csapta össze a tenyerét elégedetten, aztán felállt.

– Akkor munkára! – Be kellett látnom, hogy valamelyest igaza lehet a professzornak. Mit akarok én? Hisz csak most diplomáztam. Ha most nem használok ki a lehetőséget, talán soha többé nem nyílik rá alkalmam, hogy igazi, elismert egyiptológus legyek. Ezek a gondolatok jártak a fejemben, miközben a hármas árok felé igyekeztem.

– Mira! – Hátrafordultam, a professzor igyekezett utánam.

– Még valami – mondta, mikor odaért. – Ne gondolja, hogy egyedül akarom learatni a babérokat. Ha mellettünk áll, és győzünk, együtt fogunk győzni. – Őszintének tűntek a szavai, ezért elkönyveltem magamban, hogy igazán jó indulatú ember.

– Köszönöm, professzor.

– Tudja... a többieknek nem említettem, de magának azért elárulok valamit. – Érdeklődve néztem rá. – Szerintem nem a völgyben van az, amire mi igazán kíváncsiak vagyunk. – Meglepődtem. Mert tulajdonképpen még azt sem tudtam, mire is vagyunk olyan nagyon kíváncsiak? – Szerintem az írások utalások.

– Utalások? – kérdeztem értetlenül. – Mire gondol? – A professzor megvakargatta krumpli orra hegyét.

– Például ott van az a mondat, amit a kis Frigyládából elővarázsoltunk, meg ami mind a négy tartóoszlopon is rajta van.

– Az örökkévalóságot Aton tenyere hordozza – suttogtam magam elé elgondolkodva. – Ön szerint jelent ez valamit?

– Szerintem igen – bólintott. – Nem tudom feltűnt-e, de ennek a mondatnak folytatása is van.

– Folytatása?

– „Az örökkévalóság helye a piramis” – idézte fel a valóban folytatásnak tűnő mondatot.

– Úgy gondolja, hogy lehet valami az egyik piramisban?

– Nem az egyik piramisban – ingatta a fejét. – Nem az egyikben, Mira. Itt csakis egyetlen piramis jöhet szóba. A Nagy Piramis.

– Miért pont az?

– Mert az a legnagyobb, ahhoz kötődik a legtöbb kérdőjel. Mondják, hogy Kheposzé, de kicsodák? Azok a tudatlan emberek, akiknek csak az számít, hogy mindenre adjanak magyarázatot, még akkor is, ha köze sincs a valósághoz.

– Professzor, ön is jól tudja, hogy a királyi sírkamra egyik tehermentesítő kamrájában már megtalálták a feliratokat Hufu kartusával. Szerintem ez egyértelmű bizonyíték...

– Nem – vágott a szavamba. – Egyáltalán nem. Maga szerint mi az egyértelmű ebben? Én csak azt a következtetést tudom levonni ebből, hogy Kheposz felíratta a nevét oda, de az egyáltalán nem jelenti azt, hogy ő is építtette a piramist. Az a monumentális építmény bármikor keletkezhetett. Pontosan ez az, ami meg tudta fogni a tudományt, és amibe mi is kapaszkodhatunk. Csupán a közet korát lehet megállapítani, azt nem, hogy mikor építették, hacsak egyértelmű bizonyítékot nem találunk rá. Olyan feliratokat nem találtak, hogy: „És akkor Hufu felépíttette ezt a dicső sírhelyet”, vagy ehhez hasonlót. Egy-két kartus pedig nem bizonyíték. Ezt maga is beláthatja. – Beláttam.

– De mi köze ennek Ehnatonhoz? Nem értem. Hiszen Hufu a negyedik dinasztiaiban uralkodott. Ehnaton korában nem építhették a Nagy Piramist semmiképp, hisz akkor már régóta nem is emeltek piramisokat.

– Persze, hogy nem! – Valahogy úgy éreztem, teljes a sötétség előttem, a professzort pedig a megvilágosodás veszélye fenyegeti. – Nem is ez a lényeg! Hanem az, hogy bebizonyítsuk, Ehnatonnak valami módon köze volt az atlantiszi kultúrához! Talán ő lehetett az egyetlen leszármazottjuk. Az teljesen mindegy, mikor élt az Aton-imádó fáraó. Lehet, hogy csak az ő idejében bukkantak fel ismét az atlantisziak, és „elhintették a magvaikat”. Addig meg csendben meghúzódttak valahol, talán épp a Nagy Piramisban. Az az építmény még közel sincs kiaknázva. Gondoljon csak bele, mennyire bonyolult a belső része a többi, későbbi piramiséhoz képest. Bárhol lehet benne egy elrejtett ajtó, vagy lejáró, amely talán elvezet minket Atlantisz birodalmába. Talán pont ezért építették a Nagy Piramist. Egy bizonyítékot az utókor számára, amivel fel is hívják magukra a figyelmet, meg nem is. Hahó, itt vagyunk, de mégsem! Aki arra érdemes, felfedheti a titkunkat és találkozhat velünk! Aki meg nem érdemes rá, higgyen, amit akar. Érti már?

– Akkor most mi a szándéka?

– Az, hogy szerzek engedélyt, aztán benézünk a Nagy Piramisba.

– Mi van, ha nem kapja meg? – A professzor lemondóan ingatta a fejét.

– Látszik, hogy még nem ismer engem. –

Hogy kikapcsolódjak, magamra vállaltam az e havi bevásárlást a csapatnak, Sarah válláról óriási terhet véve le ezzel. Direkt nem a legközelebbi városba mentem, hanem El-Gízába, hogy minél tovább tartson az út, s minél több időm legyen gondolkodni. Ott viszont csúcsforgalom uralkodott, azt hittem, sohasem jutok ki a dugóból. Egy kisebb élelmiszerüzlet felé igyekeztem, még mindig a professzor szavain gondolkodva, amikor ismerős hangra lettem figyelmes. Egy régiségkereskedő üzletből jött, ám a hozzá tartozó figura korántsem tűnt ismerősnek. Megálltam a kirakat üvegénél, aztán belestem

rajta. A pénztárnál egy öltönyös üzletember-féle állt, aki minden bizonnyal külföldi lehetett, és az eladóval kiabált.

– Követelem vissza azt a gyűrűt! Tudom, hogy nem adtátok el, úgyhogy ide vele! Ne próbálj átverni, megértetted? Különbem nem állok jól magamért! – Az eladó megszeppenve hadart valamit arabul, s némi kotorászás után egy apró tárgyat adott át a férfinak. – Na azért mondom! – A férfi morogva lépett ki a régiségkereskedő ajtaján. – Hogy ezek milyen arcátlanok tudnak lenni... – Úgy éreztem, muszáj megbújni az üzlet fala mögött. A hangja felettébb emlékeztetett egy ismerősre, de nem tudtam hová tenni akkor még.

Miután eltűnt a külföldi, vettem a bátorságot, és besétáltam az üzletbe. Kellemes hangú, apró csengettyű jelezte az ajtó fölé függesztve, hogy vásárló érkezett. Az eladó azonban riadtan kapta felém a fejét, majd amikor nyugtázta, hogy nem hasonlítok az előbbi goromba vevőre, kezét a szívére téve látványosan felsóhajtott, aztán elvigyorodott.

Körülbelül a hiénák vigyoroghatnak így áldozataikra, mielőtt jót lakmároznáak belőlük.

– Mivel szolgálhatok, kedves kisasszony? Talán szeretne egy eredeti ptolemaiosz-kori nyakéket, vagy féldrágakövekkel megpakott fejdísz? Esetleg egy még régebbi, ókori, fajanszlapocskákkal díszített hajkefét vagy hajéket? Egy tizenöt soros uzezh gallért? Abu Rhadzsa mindenkor alkalmazkodik a kedves vevő pénztárcá... illetve igényeihez. – Nem vártam meg, amíg a pultja alól mindent kipakol eléem. Röviden elmagyaráztam, hogy nem vásárlási szándékkal jöttem. A kék turbános fickó kicsit csalódottan, de ugyanolyan készségesen állt a rendelkezésemre.

– Az a férfi, aki az előbb kiment innen – mutattam a hátam mögötti üvegajtóra – elégedetlennek tűnt.

– Nos, igen...– köhintett zavartan az eladó. – Sajnos nem mindig sikerül az úr kedvére tennünk.

– Vagyis járt már itt többször is?

- Ő az egyik törzsvásárlónk. Minden évben ellátogat hozzánk, hogy értékes holmikat vegyen.
- Ő... valami régiséggyűjtő?
- Nem tudom – vonta meg a vállát. – Volt már rá példa, hogy eladni jött, nem pedig vásárolni.
- Miket adott el önnek? – Az eladó megrázta a fejét.
- Nekem még semmit. Az apámnak adott el néhány dolgot, még évekkel ezelőtt.
- Hogy hívják, nem tudja véletlenül?
- Én csak úgy ismerem, hogy Mr. Stephenson. A keresztnévét nem tudom.
- És azt tudja, hol lakik?
- Kanadában, azt hiszem.
- Amikor Egyiptomba utazik, hol szokott megszállni?
- Nem tudom pontosan – vonta meg ismét a vállát. – Csak úgy emlegeti, a szálloda. De a nevét sose mondta még. Talán valamiféle nyomozónő, hogy ennyire érdeklí ez az ember?
- Lehetséges, hogy valami piszkos ügybe keveredett a törzsvásárlója – tértem ki a pontos válasz elől. – Ugye nem akar ön is bűnrészessé válni? – A turbános legalább olyan riadt képet vágott, mint amikor beléptem az ajtón.
- Nem, dehogy akarok – vágta rá. – Az én üzletemre nem borulhat semmiféle bűnös árnyék. Az apám emlékét sérteném meg ezzel. Mi tisztességes emberek vagyunk, kérem.
- Jó – bólintottam kívül nyugodtan, belül önfeledt hahotázással. – Akkor válaszoljon. Miket adott el az édesapjának az az ember? Emlékszik rá?
- Furcsa, hogy épp ezt kérdezi – vágta rá a turbános. – Egy régi aranygyűrűt, amely egy fekete szemet ábrázolt. Hórusz szemét. Az úr épp most követelte vissza tőlem.
- Mikor adta el az édesapjának?
- Még fiatalabb koromban. Azt hiszem, akkor járt itt először az a férfi.
- Köszönöm az információt.

Óriási meglepetésemre az élelmiszerüzletben nem csak én járkáltam fel-alá tanácstalanul a konzervek között.

– Mohamed! – A magas, fekete arab férfi úgy megijedt, hogy majdnem kiejtette a kezéből az éppen vizsgált szardínia-konzervet.

– Mi?

– Nem ismer meg? Mira Haddad vagyok. A Delta Pyramids szállodában laktam egy ideig. Még mostanában is bejárok néha. Ma is voltam benn. – A magas, barna férfi egy pillanatig gondolkodni látszott, aztán elmosolyodott.

– Ó, persze... hogy halad az ásatás, kisasszony? – Elképedve néztem rá.

– Hogy? Honnan tud erről? – Az arab fickó zavartan megköszöri a torkát.

– Hát, az angol úrtól. Lord Edwingtontól. Ő mesélt nekem róla.

– Nem is tudtam, hogy ilyen jóban van vele.

– Á, csak beszélgettünk egyszer, és megemlítette. Olyan izgatottnak tűnt, ahogy beszélt róla, hogy meghallgattam – vontam meg a vállát. – Nem árt a magas rangú emberekkel jóban lenni. – Ezzel én is egyet értettem.

– Úgy látom, maga is a konzervek híve – mondtam a kosarába pillantva, melyet telepakolt különféle kész ételekkel teli konzervdobozokkal.

– Igen... én is.

– Akkor további jó vásárlást, Mohamed!

– Önnek is, Haddad kisasszony.

Ez már a második furcsa esetem a recepcióssal. Legutoljára ma délelőtt jártam a szállodában, s fél nappal később nem akart megismerni. El kellett gondolkoznom ezen.

Amikor visszaértem a táborba, Sam Thorson baktatott idegesen felém régi western csizmájában, hosszú, kopott, ódivatú szakadozott farmernadrágjában, és feltúrt ujjú kockás ingében. Szeme dühösen villant rám elnyűtt cowboykalapja

alól, amikor odaért hozzám.— Maga meg hol a fenében kóválygott ennyi ideig?! Két órája, hogy elment! – Mindezt olyan erővel süvöltötte az arcomba, hogy még a hajam is meglibbent tőle. De én már nem féltem tőle. Talán még egy kis melegség is előtört legbelül, láthatóan sugárzó szeretetétől. Kedvesen rámosolyogtam, aztán pszichológushoz illő hangon válaszoltam neki.

– Nagyon köszönöm, Sam, hogy így aggódik értem. Ez igazán...

– Aggódik a fene! – durrantotta oda, aztán kikapta az élelmiszercsomagot a kezemből. – Csak a kajáért aggódom! Reggel óta mardossa az éhség a gyomromat! – Megrázta a fejét amolyan „ejnye-bejnye” módjára, aztán elviharzott a cuccal a kezében.

– ...kedves magától – fejeztem be az elkezdett mondatomat, de a Sam Thorson nevű tüskebokor-fickó ezt már nem hallhatta. Eltűnt a pihenősátor nyílásában, én pedig mélyet sóhajtva indultam utána.

41.

A hideg éjszakában sétálgattam fel-alá a hármas kutatóárok szélén. A Hold éppen csak megvilágította gyér fényével az előttem magasodó két méteres falmaradványt, ami a háromezer éve épült Aton szentélyből megmaradt. Az oltár többi részére egyelőre nem találtunk rá, viszont a tartóoszlopok alsó darabjait a fiúk már gondosan a helyükre illesztették az alapzaton. A többinek még várnia kell, hogy elfoglalják eredeti pozíciójukat.

Az aránytalanul széttört, de azért méretes darabok egymás mellett ácsorogtak a homokban hatalmas, tömzsi, kerek alakjukkal, falat képezve az Aton szentély egyik hiányzó oldalánál. Kezdtém már hozzászokni az idegen váratlan megjelenéséhez, így egy cseppet se lepett meg ismételt felbukkanásával. Az

egyik kisebb, kábé másfél méteres széttört tartóoszlop-darabon ücsörgött csendesen. Egy darabig csak szemléltük egymást. Ő is csendben volt, én is. Végül ő törte meg a hallgatást.

– A Mester beszélni kíván veled. – Úgy tűnt, én már semmin nem lepődhetek meg. Jöjjön hát, aminek jönnie kell. Pár perc múlva ismét a titokzatos, földalatti világban sétálgattunk egymás mellett az idegennel. Ám ezúttal olyan helyre vitt, amely minden képzelt csodát felülmúlt a számomra. A vége-láthatatlannak tűnő üvegpiramisok „telepén” túl egy hatalmas vaskapun keresztül egy másik világba érkeztünk. Akármit is szólt hozzá Asthar, én megmarkoltam a karját és nem eresztettem el. Előttem olyan város tündökölt, amilyenről még a mesékben sem olvashat az ember. Úgy éreztem, Dorothy simán elbújhat a smaragdvárosával együtt.

Az út, melynek kezdetén álltunk, igazából nem is út volt, hanem egy két méter széles híd. Hogy milyen fémből készült, arra nem tudtam választ adni, csak azt láttam, hogy első pillantásra akár alumínium is lehetne. Elindultunk a papírvékony, ezüstösen csillogó hídon, amely vastagságát meghazudtolva sziklaszilárdan őrizte meg az alakját a talpunk alatt. – Ne nézz le – figyelmeztetett Asthar, de már későn. Alattunk sötét mélység tátongott, végtelen úr, a pokol legmélyebb bugyra. Számomra legalábbis.

Felkaptam a fejem, és inkább az előttem várakozó pompázatos városra koncentráltam, amely úgy tűnt, mintha a levegőben lógna a rettentő mélység felett. Amíg közeledtünk felé, megpróbáltam kielemezni, vajon mivel építkezhetek idelent az orgonok. Az aranyban biztos voltam. A fura, groteszk épületegyüttesek tetején egy forma díszelgett, a piramydion, a közepében minden oldalon egy-egy hatalmas, fekete udzsatszemmél. Ám láttam még valamit az arany gúlákon. Egy aranygömböt, melyet minden fizikai törvény ellenére pontosan a háromszög tőhegynyi csúcsa tartott meg.

– Tökéletes egyensúly – suttogtam olyan halkán, hogy szinte én magam sem hallottam. Astharra pillantottam, aki szótlanul haladt előttem, még mindig eltakarva szemem elől az arcát hatalmas, fekete, bokáig érő köpenyének csuklyájával. A kékes fény, mely a piramisok között körülvett minket, innen hiányzott. Maga a város adta a fényt környezetének. A lebegő város közepén egy mindegyiknél hatalmasabb és kimagaslóbb épület állt, amely sok fantáziával egy mesebeli királyi palota is lehetne, egyiptomi stílusban.

A palota két szélén két vékony, szögletes képződmény magasodott, akár a várak bástyái. Ám ezek a bástyák valamiféle ásványból lehettek, mert áttetsző, kékes színben játszottak, akár csak a palota, illetve a város többi része is. Az arany piramydion az udzsat szemekkel, meg a gömb persze ezeknek sem hiányzott a tetejéről, ahogy annak a pompázatos kék piramisnak sem, amely a legfeltűnőbb jelenség volt a két kék bástya között. Az arany piramydion a gömbbel a tetején, mintegy záróköként ékeskedett rajta.

Már jó ideje gyalogoltunk az ezüstös hídon, amikor egy repülő tányér suhant el előttem. Pontosabban egy szőke hajú orgon férfi egy korong alakú repülő szerkezeten, mely valószínűleg egyszemélyes, mivel az egész helyet elfoglalta egymaga. Az orgon férfi a tányér elejéből kinyúló „T” alakú fémbe kapaszkodva haladt el előttünk, kábé olyan gyorsan, mintha szaladna.

Megtorpanva a repülő szerkezetet bámultam, ahogy egyre távolodik tőlünk, a város egy nagyon alacsony pontja felé, és eltűnik a kék piramis-palota mögött. – Állj! – kiáltottam el magam. Asthar megállt és megfordult. – Ez meg mi volt? – kérdeztem a sötétségtől az arca helyén. – Ez a szállítójármű... mi miért nem ilyenén megyünk? Neked nincsen?

– Sajnálom, de gyalog kell mennünk. Siessünk, a Mester már vár a tanácsteremben. – Úgy látszott, ennyivel be kell, hogy érjem, mert az idegen folytatta az útját ellentmondást

nem tűrve. Pár száz méterrel a lebegő kék-arany város előtt már kezdett kirajzolódni előttem a tökéletes formája. A palota nagysága egyre érzékelhetőbbé vált a számomra. A mérete még akkor is meghaladta legalább ötször a Nagy Piramisét, ha nagyon realista és jóindulatú akartam lenni. A többi épület se lehetett kicsi, de e mellett igencsak eltörpültek.

A város alatt mintha ködfolt húzódott volna, ám ez a ködfolt kissé fényesebbnek tűnt, mint az igazi köd. Meg mertem volna esküdni rá, hogy ez valamiféle energia lehet, s emiatt lehetséges a város lebegése a semmiben. – Azok a kis, téglalap alakú épületek a lakónegyedek – szólalt meg hirtelen az idegenvezetőm. Én is úgy éreztem, most már itt lenne az ideje, ha mondana valamit, s nem hagyna találgatni. – Minden orgonának külön szobája, illetve regeneráló helyisége van. – Ezt körülbelül úgy könyveltem el, mint egy szállodát, csak emelet nélkül. – Élelemért mindenki maga mehet a növényházakba, de a napi adag mindenkinek azonos, mindenből. Ahol bejöttünk, a kapunál két ór szokott állni, akik leellenőrzik, hogy valóban azt a mennyiséget viszik-e be magukkal az orgonok, amennyi jár.

– Ők most hol vannak?

– Pihennek. Nekik is jár néhány óra pihenő. Ilyenkor senki nem megy át a növényházakba, csak ha itt vannak az őrök.

– Mi van, ha mégis?

– Mira... Az orgonok már régen túlléptek azon, amin ti még nagyon sokára fogtok.

– Igen? – kérdeztem kissé sértődötten. Olyan érzésem támadt, mintha lenézné az embereket. Vissza kellett vágnom valamivel. – Akkor miért van szükség az őrökre? – Asthar ismét megállt és felém fordult.

– Mert az orgonok így érzik tisztának a lelkiismeretüket – mondta türelmesen, aztán folytatta útját.

A hatalmas, nyaktörő magasságú kék kristály piramis bejárata egy legalább öt méteres kapu, melyet csak akkor

vettem észre, amikor már igen közel jártunk hozzá. A kapu boltozatán ismerős jel domborodott ki. Az ankh jele.

– Ugye ez nem színaranyból van? – kérdeztem elképedve, miközben a kétszárnyú kapu mindenféle hang nélkül kitárult előttünk. Asthar bevezetett a piramis belsejébe, ahol sietősebbre vette a tempót.

Csak egy villámgyors körbetekintésre lehetett időm a hatalmas termen, amelyből szemben és kétoldalt is vezettek lépcsők valahová. Tulajdonképpen nem sok látnivaló akadt ezen a részen, az elképesztő mennyiségű világoskék kövezeten kívül, ami engem az akvamarin nevű drágakőre emlékeztetett leginkább. Mintha az egész padlózat akvamarin lapocskákból állna, gyönyörű, áttetsző kékes színben pompázva. Sietnem kellett, ha nem akartam lemaradni a hatalmas termetű idegen hatalmas léptei mögött, aki a bal oldali széles, aranykeretes bejárat lépcsője felé igyekezett. A szintén aranynak tűnő lépcső hosszan vezetett lefelé egy másik aranykeretes bejáratú, ezúttal sötétebb színezetű kék-áttetsző padlózatú terembe, amelynek a végében ott állt egy fehér köpenyes férfi.

42.

Mivel eddig még sose sikerült közelelről megfigyelnem egy orgon arcát, hát igazi meglepetés ért, amikor az Asthar által Mesternek nevezett, földi embernek valóban nem mondható teremtményt megpillantottam. A két métert ő is simán elérte, még annak ellenére is, hogy kissé görnyedt testtartásban támaszkodott hófehér, bunkós végű botjára.

Ugyanolyan fehér ruhát viselt, mint a többi szőke hajú orgon, a derekát széles aranyöv fogta körbe, ám neki a hosszú, vállig érő haja, és a mellkasát verdeső szakállja is fehér volt. Hatalmas, égszínkék szeme végtelen tudást, bölcsességet sugárzott felém hófehér, vastag szemöldöke alól. Bár nagyon

realista embernek tartottam magam, de a földalatti város, és a Mesternek nevezett férfi látványa után bizton állíthattam, hogy ez a világ, s ez a hatalmas szempár emberé semmiképp sem lehet.

„A szem a lélek tükre” – futott át az agyamon.

Az ősz orgon arca keskeny, arccsontjai kidomborodtak a kissé ráncos, falfehér bőre alól. Penge vékonyságú halvány szája alatt a szakálla le-felmozgott, ahogy beszélt. Asthar meghajolt előtte, két kezét összetéve az orra előtt.

– Üdvözöllek Nafer városában, Mira Haddad. – Hangja lágyan, nyugodtan, de kissé rekedtesen szólt. – Elmehetsz, Rejtenneasz – intett a fekete csuklyás felé jobb kezével, Asthar pedig engedelmesen távozott. – Gyere – mondta ismét nekem, és egy üvegből készült, nagy, kerek asztalhoz vezetett, mely körül szintén üveg, egyetlen vékony talpon álló székek álltak. Gyors pillantás után huszonnégy ilyen széket számoltam. Hellyel kínált az egyiken, aztán ő is helyet foglalt velem szemben.

Félve ültem le, nehogy a szemet gyönyörködtető darab összetörjön alattam, vékony testalkatom ellenére is. Az ősz orgon feltette a botját az asztalra, amely kísértetiesen hasonlított az elefántcsontra, és kezét rajta tartva beszélt hozzám.

– Ez a tanácskozóterem. A huszonnégy vén itt szokott értekezni a világ dolgairól. Én vagyok a legvénebb köztük – mondta, s egy pillanatra felkuncogott.

– Miért akartál beszélni velem? – A Mester belenézett a szemembe égszínkék tekintetével, aztán penge vékonyságú száját mosolyra húzta. Ettől a pillantástól olyan érzésem támadt, mintha minden lehetséges érzélem egyszerre futna át rajtam.

– Inkább az a kérdés, hogy valóban akarod-e, hogy beszéljek? Bár gyanítom, ha nem akarnád, nem jöttél volna el ide.

– Jól gondolod – mondtam, miközben körbejárattam a szemem a termen, megszabadulva ezzel a minden-érzelem

hatásától. Az ablakok nélküli falak ugyanolyan kristályból készülhettek akár a padló, a mennyezet gúla alakban csúcsosodott olyan hatást keltve, mintha a nagy piramison belül egy kis piramis-teremben lennénk. Ám ez a piramishatás csak az oldalfalak felett érvényesült, három méterrel a talajtól.

– Szeretnél kérdezni?

– Igen – bólintottam ismét rá nézve. Az ősz hajú orgon nekidőlt az üvegszék üvegtámlájának.

– Akkor kérdezz.

– Miért... jöttek ide a radjakok háromezer évvel ezelőtt?

– Mert ők is kalandorok, akár az emberek.

– De beleavatkoztak egy másik civilizáció fejlődésének menetébe. Az ő fajtájukat ültették a trónra Egyiptomban. És állítólag én is közéjük tartozom. Igaz ez? – Az ősz hajú orgon szomorú pillantást vetett rám.

– Úgy látom, nehezen fogadod el más civilizációk létezését. De te magad vagy a példa arra, hogy az egymástól akár több millió fényévre élő lények is rengeteg hasonlóságot mutathatnak egymással. Teljesen mindegy, melyik civilizáció szülte vagy. A lényeg az, amit te érzel. Itt, legbelül – mondta a szívére téve a kezét.

– Ők honnan jöttek?

– Gondolom, egyenes választ vársz tőlem erre a kérdésre.

– Úgy van – bólintottam.

– Ugyanonnan, ahonnan közvetve az emberek, és közvetlen az orgonok is.

– Ezt nem nevezném egyenes válasznak – mondtam, várakozón, keresztbe fonva a karom a mellem előtt. A Mester ismét felkuncogott.

– Igaz. Akkor másképp mondom. Mi mindannyian egy helyről származunk, Mira. Minden egyes élőlény, amely csak létezik, és betölti ezt a végtelen Univerzumot. Mind, mind egy helyről indultunk sok idővel ezelőtt. De szétszóródtunk, más-

más irányokba. Ettől függetlenül hasonló fejlődésen mentünk keresztül, mert *egy az ősünk. És egy a kezdetünk.*

– Még mindig nem nagyon értem – sóhajtottam.

– Pedig nagyon egyszerű. A jelek, amelyek körülvesznek minket... ugyanolyanok. Nem tűnt fel? – Gondolkoztam egy kicsit, aztán felcsillant a szemem.

– A piramydionra gondolsz? A gömbbel a tetején?

– Például, igen. Vagy mondjuk a Szentírás. Abban rejlik a tárgy, mely a közös őstől származik, a közös ősközösségből, amelyből kiindulva civilizációkra szakadtunk, majd külön utakon kezdtünk járni. Ettől függetlenül viszont, megőriztük mindannyian a közös hitünket, eszméinket. Ettől maradtunk mégis egyek. Persze... vannak olyan élőlények is, amelyekre csak közvetetten érvényes a közös ősközösség elmélete.

– Hogy érted ezt?

– Az emberekről beszélek. Ahogy már az előbb is. Ők nem közvetlenül az őscivilizációból származnak. Őket nem közvetlenül teremtette Isten, hogy úgy mondjam.

– Hanem?

– Hagy meséljek el neked egy történetet. – Mivel más dolgom épp úgysem volt, hát meghallgattam a Mestert. – Nem csak az emberek között élnek legendák. Az orgonoknak is van egy, melynek ideje sok százezer évre nyúlik vissza. Ezt a legendát, nekem az én Mesterem mesélte, neki az övé, és így tovább. Az orgonok valaha egy másik bolygón éltek, melynek neve Takhen. Akkor még nem rendelkezünk ilyen fejlettségi szinttel, mint most. Olyanok voltunk, mint most az emberek a huszonegyedik században. Talán annyival lehettünk előbbre, hogy ismertük az űrutazás lehetőségeit itt, a Naprendszeren belül, s képesek voltunk eljutni a közelebb lévő bolygókra, de ezt pár évtizeden belül úgyis elértek majd ti is.

– Ez azt jelenti, hogy az orgonok is ebben a Naprendszerben éltek?

– Azt – bólintott. – A Mars, és a Jupiter között valaha ott keringett a mi bolygónk, ám mára csak egy aszteroidaöv maradt belőle, de hallgass tovább. Az orgonok akkoriban fényűzésben éltek, mindenük megvolt, amiről csak humanoid lény álmodhat.

De mi is esendőek voltunk, akárcsak most az emberek, vagy... a radjakok, és hatalmas tudásvágy hajtott minket. Akkor még nem volt Mester. Csak országaink, mint nektek itt a Földön, az országoknak pedig vezetőik, akár az embereknek.

Némelyik vezető több hatalomra akart szert tenni, mint amennyivel rendelkezett, ez pedig háborúhoz vezetett. Egy napon bekövetkezett az, amitől minden orgon tartott már régóta. Az egyik nagyhatalmú vezető a tudásaival létre hozatott egy olyan nagy erejű pusztító fegyvert, melynek ereje több százezerszer felülmúlja a ti hidrogénbombákat. Tudatlanságából fakadóan nem csak az orgonokat, de saját magát is elpusztította vele. Azon a napon bevetették a fegyvert olyan pusztítást okozva ezzel a bolygónkon, hogy az darabokra szakadt. Egyetlen kis csapat tudott csak megmenekülni, mely épp egy növénymag szállító űrhajón utazva a Marson új életet készült virágoztatni a kipusztult régi helyett.

Amikor ez a kis csapat orgon látta, hogy bolygójuk odaveszett, az űrhajó végül azon a legközelebbi égitesten szállt le, mely biztonságos menedéket nyújthatott a számukra. A Földön. Ők aztán itt kezdtek új életet, s fejlődésük mára olyan magas szintre emelkedett, amelyet csak azok a civilizációk érhetnek el, akik túléltek a végítélet napját. Az ugyanis minden primitív civilizáció életében eljön egyszer. A tiétekben is el fog, hacsak nem teszünk valamit ellene, s nem vesszük rá az embereket arra, hogy a végítélet napjának bekövetkezte nélkül jussanak el az örök béke korszakába.

– Nyilván ez nektek is érdeketekben áll. Hiszen, ha a Föld elpusztul, az orgonok is vele pusztulnak, nem igaz?

– Ne gondold – rázta meg a fejét az ősz orgon. – Nekünk most már lehetőségünk van arra, hogy elhagyjuk ezt a bolygót, ha akarjuk.

– Akkor miért nem teszitek meg?

– Mert segíteni szeretnénk rajtatok. Azt szeretnénk, ha egy napon, az emberek ugyanolyan fejlettségi szintet érnének el, mint mi. Legfőképpen mentálisan. De ez csak úgy lehetséges, ha a gonoszság, az erőszak eltűnik a Föld színéről. Arra pedig nem sok az esély. És azért is, mert... felelősek vagyunk értetek.

– Szeretném, ha pontosabban fogalmaznál – kértem. A Mesternek nevezett orgon felnevetett.

– Jól van – bólintott. – Jól van. Neked azt hiszem, elmondhatom, mire is céloztam. Ez a ti történetetek. Az emberiségé. Abból az időből, amikor az orgonok épp csak megérkeztek a Földre. – Úgy látszott, ez már a történetek éjszakája lesz, de azt hiszem, egyáltalán nem bántam. Akkor még.

Az ősz hajú orgon felállt, aztán hófehér botjára támaszkodva sétálgatni kezdett a kristályfalú tanácsterem üvegasztala körül. – Fél millió éve, amikor mi ide kényszerültünk leszállni, a Földön még ember nem élt, csak állatok. Volt azonban egy emlősfaj, amely iránt az őseink nagy érdeklődést mutattak. A kis orgon csoport a megérkezés után először a Föld felszínén kezdett el berendezkedni, és a felszínen dúló katasztrófasorozatot igyekeztek átvészelni, mely legalább százezer évig tartott.

Mert természetesen ez a borzalmas esemény nem csak az orgonok életére hatott ki, hanem a szomszédos bolygók élőlényekre is. A katasztrófák enyhülése után nem sokkal, az orgonok felfedezőútra indultak. Azelőtt nem foglalkoztak a Földdel, mert látták, hogy az már nyüzsg az élettől, és nem akartak beleavatkozni a természetes fejlődésbe.

Ez a katasztrófa azonban mindent megváltoztatott. Ha már itt voltak, kíváncsiak lettek, a kíváncsiságuk pedig vitte őket előre. A felfedezőút során az orgonok találkoztak olyan emlő-

sökkel is, akik két lábon jártak, s úgy tűnt, gondolkodnak is. Hordákban éltek, a testüket rövid szőr borította, az arcuk leginkább a majoméra hasonlított. Rendkívül primitívek voltak még, és erőszakosak. Egy-egy apró falatért képesek voltak akár megölni is egymást. Néhány ezren lehettek, s valahogy sikerült túlélniük a katasztrófákat, mely elől még az orgonok is nehezen tudtak elbújni.

Az orgonok egy ideig csak messziről figyelték őket, azt gondolták, talán ezek a primitív lények majd idővel okosabbá válnak, és kevésbé maradnak erőszakosak. De ez nem így történt. Eltelt sok ezer év, de az emlősök, akiket az orgonok Tepbinnek neveztek el...

– Várjunk csak! – vágtam a szavába. – Tep bin? Ez egyiptomi nyelven van!

– Pontosan – bólintott.

– Azt jelenti, „rossz fej”?

– Azt.

– De akkor... Ez most azt jelenti, hogy az egyiptomi nyelv, valójában az orgonok nyelve?

– Gratulálok, a megfigyelési képességed kiváló – mosolyodott el. – Az a nyelv, amit egykor Egyiptomban beszéltek az emberek, valaha a miénk volt. Ez az a nyelv, amit átadtunk az embereknek, amikor felmentünk közéjük, s ezen a nyelven kommunikáltunk velük a későbbiekben is, de hallgass tovább. A tepbinek tehát maradtak olyanok, amilyenek voltak. Addig a bizonyos napig, amikor az orgonok megválasztott vezetője a Mester, a legidősebb, és legbölcsebb orgon úgy döntött, hogy segít ezen a primitív fajon, s a felemelkedés útjára tereli őket.

Mivel szépen nem sikerült megközelíteni őket barbár ösztöneik miatt, elfogtak néhányat, aztán hazavitték őket, és ott megfigyelés alatt tartották mindet.

Először megmutatták nekik, hogy hogyan kell elkezdni gazdálkodni, gabonanövényeket, gyümölcsöket termesztani élelmezés céljából. Idővel ez a néhány tepbin hatalmas fejlődé-

sen ment keresztül. Az agresszió mértéke csökkent, vadászniuk már nem kellett, nem is éheztek. Ez nyugalmat hozott közéjük.

Az éhség Mira, az éhség rendkívül agresszívvá teszi az élőlényeket. Ez egy természetes reakció a szervezetben, az élni akarás vágya. Ahogy nyugodtabbá váltak a tepbinek, már kommunikálni is lehetett velük. Az írást természetesen nem ismerték, ahogy a beszédet sem. Az orgonok megtanították hát nekik a saját nyelvüket, s az írást.

Több ezer évvel ezután pedig a régi tepbinek már csak árnyékai lettek az újaknak. Külső jegyekben is kezdtek már hasonlítani a mai emberhez, szőrük egyre ritkább lett, rövidebb, és az arcuk is változott valamelyest az életmódváltozás miatt. A Mester vissza is engedte őket természetes környezetükbe, ők pedig már tudtak maguknak kisebb házakat építeni, értették a növénytermesztés, meg az állattenyésztés fortélyait. A Mester ennyivel elégedett is volt. Ő megtette értük amit lehetett, elindította őket az úton, a többi már az ő dolguk. De mint minden társadalomban, az orgonok között is akadt egy fekete bárány, ahogy ti szoktátok mondani. Ugyan nem direkt tette amit tett, de mégis megtörtént.

Beleszeretett egy tepbin nőbe, a nő pedig gyermekeket nemzett neki. Ez már akkor is tiltott dolog volt, az orgonoknak szigorúan tilos a szexuális érintkezés, keveredés más fajokkal. Szerencsére, ma már a klónjaink nem rendelkeznek szaporodási képességekkel, így nem is fordulhat elő ilyesmi. Amikor a Mester ezt megtudta, elmondhatatlan szomorúságot érzett. Az egyik orgon megszegte az íratlan törvényt. – A szám elé kaptam a kezem. Kezdtem már érteni, miről is beszél az ősz hajú orgon. – Igen – bólintott. – Ezek a gyermekek lettek az első emberek a Földön. Egy ikerpár. Egy fiú, meg egy lánygyermek.

A mi nyelvünkön Szaenramet, és Szatenramet volt a nevük.

– Az ember fiúgyermek, és az ember lánygyermek? – kérdeztem bátortalanul. Kicsit másképp ejtette a szavakat,

mint ahogy az egyetemen tanultam, de azért felismertem őket. Valamit azonban mégsem értettem. Muszáj volt rákérdezniem. – Hogy... hívták azt az orgont? – Az ősz hajú orgon megállt, majd rátámaszkodott hófehér botjának gumójára. Ahogy rám pillantott, ismét átjárt mindenféle érzés.

– Az ő neve volt Ramet. S mindennek háromszázötvenezer éve már. – Így már világossá vált minden. *Ímé az orgon, kinek neve: Ember. Egy név vagyunk mi, mindannyian. Csupán egy orgon neve.* Az istenünk pedig aki teremtett minket, szintén ő. Szívfacsaró érzés volt ezt megtudni. Kelletlenül mosolyodtam el.

– Gondolom, őket nevezték később a héberek Ádámnak, és Évának. – A Mester bólintott, aztán ismét leült egy tőlem távolabb eső székre.

– Akarod tudni a többit is? – kérdezte mélyen a szemembe nézve. Vonakodtam válaszolni, aztán úgy döntöttem, nem kérek több mesét mára. Illetve csak belül döntöttem így, a szám sajnos nem engedelmeskedett az agyamnak; kegyetlenül kimondta az igent. Az ősz Mester erre elismerően bólintott. – Jó, Mira. Jó. Igazán bátor vagy. Akkor folytatom a történetet, mert itt még egyáltalán nem ért véget. Az akkori Mester száműzte a tepbin anyát, és az ikerpárt egy másik szárazföldre, különválasztva őket az apjuktól, meg a többi tepbintől. Az orgonoknak pedig le kellett költözniük a Föld felszíne alá, erre a helyre, hogy többé ne fordulhasson elő ilyesmi. Azonban Ramet ismerte a technikát, amellyel a felszínre lehet jutni, s titokban feljárt a gyermekekhez, és a tepbin nőhöz. Amikor erről tudomást szerzett a Mester, Rametet a két gyermekkel lehozta ide, mondván: *„A tepbineknek, az embereknek, és az orgonoknak külön utakon kell járniuk.”*

Mivel a Mesternek nem volt szíve elpusztítani a két kis embergyermeket, Ramettől elválasztván külön kis világban nevelte őket. Olyan helyet építtetett nekik, hogy ők ne láthassanak ki belőle, de a Mester mindig láthassa őket, ha akarja. Az

embergyereknek mindent megkaptak itt, amire élőlénynek csak szüksége lehet a nyugodt élethez. Élelmet, vizet, és éltető napfényt, igaz másfajta, mint odafenn. Ramet pedig engedélyt kapott arra, hogy kívülről végignézze, ahogy gyermekei felnőnek. Ám ahogy a gyermekek megérték a nemi életre, a problémák elkezdődtek. Gondolom innen már sejtetted, hogy mi következik.

– Igeen... – mondtam zavartan. – Csak az a bökkenő, hogy ők testvérek voltak.

– Pontosan ezért követtek el bűnt – bólintott a Mester. – A testvérházasság nálunk már a saját bolygónkon is tiltott volt. Tisztában voltunk a vérfertőzés következményeivel. De ők nem. Ezért a Mester az első szexuális együttlétük után elmagyarázta nekik, miről is van szó. Úgy látszott, a két testvér meg is értette. De egy nap újra megtörtént, aztán újra, meg újra, a leány pedig várandós lett.

A Mester megelégedte a szófogatatlanságot, és kiűzte őket Naferti városából. Felküldte őket a Föld felszínére; egy lakatlan kontinensen helyezte el őket, mondván: *„Ha ezt az utat választottátok, ám legyen. Szaporodjatok, és sokasodjatok e földön, Embernek magvai. „* És onnantól kezdve nagyon, nagyon hosszú időn keresztül az orgonok nem vették fel az emberekkel a kapcsolatot, akik valóban megsokasodtak, s gyermekeket szültek egymásnak.

– Naferti, az Neferti igaz? Azt jelenti, szép, jó, gyönyörű.

– Úgy van – bólintott.

– Az Éden szó azt jelenti: gyönyörűség. Az Édenről van tehát szó?

– Ahogy mondod, Mira. Az Édenről.

– Én... próbálom megérteni, miért is történhetett mindez, de...

– Ne a miértekre keresd a választ, Mira. Az ember hajlamos mindenben a miértet keresni. Nem kell. Oka mindennek van.

Annak is, ha egy mag nem képes előbújni a földből, s növekedni, annak is, ha idővel hatalmas területet foglal el abban.

Látod, a tepbinek is egyre inkább háttérbe szorultak, majd kihaltak; idővel az emberek vették át az uralmat a Földön. Isten helyett istenként uralkodtunk az emberek felett, pedig nem lett volna szabad. Ezért is nem hagyhatjuk el a Földet, amíg az emberek jó útra nem térnek. Felelősek vagyunk értük. Ők a mi keresztünk.

Amikor megszületett az első emberpár, az akkori Mester elhatározta, hogy többet nem avatkozik közbe a felszíni történesekbe. Ám néha nem bírunk tétlenül ülni, mert segíteni szeretnénk, de nem mindig lesz jó vége a segítségnek.

– Hányszor jártatok már odafent?

– Néhányszor.

– Például?

– Például akkor, amikor én lettem az új Mester. Kétszázezer év alatt az emberek igencsak elszaporodtak a bolygón, s talán maga a Föld megelégtelve mindezt, hatalmas, több mint száz-ezer évig tartó jeges időszakkal sújtotta őket. A jégkorszakban sokan elpusztultak, ember, és állat egyaránt. Az azután jövő hirtelen áradások pedig még súlyosabbá tették a helyzetet. Az emberiség kis híján a tepbinek példáját követte. Bár, mint utóbb kiderült, azért a tepbinek sem tűntek el egészen. Még nem sokkal Ramet esete után, amikor az egymás között házasodott testvérek, rokonok hajókat építettek, és át tudtak utazni más kontinensekre is, keveredni kezdtek az ott élő tepbinekkel. S mivel – ahogy mi orgonok magunk közt mondjuk – mindig az „okosabb” gén győz, nem sok különbség lett Ramet leszármazottai, és az ember-tepbin kereszteződésből születettek közt. De visszatérve: Tehát, hosszú idő után akkor léptünk velük először ismét kapcsolatba, s mentettük meg, akit még lehetett.

Ezek az emberek aztán az áradások megszűnte után új életet kezdtek, mi pedig ott maradtunk velük egy ideig a felszínen, hogy ismét átadjuk nekik az elveszett tudást.

Azt gondolták, valamiféle istenek vagyunk, mi pedig hagy-tuk, hogy ezt higgyék, hiszen így érhattük el, hogy tiszteljenek minket, és hallgassanak szavunkra.

– Azért ez nem volt szép – jegyeztem meg mogorván. – Az embereknek manapság is sokat jelent a hit. Nekem is. És most, ebben az utolsó egy órában, úgy érzem elvették ezt tőlem. Az *orgonok* vették ezt el tőlem. Tőlem, és még *sok milliárd* embertől.

– Nem, Mira. A hitét senkitől sem lehet elvenni. Az igaz, hogy jelentősen befolyásoltunk benneteket, a történelmeteket, a vallási meggyőződéseket. De egy felsőbb erő, egy felsőbb hatalom mindig létezik, ezt ne feledd. De igaz. Én is elkövettem azt a hibát, amit a Mester elődöm. Beleavatkoztam az emberek életébe, mert jobb sorsot akartam nekik, mint amilyenben éltek. Egy ideig tehát velük éltünk odafönn, építményeket emeltünk nekik. Olyanokat, amilyenek ideleln is vannak.

– A piramisok...

– Úgy van. Aztán ismét magukra hagytuk őket. Egészen addig, amíg a radjakok meg nem jelentek.

– Milyen célból emeltétek a piramisokat?

– Leginkább az egészség és az élet meghosszabbításának céljából.

– De piramisok nem csak Egyiptomban vannak.

– Az emberek néhány csoportja, nem sokkal az után, hogy ismét elszaporodtak a Földön, különvált, s más irányokba, földrészekre terjeszkedett. Ugyanúgy, ahogy a jégkorszak előtt. Mivel más-más területeken laktak, így a külsejük is az adott környezeti viszonyok szerint változott. Vagyis kialakultak a különböző rasszok, fajták. Mi minden földrészen lakó embert megkerestünk, és mindegyikkel ugyanúgy, illetve ugyanannyit foglalkoztunk, mint az egyiptomi néppel.

– És velük is elhitettétek, hogy istenek vagytok. Szép. Gratulálok ehhez a mestermunkához.

– Néha fájdalmas az igazság, Mira. De el kell fogadnunk. Ám ne feledd, néha azok érdemlik meg a legnagyobb ajándékot, akikről nem is gondolnánk.

43.

– Miért szólított a Mestered így: Rejtenneasz? Nem Asthar a neved?

– Én az Asthart jobban kedvelem. A régi nevem jelentősége már... a múlt homályába vész. A Mester szeret emlékeztetni rá, ki is vagyok valójában. Nem rossz szándékból persze, de ő úgy gondolja, akkor lesz valaki igazán boldog, ha szembe tud nézni önmagával, és a múltjával.

– Te... nem is orgon vagy igaz? – kérdeztem bátortalanul. Attól féltem, talán megsértődik, de egyáltalán nem ezt tette.

– Már az vagyok, mert befogadtak. Ugyanakkor egy kicsit ember is vagyok. Egy kicsit radjak is, illetve egy kicsit minden élőlényből van bennem, ami csak létezik. Viszont az orgonoknak nagyon sokat köszönhetek. Legfőképpen azt, hogy életben vagyok.

– Miért? Mi történt?

– Csak arra emlékszem, hogy fájt mindenem. A kezem... a lábam... a fejem... az oldalam. De legfőképp... a szívem... Élet, és halál közt lebegtem. Amikor magamhoz tértem, már idelent voltam. Az orgonok világában. Meggyógyítottak, etettek, itattak, nagyon kedvesen, barátságosan bántak velem. Később, amikor visszanyertem az erőmet, tanítani kezdtek. Megtanítottak mindenre, amit tudnak. A Mester azt mondta, én különleges élőlény vagyok. Szerintem minden élőlény különleges.

– Valamiért te mégis más vagy – mondtam. Legbelül tökéletesen egyet értettem a Mesterrel. Valami megmagyarázhatatlan energia lengte körül ezt a fura idegent. Akárhányszor találkoztam vele, mindig hatással volt rám a közelsége.

Megálltunk a vaskapu előtt, ahol a két orgon ór már ismét a munkáját végezte. Kezükben egy-egy vékony arany lándzsa támasztotta az ezüstös, papírvékony hidat, melyek inkább díszként szolgálhattak, mint fegyverként.

A ruhájuk megegyezett a Mesterével, s az általam eddig látott orgonokéval, azonban ezen, valamint a szőke, hosszú hajukon kívül ők még másban is azonosak voltak egymással.

Az arcuk is ugyanolyan volt. Mintha az egyiknek a másik a tükörképe lenne, annyira hasonlítottak. Még az emberek között az egypetéjű ikrek is sokkal több különbséget hordoznak magukon, mint ezek itt. Tökéletes másai egymásnak.

– Ikrek... – suttogtam. Hirtelen úgy éreztem, mintha világosság gyúlna az agyamban. A két egyforma kinézetű ór szemrebbenés nélkül nézett mereven előre, egy pillanatra se véve le a szemét a lebegő, kék kristályvárosról. A vaskapu mindenféle utasítás, vagy gombnyomás nélkül hirtelen megnyikor- dult, majd halk zümmögéssel megnyílt előttünk, hogy ismét visszatérhessünk az üvegpiramisok közé. Egy pillanatra még megfordultam, hogy láthassam, ahogy a vaskapu lassan, de biztosan, talán örökre elzárja előlem azt a csodát, amely a távolban ragyogott.

– Te ki vagy valójában? – kérdeztem aztán Asthart, aki sietve lépkedett a kék, fénylő város után oly maradinak tűnő üvegházak között. – Miért nem mutatod soha az arcodat?

– Szerintem mára épp eleget tudtál meg, Mira – tért ki a válasz elől határozottan. – Gyere – állt meg hirtelen, kezét felém nyújtva. – Visszaviszlek a táborba.

– Nem akarok még visszamenni. Nem beszélgethetnénk még egy kicsit? – kértem. Asthar felsóhajtott, s végül a takiták között kötöttünk ki. Újra részese lehettem az egyik vörös húsú, mesés ízű gyümölcs felének az elfogyasztásában. – Nem hagy nyugodni pár dolog – mondtam, miközben falatoztunk.

– Micsoda?

– Még mindig nem értem, hogy nektek tulajdonképpen mi közötök van a radjakokhoz.

– Ők is az ősközösséghez tartoznak – mondta. – Nem figyeltél a Mester szavaira? Mi mind egy helyről jöttünk.

– Na jó, de... mi a céljuk? Mit akarnak tőlünk? Erre a Mestered valahogy nem akart egyértelmű választ adni nekem.

– Olyan dolgot akarnak, ami titeket, embereket illet meg.

– És mi lenne az?

– Erre a választ majd valaki más fogja megadni neked.

– Asthar kérlek...

– Ne légy türelmetlen, Mira. Várd ki az időd. Nem hallgattál rám, amikor azt tanácsoltam neked, térj haza. Ha szeretnéd elérni a célod, figyelj minden apró dologra körülötted. A titkok őrzője így feltárja előtted, amit tudni akarsz.

– Tudod, néha álmodok velük. Ehnatonnal, Nefertitivel. Még Ehnaton szüleivel is. És nem csak én, hanem mások is. A szállodában, ahol laktam... történtek gyilkosságok. Az ijesztő az egészben az, hogy azok haltak meg, akik szintén álmodtak vagy hallucináltak a fáraóval, és a radjak papokkal.

– Akik képesek a múltat vagy a jövőt látni, nagyon érzékeny lények. Valószínűleg a hely maga az, ami szeretné elárulni a titkait, és folyton üvölti magából, de csak azok hallhatják, akik képesek ráhangolódni. Milyen álmokról és hallucinációkról van szó? – Elmeséltem neki, ő pedig végig csak hallgatott, aztán mikor befejeztem, így szólt:

– A nő bizonyára azokat az eseményeket láthatta, amikor Ehnaton főfelesége valamelyik leánygyermekét szülte. A csecsemő nyilván Ehnaton lehetett az apja karján, az idősebb nő pedig Teje, Ehnaton anyja. A szépséges nő, akit meggyilkolt a radjak pap, akár Kia is lehetett, Ehnaton másodfelesége. Talán akkor öltözködött gyászruhába Teje királyné, hiszen a fehér náluk a gyász színe volt, de az is lehet, hogy a fia halála miatt.

– Vagyis William erről álmodott? Azaz Chuck. Arról, hogy Kiát megölték?

– Valószínűleg.

– És Nefertiti? Vele mi történt? Őt nem bántották a radjak papok? Én azt gondoltam, őt ölték meg, mert Chuck álmában Ehnaton fáraó nagyon kiborult amiatt, hogy a szeretett feleségét elvették tőle.

– Erről a korról, és erről a titokzatos családról vajmi keveset tudtok. Még az orgonoknak se sikerült teljes egészében belelátni a történetekbe. Így az ő történetük megfejtése még várat magára, és talán éppen te leszel az, akinek egyszer majd sikerül.

– Remélem – sóhajtottam, s hirtelen sírni támadt volna kedvem, de nem tehettem. Asthar előtt nem. – Gondolod, hogy ezért álmodtak ők is, meg én is velük? Mert a lelkük... nyugtalan?

– A férfi és a nő igen. Te viszont félig radjak vagy. Te emlékként éled meg az álmaidat, nem igaz?

– Nem is tudom. Némelyik álmom valóban olyan, mintha egy visszaemlékezés lenne.

– Igen, mert a másik agyad is működésbe lépett.

– Működésbe? – ismételtem. – Hogy érted?

– Már nem növekszik tovább. Kifejlődött, és elárulja neked titkait. De erre magad is rájössz majd. Az örökkévalóság helye a piramis – válaszolta sejtelmesen.

– Nem szeretem, mikor rébuszokban beszélsz – mondtam, de mielőtt még bármi mást is mondhattam volna, könnyű álom szállt a szemhéjamra.

44.

– *Bánt valami, drága uram? – Oldalra néztem: egy gyönyörű nő jelent meg a fényességes Ahet-Aton városára néző hatalmas ablakkal szemben lévő ajtónyílásban. Ehnaton odasétált feleségéhez, és megcsókolta a kezét.*

– El kell mondanom valamit, kedvesem – súgta oda bizalmasan, mintha attól félne, hogy a palota szobájának falai mögött szavaira éhes fülek hallgatóznának. Nefertiti aggódó pillantásokat vetett férjére meleg, barna szemével. Tudta, mostanában mekkora nyomás nehezedik rá a tanácsadói miatt. Túl sokat követelnek tőle, a nép pedig túlságosan zaklatott az új isten bevezetése miatt. Aton ugyan már apja uralkodása alatt is fel-feltűnt, de ekkora hangsúlyt még senki nem fektetett az imádatára, mint most ő. De azt is tudta, hogy ki kell tartania mellette, mert tisztában volt az engedetlenség következményeivel.

Ha Aton megharagszik rá, akkor halálra ítéli őt. Ha pedig így lesz, neki és a hercegnőknek se kegyelmez majd. Ehnaton most fájdalmas mosollyal beszélt.

– Nem tudom megtenni. Nem akarok tovább engedelmeskedni. Szeretném elhagyni a múltam, és Amonhoz imádkozni, ahogy apám tette régen, mielőtt őt is megfertőzték...

– Ezzel veszélybe sodorsz minket.

– Tudom. De ők... gonoszak. Érzem, kedvesem. Ők nem a nép javát akarják, nekik csak a láda kell.

– Meg kell találnod, uram. Aton békét ígért nekünk cserébe. Ha elvezeted őket az aranyládához, boldogok lehetünk. És a nép is.

– Miért kell nekik annyira az a láda? Miért van szükségük rá?

– Meg kell bízunk Atonban. Ha nem tesszük, azzal a saját sorsunkat pecsételjük meg.

– Lehet. – A fiatal fáraó elengedte felesége kezét, aztán visszasétált az ablakhoz, hogy Ahet-Aton városára tekintve erőt merítsen a rá bízott feladathoz. – Apám szerint égi szekéren jöttem el hozzájuk. Ajándék voltam a számukra. Örök húséget fogadtak Atonnak, a nevemben is.

– Mi pedig hűek maradunk, igaz? – Ehnaton bólíntott, de képtelen volt ránézni Nefertitire. A gyönyörű nő, aki égszín-

kék, vékony, sokat sejtető ruhájában oly kíváncsi volt a nap minden percében, most hidegen hagyta a fiatal férfit. Nefertiti anélkül is tudta, hogy a férje kimondta volna: nem fog engedelmeskedni. Ha pedig ura nem engedelmeskedik, neki kötelessége lesz a gyermekei miatt megtennie, amit eltervezett magában.

Szíve összeszorult, könnye kicsordult, s végigszántotta fenséges arcát, aztán vastag, érzéki ajkánál megpihent.

45.

Haszim hadnagy mély hangjának bűgása zökkentett vissza a valós világba.

– Megvan Ben Hopkins – recsegte a telefonba. Azonnal bepattantam a bérelt autómba, aztán a rendőrségre hajtottam. Amikor beléptem a kis irodába, a hadnagy abbahagyta ideges tipegését az asztala körül, és rám mordult. – Csakhogy itt van... – Nem értettem a zsémbes hangulatot, a következő percre legalábbis.

– Valami baj van?

– Baj? – horkantott fel. – Azt kérdezi, valami baj van-e?! – A hadnagy szeme vérben forgott, bizonyára nem sokat alhatott az elmúlt néhány hétben. Eszelős tekintete, nyúzott arca valós problémákról árulkodott. Ébenfekete haja kétoldalt egy-egy kis csomóban felállt, mintha pár perce még tépkedte volna. Kicsit kezdtem megsajnálni, hogy nem terítettem elé minden apró részletet, amit kellett volna, de hát! Ő akart a gyilkossági csoport vezetője lenni.

Én pedig csak egy kezdő egyiptológus vagyok.

– Nem azt mondta a telefonba, hogy megvan Ben?

– De... – bólogatott.

– Akkor? Mindent bevallott?

– Bizonyára mindent bevallott volna – válaszolta torz mosollyal az arcán – ha még *élne*! – Erre én se számítottam. Reménykedtem benne, hogy élve kerül elő a fiú, és megered majd a nyelve. Így azonban más kapaszkodót kellett keresnem.

– Hol találták meg és mikor?

– Ma délelőtt akadt rá egy egész turistacsoport, még hozzá a Kheopsz piramis lábánál. Tizenhét métert zuhant a szerencsétlen gyerek! Össze-vissza törte magát a köveken, mire leért.

– A halálát is ez okozta?

– Eeegen – mormogta a hadnagy a nem létező bajusza alatt.

– Gondolja, hogy esetleg lelökték onnan, és nem magától zuhant le?

– Úgy gondoljuk – bólintott. – A bejáratnál ott vannak a cipőnyomai. Nyilvánvaló tehát, hogy onnan lökték le. Hatalmasat kellett, hogy taszítson rajta valaki ahhoz, hogy végigpattogjon a köveken, majd a piramis lábánál kössön ki. A testén dulakodás nyomait is megtaláltuk, a körmei alatt pedig bőrfoszlányokat.

– Bőrfoszlányok? – csillant fel a szemem. – De hisz ez nagyszerű! Abból ki lehet deríteni, kivel verekedett, nem igaz? És ha az kiderül, kiderül minden. – A hadnagy idegesen felnevetett.

– Bár ilyen egyszerű lenne! Csakhogy van itt egy kis bibi.

– Miféle... bibi? – A hadnagy felült az íróasztala szélére, aztán hatalmasat csapott a térdére.

– Az, hogy azzal, akié az a sok kis bőrfoszlány, áldozatunk nem verekedhetett!

– ... Miért? Ki az? – A hadnagy előredőlt, s szemembe fúrta sötét tekintetét.

– Egy *múmia*!

Le kellett ülnöm.

– De hisz...

– Igen, tudom, lehetetlen – legyintett. – Miután a halott-kémünk falfehér arccal közölte velünk, hogy Hopkins körme alatt mumifikálódott bőrdarabkák vannak, beküldtünk egy mintát a Kairói Egyetem laborjába. Onnan viszont tovább küldték a Cambridge-i Régészeti Központ kairói kirendeltségének, mivel ők nem tudták beazonosítani.

– És? – Előredőltem a széken, és soha ilyen érdeklődést nem mutattam még ki ember iránt, mint most.

– Kiderült, hogy az egyik nemrég feltárt múmiáé a foszlány, amelynek megtalálásánál történetesen maga is ott volt, ha jól tudom. – Éreztem, hogy izzadni kezd a tenyerem, a halántékomat pedig végigszántják a sós verejtékcseppek annak ellenére is, hogy a kis légkondi egyenesen az arcomba fújja a hideg áramlatot.

– De mi három múmiát is találtunk – nyögtem. – Melyik hát a bőrdarabkák gazdája?

– Valószínűleg azé, amelyik két napja tűnt el. – Újabb döbbenet következett. Úgy látszott, engem az utóbbi napokban minden jóból kihagytak. – Az egyik természetes módon mumifikálódott holttestről van szó, de mindhárom múmia ugyanolyan DNS-eket hordoz, így a kézenfekvőbb elméletre alapozunk. Valaki tehát ellopta előző éjjel a múmiát, azután valamiért a Kheopsz piramishoz vitte. A bejáratig biztosan eljutott vele, mert a bejárat előtt is találtunk néhány ruha- és bőrfoszlányt.

– Lehet, hogy ez a valaki Ben volt?

– Lehet – vontam meg a vállát. – De az is lehet, hogy nem. Ugyanis a múmián, meg Hopkinson kívül még kellett ott lenni egy harmadik személynek is, aki elkövesse a gyilkosságot. Mert azt ugye mégsem állíthatjuk, hogy a múmia lökte le a fiút, aztán pedig továbbállt, nem igaz?

– De, igaz – vágtam rá, bár az elmúlt két hónap eseményeit tekintve, én már ezen se lepődtem volna meg igazán. – Járt már bent a piramisban? Úgy értem nyomok után kutatni.

– Egy óra múlva indulunk két kollégámmal – pillantott a karórájára a hadnagy. – Engedély ugyanis nekünk is kell, hogy bemehessünk. Ha gondolja, velünk tarthat.

– Örömmre szolgálna – ragadtam meg a kínálkozó lehetőséget. Nem voltam biztos benne ugyanis, hogy Reeves professzornak sikerül bebocsájtást nyernie Hufu szentélyébe. Másrészről pedig, meggyőződésemmé vált, hogy az egyik gyilkosnak még most is ott kell lennie. – Egy óra múlva ott találkozzunk – álltam fel. – Addig még össze kell szednem néhány holmit, amit magammal viszek.

46.

Reeves professzorral kapcsolatban nagyot tévedtem. Haszim hadnaggyal, meg a két rendőr kísérijével szinte egyszerre érkezünk ki a helyszínre. Addigra Donald Reeves, és kis csapata már a még ókori sírrablók által megnyitott bejáratnál álltak. Sarah látott meg elsőnek; azonnal felém intett. Vissza-intettem neki, és felkiabáltam, hogy azonnal megyek én is utánuk, bár aligha hallotta meg. Sam Thorsont viszont sehol sem láttam.

„*Talán már bent van.*” Ezzel a gondolattal intéztem el a dolgot.

– Ők a csapattársai? – kérdezte Haszim hadnagy, miközben torz fintorral az arcán nézett a magasba. Valami ilyesmi képet vághattam én is az imént, mivel a Nap a szemembe tűzött.

– Igen.

– Mit keresnek itt?

– Azt én is szeretném tudni – sóhajtottam. Mire a hadnaggyal, és a két kíséőrendőrrel felértünk a bejáratához, a többiek már rég eltűntek az építmény gyomrában.

A bejáratnál a hadnagy lihegve megállt, aztán egy kockás ruhazsebkendővel megtörölgette verejtékező homlokát.

– Nehm nekem való... ehz ah... mászás...

– Nyugalom – biztattam. – Már megérkeztünk. Innentől nincs több kapaszkodás. – A két rendőrkiírást között az egyik egy igen testes, száz kiló körüli alacsony, bajszos fickó volt. Nem értettem, a hadnagy miért hozta el erre a kis túrára. Ha most hirtelen üldözőbe kellene venni a gyilkost, vagy gyilkosokat, ő biztosan nem tudna megmozdulni. Az első dolga az volt amikor felértünk, hogy lehuppant a kőre, és fújtatva törölgette ki a szeméből a szabályosan beleömlő izzadságot a sapkája alól. A másik szikár alak, épp a testes ellentéte. Mint Stan és Pan, kábé úgy nézhettek ki egymás mellett. Ő már valamivel jobban bírta a strapát, még csak nem is lihegett. Levettem a kis hátitáskát a magamról amit idáig cipeltem, aztán kivettem belőle egy zseblámpát.

– Fenébe! – csapott a homlokára a hadnagy. – Én nem hoztam! – Elnevettem magam. Kezdtem megkedvelni a figurát.

– Nem baj, majd én világítok. Kicsi ugyan, de erős fénye van. – Elindultunk a márványborítású, sötét, emelkedő folyosóhoz vezető járaton. Igyekeztem leginkább a padlóra irányítani a zseblámpámat, hogy ha nyomok vannak, azonnal észrevehessük. Néhány méter után ismerős hangokat hallottam. Reeves professzor a csapatával már jóval beljebb lehetett.

– Állj! – Ez viszont Haszim hadnagy rendőrkiáltása volt. Megfordultam, de a hadnagyot se láttam, Stan és Pan viszont lefelé nézett. – Ide világítson! – Egy méterrel lejjebb engedtem a lámpát. A hadnagy a talajt vizsgálta.

– Talált valamit? – érdeklődtem lekuporodva mellé.

– Azt hiszem – bólintott. Én is felvettem egy morzsányit a szétszóródott humusz-szerű valamiből, és a tenyeremre ejtve vizsgáltam.

– A múmiáról vannak – állapítottam meg.

– Ezek szerint, valaki behozta ide. – A hadnagy elővett az inge felső zsebéből egy kis tasakot, majd beleszórta a szürkés-fekete maradvány egy részét. Visszatette a tasakot a zsebébe,

aztán felálltunk. – Mehetünk. – Az emelkedő folyosót elérve újabb nyomokra bukkantunk.

Ugyanolyan szétszórt múmiadarabkákra, mint az előbb. A hadnagy ezekből is eltett egy másik kis tasakba, ezután elindultunk az immár eredeti útvonalon a Nagy Galéria felé, amit harmincnyolc méter megtétele után értünk el. A távolban még mindig hallottam Sarah és a többiek társalgását. Szerettem volna inkább hozzájuk csatlakozni, de a hadnagyot nem hagyhattam magára.

Mivel még sosem jártam bent a Kheopsz piramisban, minden egyes építőkövet meg akartam nézni, de ami igazán lenyűgözött, az a Nagy Galéria látványa volt. A nyolc, és fél méter magas folyosó falainak tömbjeit olyan mértani pontossággal illesztették a helyükre, hogy – ha a könyvek nem hazudnak – mindegyik pontosan hat centiméterrel nyúlik kijebb az alatta lévőnél. Kezdtem már elhinni, amit Asthar mondott. Ezt ókori emberek semmiképp nem emelhették. Ekkora szaktudással és a szükséges technológiával egyszerűen ember akkor még nem rendelkezhetett, vagy ha igen, hát arra nem önerőből jött rá.

A testes rendőr megállt és nekitámaszkodott a falnak, erre én is megálltam, meg a vézna rendőr is. Haszim hadnagy sürgetően intett, hogy folytassuk az utat, megindultunk hát ismét előre.

Amikor végigértünk a Nagy Galérián, két hatalmas ajtókeret jelezte, hogy innentől kétfelé lehet tovább menni. Pontosan tudtam, hogy az egyik ajtó egy harmincöt méter hosszú folyosón keresztül vezet a királyné kamrájába, a másik pedig egy hatvan méter hosszú lefelé kanyargó alagútba, mely a lefelé lejtő folyosóhoz kapcsolódik végül. Állítólag a piramisépítők ezen keresztül hagyták el a sírkamrát, miután három gránittömbbel lezárták azt. Az eredeti bejáraton ugyanis, amely kábé tizenöt méterrel van a felszíntől, nem lehet továbbmenni, pontosan ezek miatt a gránittömbök miatt. Megálltunk, és én várakozva néztem a hadnagyra.

– Merre tovább?

– Amerre a nyomok vannak, természetesen – felelte. A következő nyomot kis körültekintés után a lefelé kanyargó alagútban fedeztük fel. Körülbelül öt méterre a bejárattól. Erre mentünk hát tovább. Óvatosan haladtunk lefelé, és a hatvan méter megtétele, illetve még két helyen elszóródott múmia-foszlány után elértük a lefelé lejtő folyosót, majd onnan a földalatti sírkamrát, amely állítólag Kheopsz eredeti sírkamrája lett volna, de valami miatt nem fejezték be. A sírkamrában viszont nem találtunk nyomokat, sem a nagyobbik helyiségben, sem a kisebbikben.

– Talán a lefelé lejtő folyosón kellett volna visszafelé haladnunk – jegyeztem meg fáradtan. Hogy kifújjam magam, nekitámaszkodtam a sírkamra falának. Azaz, csak támaszkodtam volna, ha a fal maga is meg nem billen, és el nem fordul, szabad utat engedve irigylésre méltó hátra bukfencemnek.

47.

Csak a hátamat ütöttem meg, de az éppen elég volt. Mire feltápászkodtam és visszaszereztem elgurult zseblámpámat, a rejtett ajtó visszacsúszott a helyére, maga mögött hagyva Haszim hadnagyot, Stannal és Pannal együtt. – Jól vagytok! – kiáltottam vissza felbőszült keresésükre, aztán elmagyaráztam, hogy jutottam be ide. Amíg ők egyenként bepotyogtak mellém, én azzal foglalkoztam, hogy körülnézzek az ismeretlen helyen. A lámpa fényét körüljárattam a falakon, a mennyezeten, és a padlón is. Mindenütt mészkőborítás volt, azonban az egyik falon vöröses színű jeleket is felfedeztem.

– Hát ez meg miféle irka-fírka? – nézett a testes rendőr a megvilágított részre. Haszim hadnagy rosszállóan csóválta a fejét.

– Idióta! Ezek ókori írásjelek! El tudja olvasni? – A kérdés már nekem szólt. Nem kellett megerőltetnem magam a fordításhoz. Egyetlen mondat állt csak azon a falon, melyet ez idáig már kétszer is volt szerencsém megfejteni.

– „Az örökkévalóságot Aton tenyere hordozza.”

– Mit jelent ez? – kérdezte a Stan kinézetű sovány rendőr.

– Ki a fenét érdekel – morogta a hadnagy. – Én inkább azt szeretném tudni, hogyan jutunk ki innen.

– Talán ugyanúgy, ahogy bejöttünk – mondtam a számomra legkézenfekvőbb választ, a hadnagy azonban csak legyintett.

– Azt kötve hiszem. Visszafelé már nem nyílik, megnéztem.

– Akkor más utat kell keresnünk – sóhajtottam. Azt találtam a legjobb megoldásnak, ha még egyszer alaposan körülnézek, hátha először figyelmen kívül hagytam valamit. Igazam lett. A kicsi, négyszögletes nyílás nem volt feltűnő, és a helyét tekintve akár egy egérlyuk is lehetett volna, mert egészen a fal alján helyezkedett el.

Letérdeltem, aztán szemernyi tétozás után beledugtam a kezem, ami éppen csak belefért a nyílásba.

Amikor már a könyököm is eltűnt, egy kiálló valamibe ütköztem, mely első tapintásra leginkább egy fogantyúhoz hasonlított. Megmarkoltam, majd elkezdtem kifelé húzni. Mintha síneken csúszna, olyan könnyedén indult meg, és siklott egészen a lyuk felületéig a valóban rézfogantyúval ellátott vékony mészkrétőmb. Ezzel egy időben viszont a vele szemközti fal hangos robajjal megmozdult, és kilencven fokos szögben elfordult, ezáltal kétoldalt is szabad utat engedve a mögötte húzódó sötétségbe.

A hadnaggal egymásra néztünk, aki biccentéssel jelezte, hogy ő kíván előremenni. Nem kellett kétszer mondani. Áadtam neki a zseblámpát, s mindhármuk mögé kerülve léptem én is beljebb. A hadnagy nagyon óvatos lépetekkel haladt előre, talán neki is átfutott az agyán, hogy akár néhány csapdával is találkozhatunk. Gondoltam rá hogy megkérdezem,

ő is szokott-e amolyan Indiana Jones-féle kalandfilmeket nézni, vagy csak az én rögeszmém, hogy mindenütt csapda leselkedik. Aztán mégsem szóltam. Azt próbáltam inkább megállapítani, hogy vajon mekkora helyen lehetünk most. Mivel az előrefelé vezető út a lámpa fényében sosem akart véget érni, feltételeztem, hogy egy folyosón haladunk éppen. Azzal nyugtattam magam, hogy mint minden folyosónak, ennek is vezetnie kell valahová, ami talán épp a kijárat lesz. Ahogy a hadnagy néha a falakon is átfuttatta a zseblámpát észrevettem, hogy pár méterre egymástól hosszúkas tárgyak vannak felerősítve a falra.

– Van valakinek gyufája? – suttogtam bele a néma csendbe. Igazi hangok valahogy nem akartak kijönni a torkomon. Stan és Pan megállt, aztán kotorászni kezdett a zsebében.

– Kisasszony, most igazán nem alkalmas az idő, hogy rágyújtson – sziszegte hátra a hadnagy türelmetlenül. Végül a sovány rendőr elővarázsolt a nadrágzsebéből egy kis doboz gyufát, majd a kezembe nyomta. A hadnagy, hacsak kíváncsiságból is, de megvilágította az utam, így könnyedén oda-sétálhattam a legközelebbi fáklyához. Levettem a falról, és meggyújtottam.

– Kérem, jöjjön ide – intettem a bajszos, testes rendőrnek, aki szó nélkül engedelmeskedett. A kezébe nyomtam az immár égő fáklyát, aztán még kétszer megismételtem a műveletet. Az egyiket a vékony fakabátnak adtam, a másikat pedig magamnál hagytam. – Most már mehetünk – mosolyogtam a hadnagyra, aki elismerő pillantásokat vetett rám. A kis gyűjtogató szertartás során észrevétlenül is haladtunk legalább további hat métert a folyosón, amely az égő fáklyák hatására immár félhomályossá változott. Nyugodtabb előrehaladásunk alatt rendületlenül bámultam a mészkőborításon táncoló árnyékainkat, hátha felfedezek közöttük egy-két hieroglif írásjelet is, de a rideg falak csak némán néztek vissza rám. Körülbelül újabb húsz méter után szakadt vége az utolsó pár méteren élesen

balra kanyarodó folyosónak, ahol egy hatalmas, díszítetlen bejárat jelezte, hogy mögötte van valami.

Ezúttal én léptem be elsőként, s világítottam körbe a falakon, de ahogy megpillantottam az elsőt, a döbbenettől szóhoz se jutottam. A velem szemben álldogáló legalább hét méter magas fal, a tetejétől egészen a legaljáig telis tele volt minden kétséget kizáróan ókori falfestménnyel, melyen kicsi, vörösre festett, fehér ágyékkötőt viselő félmeztelen férfiak húztak valamit kettes sorokban maguk után, kötelek segítségével. Nem álltam neki számolgatni, hány ilyen sor van egymás alatt, mert valószínűleg egy hét alatt se érhettem volna a végére. Átvilágítottam a mellette lévő falra is. Ugyanez a látvány fogadott, ahogy a harmadikon is.

Már kezdtem azt hinni, hogy soha nem tudom meg, mit is vonszoltak láthatóan oly nagy igyekezettel a vörös színű, fekete hajú, kétdimenziós emberkék, amikor a negyedik falon mégiscsak válaszra leltem.

– Azanyám! – kiáltotta el magát a kövér, bajszos rendőr, majd fütyentett egyet. Ekkor vettem csak észre, hogy már ők is a mészkőborítás tetejére festett rajzokat figyelik, fáklyájukkal, sokkal világosabbá téve a helyiséget. A hadnagynak a látványra csak lassan leereszkedett a zseblámpámat tartó keze, és tátott szájjal bámulta, amit mi is.

– Mi a franc ez? – kérdezte megrökönyödve a sovány rendőr. Haszim hadnagy gondolatban ugyanezt a kérdést tehette fel, legalábbis az arcimimikája alapján. Mindannyian tőlem várták a választ. Megnyaltam a jó ideje kiszáradt, kicserepesedett számát, majd a törvény képviselőiről visszapillantottam a falra. A kötelek végén, amit oly gondosan vonszoltak maguk után apró barátaink, az egész, hét méteres falat elfoglaló ezüstös színű, fénylő tárgy képe nézett vissza rám. Hogy milyen festéket használtak ennek az ezüstösen csillogó, ovális alakú szerkezetnek a megfestéséhez, arra csak egyetlen tippem volt. Ezüstöt.

A tárgy egyértelműen egy eddig csak sci-fi filmekben látott űrhajónak nézett ki. Olyannak, amilyenekről a lelkes UFO hívők is beszámolnak nap, mint nap a médiának. Mintha egy ókori fantasztikus képregényre bukkantunk volna. S hogy igazából miről is szólt ez a rajz, és mi a története, arra csakis maguk az egyiptomiak adhatták meg a választ. Keresgélni kezdtem hát az ide vonatkozó magyarázó írásjeleket is, s rájuk is találtam a fal bal alsó sarkában, az ezúttal fekete festékkel felfestett apró hieroglifákat.

A hadnagy átnyújtotta a zseblámpát, én pedig odaadtam neki a fáklyámat, így biztonságosabban hozzáférhettem a szöveghez. S mivel a régészcsapatból senki nem tartózkodott itt, nem fogtam vissza magam a képességem terén, azonnal felolvastam a mondatokat.

– *„Égi székéren jöttél, Aton, a ragyogó. Bölcsességet, és tudást adtál nekünk, Aton, fénylő isten. Az örökkévalóságot Aton tenyere hordozza. Égi szekered kihúzzuk életadó Hápi markából, s te áldást hozol érte királyunknak, Ehnatonnak, aki a te magvad. A hegyes orrú. Fénylő, mint Aton. Alsó-és Felső Egyiptom királya. Az egyedüli isten, Aton nemzette. Áldassék Aton. Áldassék Ehnaton.”* – Most már elhittem teljes mértékben, amit Asthar mondott nekem. Aton ezek szerint valóban egy másik civilizáció tagja lehetett, akit istenként tiszteltek az egyiptomiak, és maga, Ehnaton is. Mélyet sóhajtottam, majd felnéztem a hadnagyra, aztán Stanra meg Panra. A hadnagy jelentős szájhúzogatas után, mindannyiunk számára préselte ki a szavakat a száján.

– Jobb lesz, ha szépen elfelejtjük, amit itt láttunk, és inkább megpróbálunk kijutni innét. A múmia nyomát már úgyis rég elveszítettük – tette hozzá lemondóan.

– De főnök! Az ott egy UFO! – sápítózott a kövér, bajszos rendőr. A hadnagy erre felbőszült oroszlánként üvöltött vissza.

– Pofa be! Senki nem látott semmit! Most pedig tűnés! – A Pan-utánpótlás ezután már nem mert megszólalni, tisztában volt

vele ugyanis, hogy a munkahelyével játszik, ahogy maga a hadnagy is, ha ezt odakint kifecsegi. A sovány rendőr végig bölcsen hallgatott, de nyúlott arcán azért neki is látszott a döbbenet. – Szerintem forduljunk vissza, és keressünk egy másik kijáratot. Talán útközben elkerülte a figyelmünket a kifelé vezető út – javasolta a hadnagy immár nyugodt, ám fáradt, rekedtes hangon.

Én azonban majdnem száz százalékgig biztos voltam benne, hogy kell lennie itt egy újabb rejtett ajtónak. Már épp hozzá akartam kezdeni, hogy megkeressem, amikor a hátunk mögül, a sötét folyosó felől csattanásszerű hangot hallottunk. Mind a hárman egyszerre pördültünk meg, s támadóállást felvéve meresztettük a szemünket a hang irányába. A hadnagy hátratartotta a kezét, jelezve, hogy maradjunk mögötte, aztán lassan elindult előre.

Jobbnak láttam, ha inkább lekapcsolom a zseblámpát, tekintve, hogy annak fénysugara messzebbre hatol a sötétségben, mint a fáklyáé. Kisvártatva újabb hangok törtek bele a némaságba, amelyek ezúttal cipőkopogásnak hangzottak. Erre felkaptam fejem. Egy visító, szirénázó kürt szólalt meg az eddig csendes belsőmben, óriási veszélyt jelezve. Gondoltam, figyelmeztetem a hadnagyot is, de ő olyannyira belemerült a lopakodásba, hogy meg se akarta hallani a püsszegésemet. Már épp el akart fordulni az éles kanyarnál, amikor megmarkoltam az ingét, majd kissé hátrébb rántottam. Erre már megfordult, de nem akartam megvárni, amíg reagál. Kikaptam a kezéből a fáklyát, ahogy a döbbszent arcú Stan és Pan utánzatokéból is, aztán a földhöz nyomva eloltottam mindet.

– Mi...mi a fenét csinál? Megőrült? Így semmit se látok! – förmedt rám a hadnagy, de csak félhangosan mert.

– Azt hiszem, tudom ki ez – suttoztam oda.

– Ki?

– Ugyanaz, aki leütött engem, meg aki Lord Edwington szobájában is járt egyszer, még a szállodában. Harmadszor

pedig a férfimisdóban hallottam őket beszélgetni, Chuck Goodman halála után. Valami hullát is emlegettek akkor.

– Mi?! Miért nem szólt eddig nekem erről?!

– Csss! – intettem le felhorkanását, aztán kikukkantottam a fal mögül, ahol addigra szerintem már mindannyian lapultunk. Úgy látszott, nem csak mi fedeztük fel a falon a fáklyákat, mert az ismeretlen ismerős kezében is ott világított egy, és egyre közeledett felénk a cipőkopogások zajával együtt.

– És honnan veszi, hogy ugyanaz? – kérdezte már kissé higgadtan.

– A cipőkopogásból – susogtam. – Ugyanilyen cipőkopogást hallottam minden alkalommal.

– Ejha, ez aztán a jó megfigyelőképesség – ismerte el.

– De honnan tudja, hogy járt az angol Lordnál, meg, hogy miről beszélgettek a férfimisdóban?

– Onnan, hogy hallgatóztam.

– Mit csinált?

– Sajnálatos módon én ilyen kíváncsi természetű vagyok – vallottam be elpirulva, bár ebből a hadnagy szerencsére semmit se láthatott a koromsötétben.

– Gondolom, ezért szakította fel a rendőrségi pecsétet is Judy Streep ajtaján. Nem igaz? – Még jobban lángolni kezdett az arcom.

– Honnan veszi, hogy én voltam?

– Lehet, hogy kezdő vagyok, de hülye azért nem. Egyébként pedig pont láttam – tette hozzá kis szünet után.

– Akkor miért nem szólt rám?

– Fogalmam sincs – sóhajtott bánatosan, mintha tényleg a legszívesebben visszatekerné az időt ha lehetne, és nem engedne be abba a francos szobába. Nem mintha ettől az én életem most egy kicsit is könnyebb lehetne, ahogy valószínűleg az övé sem. – Egészen biztos benne, hogy ezt a cipőkopogást hallotta?

– Egészen.

– Akkor úgy néz ki, megvan a gyilkosunk – suttogta elszántan.

– Csak az egyik – motyogtam, de ez a hadnagy füléig már nem jutott el. Az apró neszekből ítélve, egyenesen a fáklyafény felé tarthatott, amely már alig pár méterre volt csak tőlünk, és az éles kanyartól. A következő percekben tompa puffanások, egy lehulló láng, egy koppanás, meg egy „au”-szerű felkiáltás jelezte, hogy csata zajlik az orrunk előtt. Stan és Pan valahogy ma nem lehetett harcias kedvében, jelenlétükről csak ziháló lélegzetvételük, valamint erős szájszaguk árulta el, hogy ott lapulnak mellettem. A padlón heverő fényforrás egy darabig mozdulatlan maradt, majd hirtelen megindult felfelé, végül egy vigyorgó arcot világítva meg maga mögött.

– Azt hiszem, leütöttem! – kiáltotta felénk a vigyorgó arc. Tovább én se tétozáztam. Felkattintottam a zseblámpám, majd a két rendőrrel a sarkamban a hadnagyhoz futottam, akinek az első dolga volt a testesebbik kezébe nyomni a fáklyát. – Világítsanak – adta ki a teljesen felesleges utasítást, mivel addigra már mindketten odatartottuk a fényt. A hadnagy leakasztotta az övéről a fénylő bilincset, aztán a földön arccal lefelé heverő eszméletlen férfi kezét hátrátéve, szakszerűen hátrakattintotta azt. – Na... kész – zihálta és megtörölte a kézfejjével a homlokát. – Most pedig lássuk a medvét.

48.

Könnyedén megfordította a nehéz testet, én pedig egyenesen a férfi arcába világítottam.

– Hát ez meg ki a szösz? – lepődött meg a hadnagy.

– Nézze csak meg jobban az arcát – javasoltam. – Nem ismerős? Persze most nincs rajta az álbajusz, meg a monokli. Na meg a haja sincs kettéválasztva és lenyalva, mint amikor angol Lordnak adta ki magát.

– Ó lenne az? Lord Richard Edwington?

– Igazából nem is így hívják, ha...

– Vááárjunk csak! – tette fel a kezét belém fojtva szót. – Az előbb azt mondta, ez az ember járt a Lord szobájában, a szállodában. Aztán, hogy ezt a férfit hallotta is elmenni onnan. Erről a fickóról meg azt állítja, ő a Lord. Ebben van némi ellentmondás, nem gondolja?

– Na jó – adtam meg magam. – Igazából eddig a pillanatig én se voltam biztos benne, hogy tényleg a Lord lesz az.

– De a cipőkopogás...

– A beszélgetés után valószínűleg mindketten elhagyták a szobát. Csak a másik fél lépteit azért nem hallhattam, mert ennek a cipőnek a zaja elnyomta azt.

– Így már talán elfogadhatóbb – morogta. – De ha ez a pasas itt nem Lord, akkor kicsoda?

– George Stephenson. A műkincs tolvajok koronázatlan királya Kanadából. Gratulálok hadnagy, ez aztán a nagy fogás – veregettem meg a vállát.

Ám ő ezt egy cseppet se tudta értékelni pillanatnyilag.

– Szóval amerikai – csillant fel a szeme. – Hát ezért nem találtuk. Mert álcázta magát.

– Pontosan – helyesletem. – Miatta jött Egyiptomba Judy és Chuck, francia madame-nak, illetve turistának álcázva magát.

– Elképesztőek ezek az amerikaiak – ingatta a fejét csodálkozva. – Talán ősi szokás náluk, hogy sose annak mutatkoznak, mint amik valójában?

– Fene tudja. Mindenesetre ezt az ügyet félig már felgöngyöltettük – vigyorodtam el, ám a hadnagy mogorva tekintetétől lelohadt az arcomról a vidámság.

– Maga... maga tudta! Végig tudta, hogy ki ő – mutatott az alvásra kényszerített pasasra – és mégsem szólt! Azt hittem, nyílt lapokkal játsunk, kisasszony!

– Kérem, ne haragudjon – próbáltam kiengesztelni. – De semmit nem akartam elhamarkodni.

– Talán ezt is az Agatha Christie regényekből tanulta? – kérdezte dacosan.

– Igen – bólintottam. – Remélem, megérti.
– Talán majd egyszer meg fogom – morogta, és ezzel le is zárta a témát. – Egyáltalán honnan tudja az igazi nevét?
– Utána néztem, miután bent jártam néhány napja abban a régiségboltban, ahol ő is. Akkor már teljes bizonytságot szereztem arról, hogy ő nem lehet egy angol Lord.
– Vagyis már előtte is sejtette?
– Igen.
– Miből?
– Hát... először is, karórát hordott, ami köztudottan nem illik egy igazi angol úrhoz. Az igazi angol urak ugyanis zsebórát hordanak, általában régi arany zsebórát, amit apjuktól, nagyapjuktól, esetleg ükapjuktól örököltek. Aztán amikor volt szerencsém másodszor is beszélgetni vele, elmondta, hogy üzleti ügyben jött ide. Hogy részvényeket adjon, vegyen. Ennek ellenére igencsak érdeklődött az ásatás eredményei iránt. Egyébként pedig felhívtam a helyi részvénytársaságokat és megtudtam, hogy az idei részvényárak borzalmasak. Csak az vesz, vagy ad el részvényt, aki le akar szegényedni, vagy egyáltalán nem ért az üzlethez.

Mielőtt bementem a régiségboltba, egy férfi jött ki onnan ugyanezzel a cipőkopogással. De ez a férfi egyáltalán nem úgy volt öltözve, mint egy angol Lord, hanem, mint egy átlagos öltönyös pasas. Odabent a boltban elkezdtem kérdezősködni az eladótól, aki volt szíves elmondani, hogy ez az úr régi üzletfelük Kanadából, aki minden évben meglátogatja őket. Ez egybevágott azzal, amit a Lord mondott nekem a partin. Hogy minden évben ideutazik.

A boltos elárulta a vezetéknevét is. Csodálkozom, hogy nekik megmondta az igazi nevét. Stephenson. Bizonyára nem gondolta, hogy ide is követi majd Amerikából a rendőrség, ezért adhatta meg teljes biztonsággal az eredeti nevét. Mellesleg ez a férfi eladott egy igen régi aranygyűrűt évekkel ezelőtt a boltos apjának, amely egy udzsat szemet ábrázolt. Most pedig

ugyanazt a gyűrűt követelte vissza. Ja, és persze ott van még az újság is, amit Judy szobájából hoztam el. Egy cikk szerepelt benne az ásatásról, amit Sarah Henderson vezet. Amikor hallgatóztam a Lord szobájának az ajtaján, kincsekről, aranyról, meg az újságról is beszélt.

– Arra a Times magazinra gondol, a nő szekrényéből?

– Csodálkozom, hogy figyelmen kívül hagyták ezt a fontos tényezőt – mondtam, de azonnal meg is bántam, mert a hadnagy ismét sértődött képet vágott.

– Gondolom azt is tudja, kivel beszélgetett az ipse – vetette oda morcosan, de én most nem akartam azzal foglalkozni, hogy ismét kiengeszteljem.

– Természetesen Ben Hopkinssal. Először nem tudtam hova tenni, de aztán felismertem a hangját. Ami elég nagy feladat volt, mert összesen kétszer, ha találkoztam vele. Állítólag Ben zseniképzőbe járt Londonba, azért lehetett ilyen fiatalon diplomája. Az az egyetem viszont, amelyiket említette, nem Londonban van, hanem Birminghamben. És egyáltalán nem úgy beszélt a leletekről se, mint egy igazi régész. Szerintem Ben hamis papírokkal kerülhetett be a professzor csapatába, valójában az ál-Lord beépített embere lehetett. Így juthatott Stephenson részletes információkhoz az ásatás menetéről.

– Jó, de miért kellett meghalnia?

– Lehetséges, hogy vissza akart lépni. Talán a legvalószínűbb, hogy a rendőrnő meggyilkolása miatt. Stephenson nyilván rájött, hogy a francia madame igazából rendőr, s akkor már annak is ki kellett derülnie, hogy miatta van itt. Lehet, hogy nem is állt szándékában megölni a nőt, csak a sors hozta úgy, hogy meg kellett tennie.

– De hogyan jött rá, hogy a nő rendőr?

– Amikor először találkoztam a Lordeddal, azaz Stephensonnal, rendkívül dühös volt, mert az egyik poggyászcipelő fiú elkeverte az egyik aktatáskáját egy másik vendég holmijai közé. A szerencsétlen véletlen pedig úgy hozta, hogy épp Judy Streep

legyen az a vendég. A táskában pedig ott lapult az újság, viszont a táska címkéjén meg a Lord Richard Edwington név. Így persze egyértelművé válhatott Judy számára, hogy kié a táska, és miért van benne egy amerikai újság, ráadásul az ominózus cikkel az ásatásról. Judy kivette a táskából az újságot azután elrejtette, ami nagy hiba volt, mert Stephenson ezt természetesen észrevette. Utána járt, hogy kihez került a táskája, aztán pedig fogta magát, és bement a nő szobájába.

– Vagyis valószínűleg nem volt zárva az ajtaja – folyt bele az elméletbe a hadnagy. Úgy látszott, tetszett neki a teóriám.

– Ha ő engedte volna be, akkor nyilván nem marad szem előtt az igazolványa, meg a fegyvere. Emlékezzen csak vissza. Hol is találták meg pontosan őket?

– Az éjjeliszekrényén.

– Erről van szó. Direkt biztosan nem hagyta volna kinn, tehát biztos, hogy nem kopogtattak az ajtaján, mikor beléptek hozzá. Stephensonnak tehát rá kellett jönnie, hogy Jacqueline – azaz Judy – valójában rendőr, különben miért ölte volna meg? Egy újság elkobzása miatt biztosan nem. Judy nyilván vitába keveredett vele, ami aztán tettelegesséig fajult. A nő elkezdett sikoltozni, amit én meg is hallottam. Stephenson lehet, hogy csak be akarta fogni a száját, hogy ne kiabáljon, de...

– Túl erősre sikeredett – fejezte be helyettem.

– Igen – bólintottam, s visszagondolva az eseményekre, megborzongtam. – De azt én se értem, miért kellett még kilöknie is az erkélyen.

– Talán, hogy öngyilkosságnak tűnjön. De ha az újságért ment be Stephenson, miért nem vitte el azt?

– Mert nem találta! Nyilván nem Judy hányta szét a saját ruháit a szobában. Stephenson kereste az újságot, de odáig már nem juthatott el, hogy a szekrénybe is belenézzen, mert én akkor törtem be a szobába. Valahogy mögém került, leütött, azután pedig távozott, mintha mi sem történt volna.

– És Ben? Ő bejött, vagy mi?

– Szerintem igen. Szerintem Judy és Ben közéről ismerték egymást. – A hadnagynak elkerekedett a szeme.

– Mennyire közéről?!

– Szerintem szeretők voltak.

– Honnan veszi ezt?

– Egyszer beszélgettem Judyval a bárban. Akkor azt mondta, hogy a vőlegényével úgy lett vége a kapcsolatuknak, hogy kiderült, a pasas egy kisstílű banda tagja, akik gyémánt, meg régiségek csempészésével foglalkoztak, az abból befolyó pénzt pedig tisztára mosták. Egy cseppet se lepődnék meg azon, ha kiderülne, épp Judy volt az, aki lebuktatta a jegyesét. Judy mindenben hazudott nekem, de ebben az egyben biztosan nem. Az érzelmek rá voltak írva az arcára. Még mindig szerette Bent. Szerintem akkor ott lent a bárban, Judy megpróbálta lebeszélni őt a lopásról, s rá akarta venni arra, hogy álljon a rendőrség mellé, és tanúskodjon Stephenson ellen. Ugye már azt említettem, hogy a bárpultos a gyilkosság után látta őket beszélgetni. Emlékszik mit mondtam?

Hogy Ben akkor szokatlan módon terepruhában volt, nem pedig kiöltözve, ahogy máskor. Mert máskor is lejárt oda, de Judyval csak aznap találkozhatott, mert különben többször is látta volna együtt őket a pultos. Nagyon sürgős megbeszélni-valójuk lehetett, ha Judy meg se várta amíg Ben átöltözik, hanem egyből lerángatta oda. A pultos azt is mondta, hogy mindketten idegesnek tűntek akkor, Judy Ben kezét szorongatta, talán még sírt is. Ez nekem nagyon bensőségesen hangzott. Ebből gondoltam, hogy szeretők lehettek.

– Igen, ezt valóban említette.

– Nos, Ben nyilván gondolkodási időt kért, amit bizonyára meg is kapott. Csakhogy ezután megtörtént a gyilkosság, Ben pedig, igen, beijedt, és le akart lépni.

– Le akart?!

– Persze, hogy csak le akart, hiszen megtalálták a holttestét, nem? Egy ideig biztosan bujkált, de aztán elkapták, és megölték őt is.

– Honnan tudja, hogy nem épp Ben ölte meg a nőt?

– Mert akkor még kint volt a professzorral az ásatáson. Ha ő tette volna, szerintem azonnal lelépett volna, nem vár még utána két napot. Legalábbis, ha van egy kis esze.

– Igen, ebben igaza lehet – értett egyet. – Na és a múmia? Azt hogyan magyarázza?

– Azt még én se tudom – sóhajtottam, aztán az időközben ébredező, nyögdecselő férfira pillantottam. – De megbilincselte barátunk biztosan választ ad majd rá. – A hadnagy a falhoz ültette a férfit és megvárta, amíg teljesen magához tér. A férfi felszisszent, aztán a fejét a falnak döntötte. Egy kicsit örültem neki, hogy most már ő is tudja, milyen érzés, ha leütik.

– Na, ki vele barátocskám, mi a neve, és mit keres itt? – mordult rá keményen a hadnagy. A férfi felpillantott a hadnagy kezében megcsillanó rendőrigazolványra, Stanra, Panra, majd onnan rám, és igen meglepett arcot vágott.

– Maga?!

– Én bizony – mosolyodtam el. – Örülök, hogy ezúttal a saját bőrében láthatom, Mr. Stephenson. – A férfi gúnyosan vigyorgott vissza, de a hadnagy ordításától hamar komoly képet vágott.

– Szóval, mit keresett itt?! Stephenson, ugye? George Stephenson, az amerikai műkincs tolvaj, akit eddig még sose sikerült senkinek elkapni!

– Persze, hogy nem – nézett komoran a hadnagyra. – A rendőrök mind bénák. – Lopva a hadnagyra pillantottam; már vártam, vajon mikor robban fel benne a bomba. De a robbanás elmaradt. Sőt. A hadnagy inkább kihúzta magát.

– Kivéve engem – kacsintott rá Stephensonra. – Hiszen én elkaptam. És nem fogom harmadszorra is feltenni ugyanazt a kérdést. Úgyhogy azt ajánlom, válaszoljon, de gyorsan!

– Nyugi! – kiáltott vissza Stephenson, aztán valamivel halkabban beszélni kezdett. – Én... láttam, hogy bemennek azon rejtett ajtón, és gondoltam én is körülnézek. Ennyi. Nem tudtam, kik maguk.

– Gondolom – dünnyögte a hadnagy. – Hiszen ha tudta volna, biztosan nem jön utánunk. De mit keresett egyáltalán a piramisban?

– Itt voltam már egy jó ideje – morogta kelletlenül. – Bujkáltam.

– Na és ki elől? – Stephenson arca most mintha egészen megváltozott volna. Még a gyenge fényben is látni lehetett, hogy a gúnyos ábrázatot kétségbeesés, és rémület váltja fel. Fejét lehajtva, poros, lakkozott cipőjét bámulva válaszolt.

– A múmia elől.

49.

A hadnagy egy percig elkerekedett szemmel bámult a férfira, aztán felkacagott.

– Na ne szórakozzon!

– Nem viccelek! Nem tudom mitől, de az a micsoda feltámadt! És... valamiért meg akar ölni! Bent is lelökte a bejáratnál. Aztán pedig üldözőbe vett engem! – A hadnagy dühbe gurult, s előkapta az övéen lógó tokjából a fegyverét, majd Stephensonra szegezte.

– Minek néz engem, ha?! Azt hiszi, bedőlök ennek a... ennek az ócska múmia trükknek? Ha nem mondja meg az igazat, én esküszöm...

– Kérem! – kiáltott kétségbeesetten a férfi. – Ez az igazság! – Ahogy belenéztem az arcába, valahogy úgy éreztem, bármily fantasztikusan is hangzik a sztori, mégiscsak igazat mond.

– Hadnagy! – szoltam rá élesen a pisztolyt szorongató Haszim hadnagyra, pillantásommal emlékeztetve rá, hogy néhány

méterrel odébb mit is láttunk a falra festve. A hadnagy foghatta az adást, mert az arca megenyhült, és leeresztette a fegyverét.

– Na jó – sóhajtott. – Akkor csicseregje el szépen a teljes igazságot, az elejétől a végéig – mondta megadóan, azután leült a szemközti falhoz, ahogy a két rendőr, meg én is. Ettől olyan érzésem támadt, mintha igazából nem is ellenségek lennénk egy óriási vészhelyzet közepén, hanem csak egy baráti kör, akik fáklyafénynél mesélnek történeteket egymásnak a misztikus Nagy Piramis belsejében. Azt kívántam, bár így lenne. A két méterrel odébb ülő Stephenson a fáklya, és a zseblámpa fényében pedig beszélni kezdett.

– Sokat ígérő fogásnak tűnt. Olvastam az újságban erről az ásatásról, s mivel teljesen feltáratlan területeken gyakran találnak sok értékes holmit, hát gondoltam belevágok. Előtte már sok hülyeséget megcsináltam. Ékszereket, régi holmikat lopattam el másokkal, tisztességes fizetségért persze. Eleinte néhány tárgyat megtartottam, a többit pénzzé tettem. Sose tudta rám bizonyítani senki, hogy igazából én vagyok a tolvaj, tökéletes alibijeim voltak. A felbérelt embereket pedig ha el is kapták, nem árulták el, hová lett a zsákmány.

A rendőrség persze egy ideje már gyanakszik rám, ezért ami apróságokat először magamnál hagytam, később meg kellett válnom tőlük, ha nem akartam lebukni. A legbiztonságosabb módszer a számomra az volt, ha kiutazok más országokba, és ott adom el a szajrét. Ide is jártam már egy ideje, néha még vásároltam is, ha megtetszett valami. Szeretem a régi, díszes tárgyakat, azokból pedig itt van bőven.

– Mindig abba a kis régiségboltba járt vásárolni, ahol néhány napja is megfordult? – kérdeztem.

– Hát ezt meg honnan tudja? De igen, abba. Az öreg arabbal mindig jól kijöttünk, vele mindig jól jártam. A fia már kissé ügyetlenebb, de egy kis ordítózással vele is szót lehet érteni.

– Miért követelte vissza tőle a fekete udzsat szemet ábrázoló aranygyűrűt? – tettem fel az újabb kérdést. Stephenson összeráncolt homlokkal bámult rám.

– Jól éreztem én, hogy valaki figyel. Szóval maga volt az. A kis kíváncsi régészkiasszony.

– Egyiptológus – javítottam ki.

– Feleljen! – dörrent rá a hadnagy.

– Mert megtudtam, hogy sokkal többet ér, mint amennyiért annak idején eladtam!

– Hogy jutott egyáltalán hozzá?

– Az egyik felbérelt emberem hozta egy alkalommal, amikor az egyik múzeumot raboltattam ki. Ha nem bánják, most nem nevezném nevén, hogy melyiket. Akkor még kezdőként fogalmam se volt róla, hogy mennyit érnek a cuccok. Köztük találtam ezt a gyűrűt is. Pár hónappal ezelőtt viszont megtudtam, hogy ezt az aranygyűrűt egy igen híres fáraó viselte.

– Kicsoda?

– Harmadik Amenhotep. Kicsit utána olvastam az ürgének. – Meglepődtem, pedig már hozzászokhattam volna, hogy ebben az ügyben minden szál hozzá, és a fiához vezet. Így vagy úgy.

– És Ben? – Most a hadnagy kérdezett. – Ben Hopkins hogyan került a képbe? Őt is felbérelte?

– Természetesen igen. Hallottam Ben régi ügyeiről. Már nagyon korán, tizennégy éves korában elkezdte a kemény életet. Gondoltam, ő lesz majd ide a megfelelő ember. Okos is, intelligens is, annak ellenére, hogy nagyon fiatal. Ha nem ölik meg... a szárnyaim alá veszem a fiút...

– Vagyis, még mindig azt állítja, hogy nem maga ölte meg.

– Nem én voltam – rázta a fejét. – Lehet, hogy tolvaj vagyok, meg szélhámos, de embert sose ölnék. Főleg az üzlet-társaimat nem.

– Pedig mi hármas gyilkossággal gyanúsítjuk, uram – világosította fel a hadnagy a megdöbbsent Stephensont. Stan és Pan csak némán bólogtak.

– Hogy érti ezt?! – Itt már előttem is kezdtek összefolyni az előbb még oly katonásan helyükön álló puzzle darabok.

– Hát nem maga lökte le az amerikai rendőrnőt is a szállodaszobájának az erkélyéről, miután kitekerte a szerencsétlen nyakát?

– Nem! – tiltakozott Stephenson hevesen. – Dehogyan tettem ilyet!

– Na és a másik rendőr? Chuck Goodman? Őt egy mosodai szárítókötél darabjával fojtották meg.

– Nem! – rázta a fejét a férfi, mintha ő maga sem akarná elhinni a hallottakat. A hadnagy most rám nézett, én pedig tanácstalanul vontam meg a vállam.

– Lehet, hogy tévedtem.

– Most már nem hiszi, hogy ő volt? – kérdezte a hadnagy kissé elbizonytalanodva. Stephensonra néztem, aztán vissza rá.

– Az arckifejezéséből ítélve... nem. Viszont ez a cipőkopogás... Járt Judy Streep szállodaszobájában bármikor is? – fordultam ismét a hátrabilincselte kezű férfi felé.

– Nem! – vágta rá.

– Dehogynem! – vitatkoztam. – Tudom, hogy járt. Még hozzá a gyilkosság idején – mondtam, miközben olyan mélyen fúrta bele a tekintetem az övébe, hogy lesütötte a szemét.

– Na jó, jártam – morogta. – De nem öltem meg.

– Maga ütötte le, igaz?

– Én – bólintott. – És sajnálom. De meg kellett tennem.

– Na persze. De ha ott tartózkodott a gyilkosság idején a nő szobájában, viszont nem maga ölte meg, akkor ki tette? – Stephenson megvonta a vállát és morcosan nézett maga elé.

– Úgysem hinnék el.

– Csak mondja el – biztattam. – Ki tekerte ki Judy Streep nyakát? – Stephenson megnyalta a szája szélét, és szinte félve nézett rám.

– Ő maga.

A hadnagy felhorkant, és felállt a faltól.

– Ez az ember egy kész időpocsékolás! Ha most azt hiszi, hogy rendőr létemre, meg a halottkém vizsgálati eredményének ellenére is elhiszem ezt a baromságot, akkor nagyon téved!

– Pedig így volt! – erősködött Stephenson. – Illetve majdnem. Azt azért én sem mondom, hogy öngyilkos lett, mert...

– Mert?

– Mert tulajdonképpen az történt... úgy nézett ki, mintha az a nő egy láthatatlan erővel, vagy emberrel viaskodna – nyögte ki. – Az a valami tekerte ki a nyakát, majd repítette ki a szobából az erkélyre. – A hadnagy elkerekedett szemmel bámult Stephensonra, aki láthatóan elég kellemetlenül érezte magát. – Jó, tudom, hogy hangzik ez az egész. A helyében... biztosan én se hinném el.

– Akkor ne csodálkozzon rajta, hogy nem hiszek magának!

– Nyugodjon meg, hadnagy – próbáltam lecsillapítani. – Lehet, hogy Mr. Stephenson tényleg igazat mond. Lehet, hogy eddig nem említettem, de velem is történnek furcsa dolgok mostanában. Talán kicsit nyitottabbnak kellene lennie – mondtam, de a szavaim mit sem értek. A hadnagy most úgy nézett rám, mintha élőhalottat látna.

– Szóval már maga is kezdi?! – rivallt rám, és idegesen járkálni kezdett. Stan és Pan csak hangtalanul kuporgott a fal mellett, talán azt várva, mikor kapnak ők is a hadnagy-féle bombázásból.

– Én csak azt mondom, hogy talán az ő verzióját is figyelembe kellene venni. Az emberi jogok értelmében...

– Ne papoljon itt nekem az emberi jogokról! – süvöltötte. – Ötünk közül egyedül én vagyok tisztában az emberi jogokkal! Na és a hulla? – fordult ismét Stephenson felé. – Mi van a hullával, amit a szállodában a férfi mosdóban emlegetett, ha?

– A férfimosdóban? – kapta fel a fejét Stephenson. – Honnan tud erről?

– Miss Haddad kihallgatta magukat – válaszolt a hadnagy elégedetten. – Nos, erre mit lép? – A férfi lehunyta a szemét, majd sóhajtott egy mélyet. Aztán felnézett rám, és elmosolyodott.

– Na jó, az igaz, hogy akkor tényleg a nyomozónőről beszélgettünk.

– Látja! – bökött rá győzedelmesen a hadnagy, de Stephenson csak a fejét ingatta.

– De ez még nem jelenti azt, hogy én is öltem meg. Tudtam, ha ott maradok, biztosan engem gyanúsítanak majd, hiszen egy láthatatlan valamiről hogy is bizonyíthatnám be, hogy az követte el a gyilkosságot? És akárki észrevehette volna, hogy ott jártam. A kisasszonyt is csak azért ütöttem le, mert... muszáj volt. Ha nem teszem meg, már rég egy hűvös kis cellában csücsülnék.

– Így is úgy is odakerül – nyugtatta meg a hadnagy.

– Egyelőre semmit nem tudunk rábizonyítani – mondtam. – De ha szeretnénk a végére járni a dolognak, szerintem az lesz a legjobb, ha elindulunk valamerre. Csak még egy dolgot szeretnék kérdezni, Mr. Stephensontól.

– Mi lenne az? – nézett rám kíváncsian a férfi.

– Donald Reeves is bejött ide, még előttünk, a csapatával. Nem látta őket véletlenül? – Stephenson gondolkozott, aztán megrázta a fejét.

– Nem. Magukon kívül senkit nem láttam idebent.

50.

Végül is abban maradtunk, hogy tovább indulunk. Mindenki feltápáskodott, aztán a Pan kinézetű rendőr Stephensont is felugrasztotta.

– Csak semmi ostobaság – dörmögte oda neki, majd intett a fejével, hogy induljon. Mindenki visszafelé igyekezett volna, de én biztosra vettem, hogy arrafelé nem fogunk tudni kijutni.

Nehezen ugyan, de sikerült rábeszélnem a morcos hadnagyot, hogy előbb az én ötletemet próbáljuk ki, így pár perc múlva már mindenki – kivéve persze a hátrabilincselte kezű Stephen-sont – rejtett ajtó után kutatott a telefestett helyiségben. Meggyújtottam még két fáklyát és szétosztottam őket. Így már az egész helyiséget sikerült félhomályba borítanunk.

– Hát ez meg mi a franc? – hallottam a hátam mögül Stephenson döbbsent hangját.

– Ókori esti mese – mondta gúnyosan a hadnagy, miközben a falra festett félmeztelen emberkéket tapogatta.

– Nem. Ez... ez... ez egy... – Már nem tudta befejezni a rajz elemzését a férfi, ebben a pillanatban ugyanis a Stan kinézetű vékony rendőrnek valamit sikerült benyomnia a falon, amitől egy újabb titkos ajtó mutatkozott meg előttünk. Ezúttal azonban nem az egész fal mozdult meg, csupán egy másfél méteres darab, amelyen a vörös, kötelet vonszoló emberkéek egyszerre indultak meg befelé a sötétségbe. Reméltem, hogy csak az ajtónyílás ekkora, s az elkövetkezendő ismeretlen mennyiségű métereket nem kúszva kell majd megtennünk. – Ez baró! – vigyorgott Stephenson, mire a kövér rendőr megtaszította, és belökte a sötétségbe.

Őket Haszim hadnagy követte, majd a sovány rendőr, végül pedig én. Mire átléptem, a többiek már a falakhoz tapadva bámulták az újabb csodát. Szerencsére tényleg csak az ajtó volt kicsi, a benti tér legalább négy méter széles, s ugyanennyi magas lehetett. A zseblámpámmal együtt az előttünk terjeszkedő sötétségbe bámultam, de az út végét még így se láttam.

– Valószínűleg egy újabb folyosó – állapítottam meg.

– Hé, ezt nézzék! – kiáltott a Pan utánzat, aki a bal oldali falnál állt Stephensonnal együtt. A testes rendőr az egyik kezével Stephenson karját fogta, a másikkal pedig a falat világította meg. Ő és Stephenson is meredten bámulták az ókori festményt. A hadnagy, meg a sovány kísérendőre egyszerre

baktattak át a másik oldalról a megvilágított falrészlethez. Én is odasétáltam, és arra a részre tartottam a lámpafényt.

– Na ne... – nyögte a hadnagy.

– Én mondtam, hogy az egy UFO – mondta a Pan hasonmás fennhangon. – Én megmondtam. – Ebben én is teljesen biztos voltam, mint ahogy abban is, hogy pontosan tudom, mit is akar ábrázolni a felfestés, hiszen Asthar is mesélt róla, illetve én magam is álmodtam vele.

Ez viszont bizonyíték volt arra, hogy valóban nem lehet hazugság a sztori. Az ezüstös színű, kerek ablakokkal díszített csészealj formájú úrhajó az örök fényforrásokkal megvilágított leszállópályán pihent, alul lila fényárban úszva, ahogy a megnyílt ajtó is a csészealj oldalában.

Négy aranyszínű kezeslábasba öltözött csúcsos fejű radjak állt odakint. Ketten az úrhajó ajtajánál, akár az örök, kettő pedig a királyi pár, III. Amenhotep és a szigorú tekintetű Teje királyné előtt. A bal oldali radjak kezében egy szintén csúcsos fejű kopasz, meztelen kisbaba rugdalózott, a királyi pár pedig áhítattal figyelte a csecsemőt. A pillanatképen Teje épp a karját nyújtotta a csecsemő felé, a megnyúlt fejű radjak pedig a csecsemőt Teje felé.

– Ű..ű..ű..űrlények... – dadogta a sovány rendőr a négy arany kezeslábasba öltözött, megnyúlt fejű radjakot bámulva.

E mellett már a hadnagy se tudott elmenni szkeptikusan.

– Már akkor itt jártak – suttogta megbabonázva. – Már az ókorban. – Nem akartam közölni vele azt a szomorú tény, hogy bizony nem ők az első földönkívüliek a Földön, az orgonok már sokkal hamarabb megérkeztek, és állításuk szerint, az emberek tőlük származnak, nem pedig az általuk gondolt Isten teremtette őket a föld porából.

Ezzel semmiképpen nem akartam elkeseríteni őket. Sőt azzal sem, hogy az orgonok még mindig itt vannak, és most is a lábunk alatt élnek. Épp elég volt az, hogy nekem tudnom kellett, mint ahogy azt is, hogy én valószínűleg ezektől az

„űrlényektől” származom, amit persze még mindig képtelenségnek tartottam, és nem éreztem úgy, hogy egyáltalán képes lennék feldolgozni a tényt. Átvilágítottam a folyosó másik oldalára, ahol szintén egy pillanatkép fogadott.

Ehnaton a trónon ült, kezében a jogarokkal, fején a kettős koronával, komor ábrázattal. A mellette lévő festés egy leheletnyi idővel előtte készült, itt a koronázási szertartást mutatták be, ahol a két radjak pap is jelen volt. Jól látszott mindkét pap nyakában az az amulett, melyek közül az egyik most biztonságban pihent a hátizsákomban.

A harmadik képen szintén Ehnatont láthattuk apja, III. Amenhotep mellett, de itt még körülbelül hét-nyolc éves lehetett csupán. Továbbhaladva egy ugyanekkora Ehnatont talán épp taníthatott valamire a két radjak pap, mert az egyik nagyon mutogatott valamit neki. – Várjunk csak! Ezek sorozatképek! – nyilallt belém a felismerés. Visszairányítottam a zseblámpámat az első „filmkockához”, ahol a radjak átadja a királynénak a csecsemőt, aztán tovább haladtam befelé. Ott a következő kép az volt, hogy a csecsemő Ehnatont a királyi pár nézegeti egy díszes kertben ülve, mintha sosem akarnának betelni vele.

Teje a karján tartja a mezítelen kisbabát, Amenhotep pedig mosolyog, és a jobb kezének mutatóujját a kicsi felé nyújtja. – Milyen családias hangulat – suttogtam a gyönyörűségtől megborzongva. – Ezelőtt sosem találkoztam ilyesmivel. – A következő képen Teje a babával a karján megy be éppen egy gyönyörűen megvilágított szentélybe. – Ez még biztosan Thébában van – állapítottam meg. Az újabb festmény talán azt a jelenetet akarhatta megörökíteni, amikor a körülbelül egy éves Ehnaton megteszi az első lépéseit az anyjától az apja felé.

Hirtelen melegség öntött el a képek láttán, és akkor először azt éreztem, hogy az ókori egyiptomiak is ugyanolyan szeretetet hordozhattak a szívükben, mint a mai emberek. Ha nem többet. Bár az ilyen falfestések egyáltalán nem voltak jellem-

zőek abban a korban, kivéve talán Ehnaton uralkodási éveit, amivel szintén kitűnt a többi fáraó közül. Egyetlen dolgot viszont furcsállottam: hieroglif jeleket egy képhez se festettek.

– Egy francos ókori fotóalbum! – nevetett fel hitetlen képpel a hadnagy.

– Pontosan az – bólogattam. – Egészen onnantól, hogy Ehnatont... szóval Ehnaton csecsemőkorától egészen odáig, hogy fáraó lett. Csodálatos műalkotás! Nézzék milyen kidolgozott, aprólékos munka! Ezt egyáltalán nem csapták össze. A színek és a formák olyan életteli teliek! Csodálkozom, hogy nem domborművet csináltak, hanem egyszerű felfestést. De így is gyönyörű!

– Na ja – kuncogott Stephenson. – Képzeld csak, mennyi munka lett volna vele, ha még vésni is kell.

– Oké, emberek! Eleget láttunk – horkant fel a hadnagy visszarázva magát, s talán minket is a valóságba, majd a sötétség felé mutatott a szabad kezével. – Ideje mennünk. Ezzel meg foglalkozzanak csak az illetékesek. – Nem akartam vitatkozni vele, bár e tekintetben valamelyest én is illetékesnek gondoltam magam, hiszen egyiptológus lennék, vagy mi. De jobbnak láttam, ha inkább befogom a számat, és csendben követem őket. Persze továbbra is inkább a falakat bámultam, mint az utat. Körülbelül húsz méter után egy elég meredeknek tűnő, felfelé vezető lépcsőbe ütköztünk.

– Nagyszerű! Megint mászhatunk – mondta csalódottan a hadnagy. Mire a körülbelül húsz méter magas lépcső tetejére értünk, mindenki kifulladt. Innen újabb, ám ezúttal rövid folyosó vezetett valahová. – Vajon vége lesz valaha? – tette fel mindannyiunk helyett a kérdést.

– Nem pihen... hetnékh... egy kicsith...? – fújta a kövér rendőr, nekidőlve a falnak.

– Kevesebbet kellene zabálnod! – korholta le a hadnagy, de azért ő is kapkodta a levegőt. – Nem is értem, miért téged hoztalak.

– Mert rajtam és Halefen kívül senki más nem vállalkozott a feladatra – válaszolta felvilágosítás gyanánt a rendőr.

– Ez igaz. De akkor se állhatunk meg. Minél hamarabb ki szeretnék innen jutni, és ki tudja, hol van még a vége! – Én közben a falakat vettem szemügyre a keskeny folyosón, hátha ráakadok valami újabb bizonyítékra a múltban történeteket illetően, de sehol nem láttam semmit a márványborításon kívül.

– Nekem igazán nem sürgős – jegyezte meg Stephenson.

– Gondolom – vágta rá a hadnagy. Végig érve a folyosón egy újabb ajtót vártunk, a puszta falon kívül azonban semmi nem volt ott. – Nem! – kiáltotta el magát a hadnagy idegesen, majd vadul tapogatni kezdte a falat. – Zsákutca! – Lemondóan ingattam a fejem.

– Drága, drága Haszim hadnagy. Hát még most se tanulta meg, hogy ebben a piramisban egyszerűen nem léteznek zsákutcák?

– Igazán? Rendben – bólintott. – Akkor lássunk neki. – Mindenki a hozzá legközelebb eső falat kezdte el nyomkodni, ám eredmény nélkül. Végül már én is feladtam a reményt, s a többiek mellé roskadtam a földre. A hadnagy azonnal felelősségre vont. – Szóval, nincsenek zsákutcák, mi?

– Pedig meg mertem volna esküdni – sóhajtottam.

– Mondtam, hogy vissza kellene fordulni.

– De azt is mondta, hogy arrafelé nem lehet kijutni. Minek építették volna ezeket a járatokat, ha nem lehet kijutni belőlük? Nem falazhatták be magukat az építők.

– Talán csak... erősebben kellene nyomni azt az átkozott falat!

– Én ugyan vissza nem fordulok! – hördült fel Stephenson.

– Maga azt teszi, amit én mondok! – rivallt rá a hadnagy, mire Stephenson ijedt teknősbékeként húzódott vissza a páncéljába. Nekem viszont most kezdtek elszakadni az idegszálaim.

– Nem hagyná abba az ordítózást? – A hadnagy erre felpattant a faltól, és felém hadonászott a fáklyával.

– Maga az oka mindennek! Maga akart folyton rejtett ajtók után kutatni, kedves frissen diplomázott kis régészkiasszony!

– Egyiptológus! És: én legalább eljutottam ideig! – kiáltottam vissza felháborodva. – Nélkülem még mindig ott toporognának a fal túlsó oldalán!

– Ne mondja! Nem is tudom, ki volt az, aki átesett azon az istenverte ajtón! – üvöltötte magából kikelve, majd haragjában hatalmasat dobbantott az egyik lábával. Még szívesen folytattam volna az energia-levezető eszmecsérét, ha abban a pillanatban a hadnagy kisebb porfelhő kíséretében el nem tűnik a szemünk elől. Csupán a fáklyáját hagyta maga után. Ahogy lenéztem, azonnal elszállt a haragom, és elégedetten bólintottam.

– Tudtam, hogy itt is lesz egy! – A két kísérőrendőr azonnal letérdelt a kis négyszögletes lyukhoz, majd a sovány aggódva lekiáltott az odavetett lámpafényben fürdőző éppen feltápáskodó hadnagynak.

– Jól vagy, főnök? – A hadnagy köhintett néhányat, majd kíváncsian pislantott fel rám.

– Remélem, most boldog! – Nem tudtam megállni, hogy ne vigyorogjak.

– Naná. – Miután alaposan körbevilágítottam fentről amennyire csak lehetett, elégedetten nyugtáztam, hogy nekünk nem kell leugrálni a mélybe. Elég, ha lemászunk azon a falba süllyesztett vaslétrán, amely közvetlen a lejárathoz van. Odalent aztán újból körbeszaglászok. Jóleső érzés volt látni, hogy ezúttal egy jókora ajtó is van a helyiségben. Amikor már kezdtem azt hinni, hogy ezek a falak is csupaszok, akkor az egyikken mégiscsak megláttam egy kisebb képet, benne jó néhány hieroglifával.

– Mi történik? – lépett oda hozzám a hadnagy. Úgy látszott, az ő haragja is messze szállt, és helyébe puszta kíváncsiság

lépett. Mondtam, hogy megpróbálom megfejteni az írást. A kép valószínűleg a Mester ábrázolhatta, meg a radjakokat. Mintha valamit mondana nekik a Mester, ami viszont a radjakoknak nemigen tetszik.

A kis, oszlopos Aton szentély előtt álltak mindannyian, amelynek nekünk már csak a darabkáit sikerült megtalálni. Mindenkit oldalról ábrázoltak, azonban a kép vizsgálása közben feltűnt valami. Az egyik radjak pap nyakából hiányzott az amulett. Az már világossá vált számomra, hogy csakis az az amulett lehet, amit Chuck és Judy megtalált a királyné kamrájában. Hogy hogyan került oda, arra is akadt pár ötletem, de jelen pillanatban leginkább a hieroglif jelek megfejtésével bíbelődtem. Néhány perc múlva le is fordítottam a többieknek az írást.

– *„A nagy, fehér ember odalépett hozzájuk, mondván: ti vagytok jónak és gonosznak tudói. Szálljatok vissza az égbe magvaitokkal, hogy Egyiptom népe örökké szabad lehessen, és saját isteneik királyai uralkodhassanak felettük.”*

– Ki ez az ipse? – mutatott a fehér ruhás alakra Stephenson.

– Gondolom a Mester – csúszott ki a számon, de szerencsére nem kellett magyarázkodnom a döbbent arckifejezésnek, mert ebben a pillanatban mintha emberi hangok szűrődtek volna felénk a hatalmas ajtó mögötti sötétségből.

– Fedezékbe! – kiáltott a hadnagy, miközben a falhoz lapult. Ha nem olyan helyzetben lettem volna éppen, amilyenben voltam, talán még el is nevetem rajta magam.

– Csigavér – intettem le. – Ez Donald Reeves professzor hangja, felismerem.

– Á, vagy úgy – könnyebbült meg a hadnagy, és az egyre közeledő hangokat hallgatva, ő is biztos lett az igazamban. – Már meg is feledkeztem róluk.

– Úgy látszik, ők is ráakadhattak egy titkos ajtóra – mondtam, aztán kiléptem az ajtón. A távolban öt fénycsót

pillantottam meg, amelyek egyenesen rám irányultak, ahogy elkiáltottam magam. – Hahó! Professzor!

– Miss Haddad? – hallottam a bizonytalan kérdést.

– Én vagyok! – kiáltottam vissza, és pár másodperc múlva már össze is találkoztunk az újabb folyosó közepe táján a csoporttal.

– Maga meg hol császarkált? – förmedt rám üdvözlés helyett Sam Thorson.

– Én is örülök, hogy látom – mosolyogtam rá, aztán a professzorhoz fordultam. – Hogy jutottak ide?

– A királyné kamráján keresztül. Jómagam, és Max találunk rá egy rejtett ajtóra, amikor John véletlenül megbotlott a saját cipőfűzőjében, és nekiesett az egyik falnak, ami egy kissé elmozdult.

– Éljenek a véletlenek – morogta a hadnagy. – Visszafelé ki lehet jutni arra?

– Igen, ki – biccentett a professzor. – De mi úgy gondoltunk, körülnézünk itt bent, ha már így jártunk.

– Én viszont szeretnék kijutni innen, és dutyiba küldeni egy gyilkost – válaszolta a hadnagy Stephensonra pillantva, akiben mély felháborodást váltott ki az ismételt vádaskodás.

– Hé! Mondtam már, hogy nem vagyok gyilkos!

– Gyí...gyilkos? – rezzent össze a törékeny Maggie Reeves, majd félve az apja mögé húzódott, aki viszont erre kihúzta magát.

– Ne félj, amíg én itt vagyok – súgta hátra.

– Nyugi, meg van bilincselve – világított Celia Stephenson hátravetett kezeire.

– Ja, tényleg – tette hozzá Max szintén oda világítva. John reakciója csak annyi volt, hogy hátrapöckölte a szalmakalapot a fején.

– Na jó! – csapta össze a tenyerét a hadnagy. – Akkor, aki maradni akar, maradjon. A többiek utánam – mondta, és

elindult előre a folyosón. Pár lépést tehetett csak meg a két rendőr, meg Stephenson társaságában, azután megtorpant.

A következő pillanatban ugyanis, mintegy végszóra, hörgésszerű ordítás hangzott fel a távolból. Maggie Reeves felsikoltott, s az apjába mélyesztette a körmeit. Cowboykalapos Sam egy pillanat alatt rántott elő kopott farmerja zsebéből egy fénylő rugós kést, és kipattintotta a pengéjét. Celia Roberts egy amolyan „Rambo-kést” kapott ki a derekára erősített bőrvéből, majd támadóállást vett fel. Haszim hadnagy, meg a két rendőr ugyanebben a másodpercben előrántották a pisztolyukat, és a hang irányába szegezték. Stephenson halálra rémült arccal fordult az ellenkező irányba, és megpróbált elmenekülni, ám a testes Pan utáztatnak kiválóak voltak a reflexei még a súlya ellenére is. Megragadta férfit a koszos ingnyakánál fogva, s visszarántotta maga mellé.

– Visszajött! – kiáltotta Stephenson, miközben a túl nagy rántás hatására térdre esett. – Eresszen! – kiáltotta a rendőrnek, aki még mindig a grabancát markolta, és akinek bizonyára elfogyott a türelme, mert a sötét folyosó helyett most Stephenson halántékára célzott. Stephenson erre mozdulatlan maradt, de továbbra is kétségbeesetten nyögdécselt. – Kérem! Meg fog ölni! Mindenkit meg fog ölni! El kell tűnnünk innen!

– Kussoljon! – ordított rá a hadnagy, majd a testes rendőrhöz fordult. – Mustafa! Te maradj itt a többiekkel! Halef, te gyere velem. – A két rendőr megindult lassan előre, egyik kezükben a fáklyával, a másikban pedig az ismeretlen célra irányított fegyverrel.

– Apa... mi...mi volt ez? – nyűszította Maggie. Most néztem csak körbe a csoporton, s hirtelen óriási hiányérzetem támadt. Aztán arra is ráeszméltem, mi ez a hiányérzet.

– Professzor... – fordultam felé rossz érzésekkel a belsőmben. – Hol van Sarah és Jim? – A professzor rémülten nézett vissza rám. – Hol van Sarah és Jim? – ismételtem meg a kérdést, mert úgy látszott, nem jutnak el a tudatáig a szavaim.

A professzor nyelt egyet, majd az egyre távolodó rendőrök irányába mutatott.

– Ott maradtak a királyné kamrájában – bökte ki végül. – Azt mondták, végigvizsgálják a kamrát, aztán jönnek utánunk.

– Uramisten... – nyögte Stephenson. – Biztos, hogy elkapta őket...

– Kicsoda? – bámult rá riadtan John.

– A múmia.

51.

– *A múmia?! –* Reeves professzor, John Zippel és Celia Roberts szájából egyszerre csusszant ki a döbbszerű kérdés.

– Apaaa... – a professzor felszisszent a fájdalomtól, ahogy Maggie riadt arccal markolta egyre erősebben apja karját. Biztos voltam benne, hogy a körmei már simán átszaladtak szegény ember bőrén.

– Ne szoríts, mézsem! – szólt rá a prof, amit más körülmények között még igazán aranyos jelenetnek is találtam volna.

– Ugye nem arról a múmiáról van szó, amelyik eltűnt a Központból? – kérdezte Sam.

– De. Valószínűleg arról – bólintottam. – Stephenson azt állítja, hogy... életre kelt. Valamiért megölte Bent, talán a rendőrnőt is, és most Stephensont akarja.

– Lehetetlen... – ingatta a fejét a professzor. Maggie olyan képet vágott, mint akinél kitörőben van egy hisztérikus roham. Max füttyentett egy jókorát, mire Celia oldalba bökte. John még hátrébb pöckölte a szalmakalapot a fején. Meg voltam győződve róla, hogy még egy-két ilyen hír, és a szalmakalap le fog esni a földre.

– Nem az... – állt fel térdeplő helyzetéből Stephenson. – Én láttam.

– Úgy érti a múmiát? – kérdeztem. – Láta mozogni?

– Naná. Mit gondol, miért félek annyira, Miss? Felém jött a nyomorult! El akart kapni, ahogy Bent is!

– Humbug! – vágta rá a kövér rendőr. Stephenson talán erre is mondott volna valamit, ha a sovány rendőr nem rohan vissza hozzánk falfehér arccal.

– Azonnal jöjjenek!

Elsőnek én, meg a Pan kinézetű, Mustafa nevű rendőr érkezett meg, Stephensonnal együtt persze. Senkinek nem kívántam volna, hogy efféle látványban részesüljön. Jim Carver nyitott, üveges szemmel meredt a királyné kamrájának mennyezetére. Két karja tehetetlenül pihent keresztben a mellkasán, mintha valaki direkt rakta volna ebbe az Oziriszire kísértetiesen hasonlító helyzetbe. A két lábát gondosan összezárták. Ez önmagában is ijesztő látványt nyújtott, de a rajta, valamint a körülötte kifolyó vér egyenesen borzalmassá tette az összképet. A hadnagy ott térdelt a fejénél, pár centire a vértócsától, és a nyakát vizsgálta.

– Elvágták a torkát – állapította meg. Jobban odafigyelve valóban látni lehetett egy vágásszerű részletet, amelyet a kiömlő vér majdnem teljesen eltakart. Maggie Reeves hangos visításából vettem csak észre, hogy megérkeztek a többiek is.

– Vigye innen! – kiáltott a döbbszó professzor a hadnagy, de neki valószínűleg a földbe gyökerezett a lába, mert csak bámult lefelé és nem mozdult. Maggie sírt és toporzékolt mellette. – Vigye már innen valaki! – üvöltött idegesen a hadnagy. Végül John ragadta meg mindkettőjük karját, s vonszolta el őket vissza a folyosón olyan messzire, hogy Maggie-nek már alig hallottuk a hangját. A hadnagy nagy levegőt vett, majd látványosan kifújta. – Na végre!

– Főnök – szólalt meg a sovány rendőr, miközben a holttest jobb nadrágzsebébe nyúlt, és két ujjal kihúzta belőle az aranyláncnak tűnő valamit. Ahogy végül a magasba tartotta, mindenki a végén függő gyöngyházfényű, jókora medálra meredt.

– Az amulett... – suttogtam.

– Ismerős? – állt fel a hadnagy. Bólintottam, aztán levettem a hátizsákomat. Belenyúltam, és kivettem belőle a párját. A hadnagy csodálkozva nézett rám. – Elmondaná, mibe nem avatott még be?

– Azt az amulettet, amelyik ott lóg az embere kezében, az egyik természetesen mumifikálódott múmián találtuk, az ásatás során. Ezt pedig, ami a kezemben van, Judy és Chuck találta, méghozzá itt, ebben a sírkamrában, az egyik szellőzőnyílásban. Legalábbis Chuck ezt állította, mielőtt megölték.

– Miről beszélnek? – kurjantott értetlenül Max.

– Amikor csatlakoztam a csapathoz, egyáltalán nem esett szó se feltámadt múmiákról, se gyilkosságokról – szolt komor arccal Celia. – Bár a hadseregnél szerzett kiképzésem után már nemigen találkozhatok olyasmivel, ami igazán megrémítene. Talán ha beavatnának minket is a részletekbe, segíthetnénk elkapni a tettest.

– Én benne lennék – vonta meg a vállát Max. – Persze, csak ha nem kell összefutnom a múmiával.

– Szerintem pedig jobb lenne, ha a hadnagy inkább hívna erősítést, mi pedig lelécelnénk innen, amíg lehet – jegyezte meg Sam.

– Hát én pedig nem akarok innen elmenni, amíg vége nem lesz ennek az egész ügynek – mondtam határozottan. Úgy látszott tüskebokor-Samet ezzel hoztam ki a sodrából.

– Nem gondolja, hogy már így is épp elég bajt okozott?! Mi a fenéért kell mindenbe beleütnie a kíváncsi orrát, ha? Mi a fenének kellett egyáltalán idejönnie? – Ezzel viszont ő hozott ki a sodromból.

– Na ide figyeljen! Nem tudom, mi a baja velem, de már elegendő van az állandó csipkelődéseiből! Érzelmi szorulása van, vagy mi? Elmondaná mit ártottam én magának? – Sam Thorson olyan közel jött hozzám, hogy éreztem rajta az arc-

szesze, az izzadsága, és az utolsó megivott whiskyje keverékének a szagát.

– Nem az a kérdés, mit ártott nekem. Hanem az, hogy mit fog. – Mondani akartam, hogy nem értem mire céloz ezzel, de a hadnagy nem engedett szóhoz jutni.

– Elég ebből – lépett közénk. – Az úrnak igaza van, Miss Haddad. Ez az ügy a rendőrségre tartozik. Civil embereket nem tehetek ki életveszélynek, főleg külföldieket nem. Óriási botrány lenne belőle.

– Ha jól emlékszem, nemrég még maga kért segítséget tőlem, hadnagy – emlékeztettem. A hadnagy erre elvörösödött, és zavartan pislogott oldalra.

– De azóta nagyon elfajultak a dolgok – mondta végül. – Nem várhatom el, hogy az életüket kockáztassák...

– Önként megyünk – vágott a szavába Celia. – Én a hadseregnél százszor keményebb kiképzést kaptam, mint itt bárki. És értek a fegyverekhez is. Na nem mintha tele lennénk velük...

– Max? – néztem rá. – Te hogy látod?

– Talán nekem is hasznomat veszitek – vont a vállát.

– Rendben, akkor máris indulhatunk tovább. – Samre sandítottam, aki megadóan legyintett.

– Na jó, a fene egye meg! De a professzort, meg a lányát mindenképpen ki kellene vinni. – Ezzel kénytelen voltam egyet érteni. Maggie Reeves még túl fiatal az ilyen horrorisztikus kalandokhoz, Donald Reeves pedig már túl öreg. Mellesleg épp az imént vesztette el a legjobb barátját. A hadnagyra néztem, aki már-már elmosolyodott.

– Tudják, ezek után azt hiszem, bátran mondhatom, hogy vannak még összetartó, segítőkész emberek ezen a nyamvadt sárgolyón.

– De mi legyen a holttesttel, főnök?

– Takard le az ingeddel, Halef. Őt már biztosan nem fogja bántani senki. – A sovány rendőr eleget tett a parancsnak, s

mintha csak összebeszéltünk volna, utána mindannyian fél perces néma csenddel vettünk búcsút az öreg Jim Carvertől.

– Meg kell keresnünk Saraht – mondtam aztán. – Lehet, hogy bajban van.

– Gondolom, arra nem lehet okom, hogy azt feltételezzem, ő követte el eme szörnyűséget, aztán pedig továbbállt?

– Eszébe se jusson, hadnagy. Sarah jó ember – mondtam.

– Ezt szerettem volna hallani.

– Valószínűleg elrabolták.

– Hé, ti nem halljátok? – emelte fel a kezét hirtelen Max. Celia megrázta a fejét.

– Micsodát?

– Csss! – intette le a fejkendős, majd a mutatóujjával levegőbe bökött.

– A többiek... – kapta fel a fejét a hadnagy a sötét folyosó felé. – A professzorék nagyon csendben vannak. – Max akkorát csettintett az ujjával, hogy valószínűleg még a szomszéd piramisban is hallani lehetett.

– Pontosan erre akartam kilyukadni! – A hadnagy, és az immár fehér atlétában feszítő sovány rendőr előkapták fegyvereiket, aztán előre indultak.

– Professzor! Donald Reeves professzor! – kiáltotta bele a némaságba. – Hall engem? – Senki nem válaszolt. Ismét üvöltetni kezdett bennem a vészjelző. Mit mondjak, nem örültem neki.

– Biztosan elkapta őket... – suttogta Stephenson megbabonázva a kövér rendőrnek, akit viszont hidegen hagyott Stephenson halálra rémült képe. Végigmentünk a folyosón, aztán be a kis helyiségbe, amelynek az egyik falán a két radjak pap még mindig ott tárgyalt a Mesterrel, majd fel a vaslétrán egyenként. Az utána következő folyosó is kihaltnak tűnt, így kénytelenek voltunk ismét megküzdeni a végtelen hosszúságúnak tűnő lépcsővel is, és az utána következő folyosóval, amelyet Ehnaton „fotóalbuma” díszített.

- Mi a szösz... – lépett oda az egyik felfestéshez Max.
- Gyönyörű munka – simította végig rajta az ujjait Celia.
- Erre most nincs időnk – fordult hátra türelmetlenül a hadnagy. – Ha nem akarják a professzorukat is holtan találni, jobb, ha igyekeznek.
- Már úgylis késő – legyintett Stephenson. Ott bukdácsolt a kövér rendőr mellett, aki leginkább arra figyelt, hogy maga elé világítson a fáklyával, ne pedig Stephenson elé. Úgy tűnt, Stephensont ez most nem is nagyon zavarta, mert olyan képet vágott, mint akinek már minden mindegy. – A múmia mindenkit el fog intézni.
- Majd én lelövöm – kacsintott rá barátságosan a kövér rendőr, s hogy nyomatékot adjon a szavainak, egy pillanatra elengedte Stephenson karját, és megpaskolta a fegyvertokját az oldalán. De Stephenson csak a fejét ingatta.
- Ugyan már, ember! Mit gondol, mennyit érhet a golyó egy háromezer éves élőhalottal szemben?
- Ezen valóban érdemes lenne elgondolkodnunk – jegyezte meg Max.
- Micsodán? – kérdeztem.
- Azon, hogy hogy kelhetett életre. Mármint, azt hiszem, csak két eshetőséget vehetünk számba, nem igaz? Vagy feltámasztotta valaki, vagy magától támadt fel egy halálakor elmondott, vagy leírt átok miatt.
- Van benne valami – bólogattam elgondolkodva. – Tegyük fel, hogy feltámasztották. Ki tehette és miért?
- Talán valaki így akar bosszút állni – szólalt meg Celia.
- Bosszút, miért?
- Mert kiástuk őket.
- Az is lehet, hogy csak a medált akarja. Miért volt Jim zsebében az amulett?
- Fogalmam sincs – vont a vállát Max. – Valamiért elhozta a Központból.
- A professzor tudott róla?

- Nem tudom.
- Meg kell találnunk – mondtam, majd sietősebbre vettem a lépteimet.

52.

Sietségemben mindenkit megelőzve haladtam előre a folyosón. Hirtelen azonban kicsúszott a talaj a lábam alól, és elvesztettem az egyensúlyomat. Csak akkor jutott el a tudatomig, hogy megbotlottam valamiben, amikor már a földön landoltam. Az elguruló zseblámpám után kaptam, és megvilágítottam a botlásomért felelős akadályt. Azonnal felismertem.

– Professzor! – Megfordítottam a nyögdecslő öregurat, közben a többiek is odaértek. Celia letérdelt mellénk, és a professzort vizsgálta.

– Jól van? – A professzor csak sokára nyitotta ki a szemét, vicsorogva a fejéhez kapott, ahogy megpróbálták felültetni.

– Ma mindenkinek ilyen leütős napja van? – horkant fel Stephenson.

– Jól van professzor? – kérdeztem én is. A professzor lassan magához tért, majd biccentett.

– Kutya bajom. De Maggie...

– Hol van?

– Nem tudom. Azt hiszem, elrabolták.

– És John?

– Ő is... eltűnt. Előrement, hogy felderítse a terepet. De nem jött vissza, így utána mentünk. Valaki hátulról fejbe kólintott. Az utolsó, amire emlékszem, Maggie fojtott sikolya.

– Hagy segítsék – karoltam bele, aztán Celia segítségével talpra állítottuk az öregot. Fájdalmas tekintettel nézett rám.

– Jim... meghalt, ugye? – Szomorúan bólintottam, de jobbnak láttam, ha nem próbálom vigasztalni. Néha jobb, ha hagyjuk túlesni rajta a másikat. – És most Maggie is eltűnt.

- Ahogy Sarah is.
- Meg kell őket találunk – nézett rám elszántan.
- Akkor gyerünk – mondta a hadnagy, s elindult.
- Unom már, hogy itt mindenki hősöködni akar – morogta Sam Thorson, de aztán ő is utánunk eredt.
- Fel kell tennem néhány kérdést – mondtam a professzornak, miközben a hosszú lépcső felé baktattunk vissza. A hadnagy, meg a két rendőr Stephensonnal legelöl mentek. Mögöttük Sam, Celia, és Max kullogott csendben. Én leghátul maradtam Reeves professzorral.
- Tessék – egyezett bele.
- Tudott róla, hogy Jim elhozta a Központból az amulettet?
- A professzor elkerekedett szemmel nézett rám.
- Miért tette volna?
- Azt gondoltam, talán válaszol rá.
- Fogalmam se volt róla. Azt sem tudom, mikor járt nélkülem Bennettnél.
- Nem lehetséges, hogy... esetleg rájött valamire az amulettel kapcsolatban? Vagy azt hitte, hogy rájött?
- Nem értem mire céloz ezzel. Mire kellett volna rájönnie? – Mivel az öreg értetlen szeme őszintének tűnt, hát nem hallgattam el tovább a dolgot. Megálltam, majd a zseblámpámmal a folyosó egyik oldalára világítottam.
- Észrevette már ezeket? – A professzor közelebb lépett, és csodálkozva nézte a két csúcsos fejű papot Ehnaton társaságában.
- A nemjóját! – kiáltott fel. – Ez... bámulatos! Hogyan kerülhette el a figyelmemet?
- Az egész folyosó tele van vele – mondtam. – Egészen Ehnaton csecsemőkorától a trónra kerüléséig.
- Hé! Ne maradjanak le! – kiáltott hátra a hadnagy már a lépcső aljából.
- Menjenek csak! – intettem. – Ez most nagyon fontos! Majd utolérjük, rendben?

– Dehogyan van rendben! – kiáltott vissza ezúttal Sam Thorson. – Együtt kell maradnunk!

– Akkor maradjon velük – mondta a hadnagy. – Majd a lépcső tetején megvárjuk magukat. – Sam Thorson fújtatva megigazította a fején a cowboykalapot, aztán utánunk jött.

– Hogyaza...

– Nézze – mondtam a professzornak, és visszavezettem a képsorozat elejére, ahol az arany kezeslábasba öltözött radjakok épp átadják a csecsemő Ehnatont az ezüstösen csillogó úrhajójuk előtt a királyi párnak.

– Földönkívüliek? – kérdezte elképedve. Sam épp akkor ért oda, s egy „*Igazán megvárhattak volna*” felmordulás után ő is elképedve nézte a felfestést.

– Nem... – ingatta a fejét. – Ez lehetetlen...

– Nem az – mondtam, miközben továbbvonszoltam a professzort, hogy megmutassam neki a többit is. Végül annál a képnél állapodtunk meg, ahonnan elindultunk.

– Látja? – világítottam a két radjak pap mellkasára. Aztán belenyomtam a prof kezébe a lámpámat, és levettem a hátításkámat, hogy előhalásszam belőle a két amulettet. – Ezek ugyanazok az amulettek. – A professzor a kezemben hanyódo tárgyakra nézett, aztán vissza a képre.

– Valóban. Ezek szerint... őket ástuk ki?

– Igen.

– De hogyhogy csak az egyik nyakában volt ott... hé! – kapott a fejéhez. – Hogy került magához a másik? És honnan került elő?

– Az most nem érdekes. Az az érdekes, amit ez a két amulett tud.

– Miért, mit tud? – kérdezte Sam. Úgy látszott, őt is kíváncsivá tettem. Az egyik amulettet viasztasüllyesztettem a hátizsákomba, míg a másikat a tenyeremre fektettem. Abban a pillanatban, ahogy az amulett teljes felülete a tenyeremhez ért, a kattogás elkezdődött, majd a gyöngyházszínű héj lenyílt,

megmutatva az alatta rejtőző arany alapon fekete udzsat szemet. A szembogarából ugyanúgy áramlott elő a sárgás fény, és a zavaros beszéd, ahogy akkor éjszaka a sivatagban. Megfogtam az aranylánc végét, aztán leejtettem a tenyeremről a medált.

A sárgás fény azonnal visszatért a fekete szembogarba, majd a gyöngyházzsínű héj is visszazárult a helyére.

– Ezt meg hogy a fenébe csinálta? – nézett rám a professzor elképedve.

– Fogalmam sincs – vontam meg a vállam. – De egy biztos, ez a két amulett egy-egy adó-vevő készülék, amit ez a két pap használt – mutattam a képre.

– Honnan veszi ezt?

– Nem hallotta a hangokat, ami belőle jött?

– De igen. Valamiféle nyelv lenne? Nem tűnt ismerősnek.

– Persze, hogy nem, mert ez az ő nyelvük. Ezeken a készülékeken keresztül kommunikáltak a többiekkel.

– Miféle többiekkel?

– A többi földönkívülivel.

– Várjon – emelte fel a kezét. – azt akarja ezzel mondani, hogy valamikor III. Amenhotep idejében földönkívüliek szálltak le ide, és azok közül ketten itt maradtak a Földön, Ehnaton mellett?

– Nem csak ők ketten azok. Ehnaton is közülük való. Ők hozták ide Tejének, meg a fáraónak. Megajándékozták őket egy fiúgyermekkel. Gondoljon csak vissza, hogy mindhárom múmia azonos DNS-eket hordoz, és ugyanúgy is néznek ki. Ha pedig visszatekint III. Amenhotep családjára rájön, hogy csak leánygyermekai voltak. Egyedül Ehnaton volt fiú.

– Na és Thotmesszel mi van? Igaz, hogy ő még gyermekkorában meghalt, de ő követte volna a trónon III. Amenhotepet, nem Ehnaton.

– Igen, meghalt még idő előtt. Mielőtt trónra léphetett volna. A királynak meg már valamiért nem lehetett több esélye,

hogy fiú utódot nemzzen. Ezért kértek egy trónörököszt, és kaptak.

– Ehnaton se fiú – vigyorgott zavartan. – Ne felejtse el, hogy mindhárom múmia hímnős.

– Ez igaz – bólintottam. – De volt hímvesszője, és a királyi párnak csak ez számított. Ezek a földönkívüliek valószínűleg így szaporodhatnak. Önmagukat termékenyítik meg. De most nem ez a lényeg. Hanem az, hogy ezzel megkapták az örököszt a trónra. A fáraónak csak ez számított. Hogy legyen, akinek tovább adhassa a trónt. Természetesen nem kürtölték világgá, hogyan is történt mindez. A fáraók isteni mivoltát amúgy se kérdőjelezhetette meg senki.

– Várjon, ez akkor se stimmel. Mármint... Thotmesz az apja uralkodásának harmadik harmadában halt meg, és nem csecsemőként, hiszen már úgy nevelték, hogy ő lesz a trónörökös. Papi és katonai is rangja volt. Ha az után „kapták” Ehnatont csecsemőként, akkor nem értem, hogy lett huszonéves, amikor trónra került? Mert nem gyerekként lett fáraó, az biztos!

– Ez igaz – mondtam elgondolkodva. Aztán eszembe jutott, amit anyám mondott egyszer:

„Mira, te sokkal gyorsabban növekedsz, mint egy átlagos gyerek. Szerencse, hogy itt van nekünk Fruzsánszky doktor, aki megnyugtatót afelől, hogy bár tényleg gyorsabban nősz kortársaidnál, ez semmiféle hatással nem lesz a felnőttkorodra.”

És szerencsére a doki nem is szenzációhajhász. Anyám kérésére diszkréten kezelte a vizsgálataim eredményét, és javasolta a felnőttkoromig a gyakori költözködést is. Aztán felillant az is, amit Asthar mesélt nekem, mikor a sivatagban megnyílt a tenyeremben az amulett. – És ezt csak egyetlen dologgal lehet magyarázni: hogy az idegenek növekedése jóval gyorsabb ütemű, mint az embereké.

– Elképesztő!

– És mellesleg: ne feledjük a mikrocipeket se a két múmia tarkójában.

– De Ehnatonéban nem találtak – szólt közbe Sam. – Ha ő is közéjük tartozik, miért nem volt benne is?

– Mert ő a Földön nevelkedett, nyilván azért.

– Maga örültebb, mint én! – nevetett fel idegesen a professzor. – Én meg már azt gondoltam, hogy Atlantisz nyomait fedeztem fel!

– Ez is épp olyan mértékű felfedezés. Ezzel bizonyítani lehet egy földönkívüli civilizáció létezését!

– Ezt még meg kell emésztennem – tette a gyomrára a kezét, majd néhány mély lélegzetet vett. – Szóval, azt mondja, hogy ezekkel az amulettekkel kommunikálni lehet... azokkal?

– Akivel a papok beszélgettek, Atonnak hívatta magát.

– Aton! Hát persze! – bólogatott. – Gondolhattam volna.

– Aton azt akarta, hogy az emberek egyetlen istenként imádják őt. Ehnaton is csak erre neveltette a két idegen pap-pal. Ehnaton megteremtette a „Gömb” kultuszt, ezek a lények pedig az uralmuk alá akarták hajtani a népet. Legalábbis szerintem. De ez nem sikerült nekik, mert Ehnaton nem akart tovább engedelmeskedni nekik. Ha más nem is, de Tutanhamon neve ezt bizonyítja.

Persze, ez az egész nem ennyire egyszerű, mert az, hogy Tutanhamon a trónra lépése után még két évig Tutanhaton maradt, számomra kissé érthetetlen.

– Igen, két évig valóban a születési nevét viselte – fűzte hozzá a professzor.

– Vajon miért ragaszkodott annyira Atonhoz, ha tudta, hogy gonosz?

– Lehet, hogy nem is tudott róla. Egyáltalán, abban se vagyok biztos, hogy tényleg Ehnaton és Nefertiti gyermeke. Sőt, mondhatjuk, hogy nem Ehnatoné, hiszen a KV55 múmia nem a „mi eretnekünk”. De ebbe most ne is bonyolódjunk bele, talán lesz még idő, mikor kiderülhet az Amarna-korszak

minden titka, vagy legalább a nagy része, amire most nem biztos, hogy sor kerül. Viszont azt még mindig nem értem, hogyan kerültek a homok alá – csóválta a fejét a prof.

– Szerintem ideje lenne indulnunk – szólt közbe Sam. – A hadnagy, és a többiek már biztosan felértek.

– Maga szerint Jim rájött mire valók az amulettek? – súgta oda a professzor már út közben.

– Nem tudom, de remélem, kiderül, mi az igazság – mondtam nyugtalanul. A következő gondolatomat egy hangos csipogás szakította félbe. Reeves professzor a nadrágzsebébe nyúlt, és kivette belőle a telefonját. A készülék hangos riadóval jelezte, hogy Benett van a másik oldalon.

– Igen? Hogy? Rossz a vonal, alig hallak. Hogy mi történt... Uramisten! – A professzor döbönt arccal szorongatta a kezében a telefont.

– Mi történt? – A prof idegesen visszacsúsztotta a készüléket a zsebébe, és helyette egy ruhazsebkendőt húzott elő.

– Benett volt. A múmia miatt hívott – rebegte, miközben megtörölgette a zsebkendővel a homlokát.

– Melyik múmia miatt? Ehnaton?

– Nem. A másik...

– Mi van vele?

– Az is eltűnt. Méghozzá a kis Frigyládamásolattal együtt. – Sam Thorsonnal egyszerre néztünk össze.

53.

– Na végre! Már azt hittem, magukat is elkapta! – A hadnagy és a többiek már régóta ott toporoghattak a vaslétra felett.

– Már majdnem visszaindultunk magukért – jegyezte meg Celia. – Mi volt az a csipogó hang az előbb?

– Szerencsére senki nem kapott el – mondta a professzor. – De egy rossz hírem azért van.

– Ma még jó hírt úgyse kaptam – morogta a hadnagy kedvetlenül. – Ettől rosszabb pedig már nemigen lehet.

– Vagy talán mégis – mondta Sam.

– Miért, mi lehet rosszabb egy sétálgató, gyilkolászó múmiánál? – kérdezte Max.

– Két sétálgató, gyilkolászó múmia.

– Hogy?!

– A másik múmia is eltűnt – vette át a szót a professzor. – A csipogó hang a telefonom volt. Öreg barátom, Michael Benett közölte velem az imént a hírt.

– Még egy... – nyögte Stephenson. – Van még egy?

– Na és a harmadik? Nem hármát találtak? – kérdezte a hadnagy.

– Három? – sápadt el Stephenson.

– De igen, és ezek szerint Ehnaton továbbra is nyugton van a helyén. Az a múmia tűnt el, amelyik életében szintén pap lehetett.

– Lehet, hogy mindketten az amulettjeiket keresik? – fordult hozzám a professzor.

– Lehet. De ha így van, Jimnél miért hagyta ott? Miért nem vette el tőle?

– Talán nem volt rá ideje. Viszonylag hamar odaértünk Vagy nem is az volt az ő adó-vevője. Bár a két tárgy egyformának tűnik...

– Mi a fenéről beszélnek?! – vágott közbe a hadnagy. Komoly tekintettel néztem rá.

– Azt hiszem, mégiscsak igazat kellene adnunk, Mr. Stephensonnak, hadnagy úr. Azt azért mégiscsak beláthatja, hogy amióta elkaptuk is történt gyilkosság, és azt semmiképpen nem írhatja az ő számlájára. Lehet, hogy tényleg van egy gyilkos múmiánk. – Stephenson erre zavart vigyorral bólogt, de a hadnagy csak legyintett.

– Esküszöm, maguk mind bolondok! Keressük meg a többieket, aztán lépünk le innen! – Mint akit puskából lőttek,

viharzott le a vaslétrán. Stephenson gúnyos pillantást vetett utána.

– Szerintem csak be van tojva az ipse – mondta, de rögtön ezután meg is bánhatta, mert a kövér, Mustafa nevű rendőr tarkón billentette. – Most mi van? – nézett hátra Stephenson sértődötten.

– A főnök semmitől se fél! – mordult rá.

– Így van – bólogatott az atlétás, sovány rendőr. – Maga az, aki be van tojva!

– Én legalább be is vallo – morogta halkán Stephenson. Szerencséjére ezt már nem hallotta meg a Pan utánzat.

– Nézze ezt a képet, professzor – mondtam már odalént a vaslétrás helyiségben, miközben a felfestésre világítottam, amelyen a két radjak-pap az Aton szentély előtt tárgyalt a fehér ruhás Mesterrel.

– Ki ez a férfi?

– Nem az a lényeg. A papokat nézze. Az egyiknek hiányzik a medál a nyakából.

– Valóban!

– Nemrég azt kérdezte, hogyan került hozzám a másik amulett. Emlékszik, amikor elmondtam, mi történt a szállodában, ahol laktam?

– A gyilkosságokra gondol?

– Igen. Az a férfi adta nekem, akit aztán megfojtottak. Azt mondta, a királyné sírkamrájában találtak rá a barátnőjével az egyik szellőzőnyílásban. Akit melleleg szintén megöltek.

– Az egyik szellőzőnyílásban? Hogy a fenébe nem vette észre addig senki? Hisz számtalanszor átnézték már az aknákat.

– Csak nem elég alaposan. Valószínűleg egy rejtett üregben lehetett, amit Jacqueline... azaz Judy valahogy kinyitott, amikor a férfival bent jártak.

– De hogyan kerülhetett oda?

– Még nem tudom – sóhajtottam, aztán a köhintés felé néztem. Sam Thorson állt az ajtóban. – Megyünk már.

54.

– Van valami terve, hadnagy?

– Van – válaszolta olyan határozott hangon, mint még eddig sosem. – Körbejárjuk ezt az átkozott piramist, hátha valahol ráakadunk a többiekre. Aztán pedig lelépünk. – Amikor elhaladtunk Jim Carver letakart holtteste mellett, a professzor egy pillanatra megállt, és keresztet vetett.

– A legjobb barátom volt – súgta az éppen mellette megálló Maxnek.

– Ne aggódjon, professzor. A bűnösök előbb vagy utóbb, mind megbűnhődnek – mondta fejkendős Max, és ezzel én is egyet értettem. Legalábbis reménykedtem benne, hogy igaza lesz.

– Most merre tovább? – néztem a hadnagyra, amikor visszaérkeztünk az útelágazáshoz a Nagy Galériában.

– Talán a legteteyén kellene kezdeni – mondta. – A király kamrájában. Ott még úgyse jártunk.

– Épp javasolni akartam – mondtam.

– Na igen. Talán ott is lesz egy rejtett ajtó, amin áteshet. – Nem vettem fel a gúnyos megjegyzést. Valahogy a szívemhez nőtt ez az ember.

Pár méterre voltunk csak az úti céltól, amikor a hadnagy fülelni kezdett, majd lelassította lépteit, aztán pedig megállt. Én is hallottam a nyögésszerű hangokat. A hadnagy intett Halefnek, hogy menjen utána, aztán elővette időközben eltett fegyverét. A sovány rendőr ugyanígy tett, s a falhoz lapulva követte főnökét.

Én meg a többiek a helyünkön maradtunk, és feszülten figyeltük, ahogy a hadnagy elmutogat háromig az atlétásnak, majd egyszerre ellépnek a faltól, a bentiekre szegezve fegyverüket. Pánikra azonban nem volt ok – akkor még.

A két rendőr, ahogy meglátta a célpontját, rögtön leeresztette a fegyverét, majd határozottan besétált a király kamrájába. Megkönnyebbülten követték őket. Mindannyian ott voltak, hiánytalanul, Sarah, Maggie és John Zippel is. Épp akkor kászálódtak fel a földről.

– Sarah, jól vagy? – kérdeztem aggódva. Sarah bólintott, s még egy halvány mosolyt is elengedett.

– Apa! – kiáltotta Maggie Reeves, és megölelte az öreget. Igazán szívszorító látvány volt. – Valaki leütött...

– Ki tette ezt veletek, Maggie? – A lány ekkor megváltozott arccal az apja mögé nézett, s remegő kézzel mutatott oda. Amikor megfordultam, hogy lássam, mitől sápadt halálra mindenki, egy rongyos, szakadozott pólyába tekert alakot pillantottam meg. Szeme sötéten villant elő a fejét is beburkoló koszos anyagból, csúcsos koponyája viszont kilátszott belőle, összeaszalódott állkapcsáról már régen levált a fásli, fogait szorosan összezárva tartotta.

Nem akartam hinni a szememnek, de mégis kénytelen voltam. Azonnal ráismertem.

– Mmmúmiaaaa... – nyüsítette Stephenson, menedéket keresve a kövér rendőr mögött. A hadnagy és a két rendőr rászegezték fegyvereiket, Celia és Sam pedig szinte egyszerre irányították felé túlélőkésüket. – Lőjön már! – sziszegte a fogai közül Stephenson a kövér rendőr fülébe, mintha nem akarná, hogy a múmia is hallja.

Mustafa kissé elbizonytalanodva biztosította ki fegyverét.

– Nem azt mondta, hogy nem fog rajta a golyó? – súgta óvatosan hátra. Talán ő is épp arra gondolt, amire Stephenson is. Ha a múmia meghallja őket, iszonyatos boggással fog nekik rontani.

– Ki a fenét érdekel az most? Lőjön!

– Várjon! – szoltam rá. A kövér rendőr idegesen pislogott a hadnagyra, aki viszont rám sandított, de csak egy pillanatra véve le a szemét a gonosz tekintetű lényről. Ebben a pillanat-

ban úgy éreztem, nekem kell megoldást találnom a helyzetre. Nyeltem egy nagyot, aztán egy lépéssel közelebb merészkedtem, öt méterre csökkentve így a távolságot köztem és közte.

Óegyiptomi nyelven szólítottam meg.

– Mit akarsz, Aton kegyeltje? – tettem fel a számomra legésszerűbbnek tűnő kérdést. De a múmia szótlan, mozdulatlan maradt, csak bámult rám sötéten csillogó szemével. Átfutott az agyamon, hogy talán nem is érti, amit mondok, ezért óvatos mozdulatokkal levettem a hátitáskámat, majd belenyúltam. Úgy látszott, felkeltette az érdeklődését, mert helyettem a táskára tekintett. Kitapogattam az egyik aranyláncot, – mivel levenni nem mertem a szemem a múmiáról – és előhúztam. Abban a pillanatban, ahogy a múmia elé került a gyöngyházfényű amulett, mély hangon felhördült, aztán elindult felém, kezét előre nyújtva.

– Nagyon kérem, ne csinálja – hallottam a hátam mögül Sam Thorson feszült hangját, de én már nem törődtem senkivel, csak a múmiával. Hirtelen úgy éreztem, mintha már nem is félnék tőle. Sőt, mintha kezdett volna baráti lenni közöttünk a hangulat. Ismeretlen érzések szálltak meg, majd halk duruzsolást hallottam. Csak amikor már elhangzott néhány mondat, akkor jöttem rá, hogy ez a duruzsolás belőlem jön, az én számból. Egy ismeretlen, mégis ismerős nyelven; a hozzám közeledő pólyába tekert élőhalott pedig tökéletesen érti is azt.

A következő pillanatban csak ennyit hallottam: – Neee! – aztán egy hatalmas lökést éreztem, s hirtelen vakító fényesség zúdult a szemembe, mely felemésztette a körülöttem lévő világot.

Csak lassan tértem magamhoz. A fejem úgy zúgott, mintha legalább három gyorsvonat közlekedne benne egyszerre. Lassan visszatért a külvilág képe, aggódó arcok sokasága vett körül. Valaki segített felülni, és határozottan, de azért óvatosan a falnak támasztotta a hátamat.

– Mi történt? – Ennyit tudtam csak kipréselni magamból. Szédültem, és nehezen kaptam levegőt.

– Elájultál – válaszolta egy barátságos hang.

– Kösz, Sarah. Hol vagyunk? – kérdeztem, ám a kérdés feleslegessé vált, ahogy körülnéztem. Még mindig a királyi sírkamrában voltunk. – Hol a múmia?

– Elmenekült – válaszolta most a professzor.

– Talán Sam üvöltésétől ijedt be – kuncogott Max. Úgy látszott őt nem kavarta fel annyira ez a találkozás, mint engem vagy a többieket. Vagy talán csak így próbálta elhessegetni a félelmét.

– Sam... – kaptam fel a fejem. – Hol van Sam?

– Itt vagyok – lépett ki a kis tömegből a cowboykalapos.

– Miért lökött félre?

– Emlékszik, mi történt? – kérdezett vissza.

– Nagyjából... bár nem az akaratom szerint cselekedtem. Úgy éreztem, mintha...

– Megszállta volna valami?

– Olyasmi.

– Felismerte Ehnatont, igaz?

– Fel – bólintottam.

– Honnan tudta, hogy ő az? – kérdezte szalmakalapos John.

– Tökfej – mosolyodtam el. – Tetőtől talpig fásli volt rajta. A két papot nem balzsamozták, emlékszel?

– De... mi volt ez az egész? Hogyan tudott azon a nyelven beszélni? – kérdezte most a professzor.

– Fogalmam sincs – vontam meg a vállam.

– Ezek szerint már három múmia járkal szabadon – jegyezte meg a hadnagy.

– Tovább kellene mennünk – javasolta Celia, miközben segített felállni. – Most már mindenki megvan. Ideje lenne elhagynunk a Nagy Piramist. A gonosz szellemekhez, meg a fel-

támadt múmiákhoz sajnos nem konyítok. Nem hiszem, hogy bármiféle fegyver megállíthatná őket.

– Ezzel én is egyet értek – bólintott John, s hogy nyomatékosítsa véleményét, hátrapöckölte a fején a szalmakalapot.

– Igazuk van – helyeselt a hadnagy. – Ez itt már nem babra megy.

– Én viszont régész vagyok – méltatlankodott a professzor. – Én értek a múmiákhoz.

– A járkálókhoz is? – kérdezte rosszállón Max. – Maga mellett állok mindenben, prof, tudhatja. De most, hogy tényleg összefutottunk eggyel... hát...

– Apa. Kérlek... menjünk innen! – Maggie Reeves olyan riadt tekintettel nézett apjára, hogy a professzor szívének bele kellett volna sajdulnia, és azt mondani: „– *Jól van mézem, legyen, ahogy akarod.*” Ám a professzor kőkemény elhatározással ingatta a fejét. Ezt neveztem én *múmia-túlvilágra-visszakergető-láznak*, vagy *világmegmentése-láznak*.

– Én nem megyek sehova, amíg ezeket a szörnyetegeket vissza nem küldöm a pokolra! Te természetesen kimész a többiekkel, akik még menni akarnak, de én itt maradok. Ha kell, egyedül szállok szembe velük! – A hadnagy kelletlenül csóválta a fejét.

– Úgy látszik, mindenáron öngyilkos akar lenni. Ezt sajnos nem engedhetem.

– Úgy érti, erővel fog kiráncigálni innen? – nézett rá szúrósan a professzor. Erre a hadnagy elmosolyodott.

– Úgy értem, én is itt maradok.

– És én is – mondtam.

– Muszáj? – akadékoskodott Sam.

– Magának nem.

– De, sajnos igen – morogta.

– Akkor már négyen vagyunk – dörzsölte össze elégedetten a kezét a professzor.

– Én nem hagyom magára a főnököt! – mondta határozottan a sovány atlétás rendőr.

– Én se! – kontrázott rá a kövér.

– Nem, fiúk – ingatta a fejét a hadnagy. – Egyikőtöknek mindenképpen ki kell vezetnie a többieket. A professzor lánya, Miss Roberts, Miss Henderson, Mr. Zippel, és Mr. Bolton menni szeretnének.

– Állj! – emelte fel a kezét Max. – Én egy szóval se mondtam, hogy menni akarok.

– Pedig nagyon úgy hangzott – jegyezte meg gúnyosan Stephenson.

– Akkor meggondoltam magam. Nekem a prof mellett a helyem.

– Ahogy nekem is – lépett Reeves professzor mellé Sarah. – Én is maradok.

– Rendben – bólintott a hadnagy. – Akkor Mustafa kikíséri Mr. Stephensont, Miss Reeveset, Mr. Zippelt, és Miss Robertset. Bár azt hittem, egy kemény kiképzést kapott katona még az élőholtaktól sem ijed meg – tette hozzá Celiára pillantva, aki viszont állta a pillantását.

– Nem is vagyok megijedve, uram – válaszolta keményen. – Csupán azt jegyeztem meg, hogy a feltámadt halottakhoz bizonyára felesleges egy olyan ember, aki csak a testi erejét tudja felhasználni ellene. Ide tudás kell, az pedig csak a professzor fejében van. Én geológus vagyok, nem egyiptológus. Óriási különbség. – Ebben maradtak. A Nagy Galériában tehát szétváltak az útjaink, heten maradtunk a Nagy Píramisban.

Hagytam, hogy a hadnagy vezesse a többieket. Sam Thorson előttem baktatott. Megragadtam a karját, aztán hátra húztam.

– Azt hiszem, valamit nem mond el nekem – súgtam meglepett arcába. – Valamit, aminek igen nagy súlya lehet ebben az ügyben.

– Honnan veszi ezt?

– Valamiért marhára neheztel rám. Már attól a pillanattól kezdve, hogy meglátott. Ugyanakkor folyton a sarkamban van. Miért?

– Ugyan, honnan veszi, hogy állandóan a sarkában vagyok?

– Ne nézzen bolondnak. Maga volt az, aki a szállodában a bál után befektetett az ágyamba. Nemde? És maga figyelt akkor is, amikor az anyámmal telefonáltam az ebédlőben.

– Hát jó – adta meg magát, és megállt. – Igaza van, neheztelek magára. És tudja miért? Mert attól a perctől kezdve, hogy Egyiptomba jött, hatalmas felelősséget aggatott a nyakamba. Maga is ideges lenne a helyemben egy kissé, ha megbízták volna valamivel, ami rendkívül veszélyes, annyira, hogy akár bele is halhat.

– Mi a fenéről beszél?!

– Arról, hogy meg kell magát védenem – tagolta a képembe finoman a szavakat. – Érti?

– Valaki felbérelte, hogy védjen meg?

– Mondjuk.

– Kicsoda?

– Egy közös ismerősünk. Ennyi elég? – Gondolkoztam egy kicsit, aztán megráztam a fejem.

– Nem. Nem elég. Azt is tudni szeretném, hogy miért van az a jel a tarkójára tetoválva.

– A keresztre gondol?

– Közepében a virággal. – Sam Thorson elhúzta a száját. – Az nem egyszerű virág. Az egy rózsza. – Ismét gondolkodtam egy keveset, aztán elemezni kezdtem az adatokat.

– Hmm lássuk csak. Egy kereszt, egy rózsza... Mire is emlékeztet vajon ez engem? Talán csak nem a Rózsakeresztesekre? – kérdeztem magamtól, de közben az ő szemébe néztem.

– Gratulálok, Miss Kutatókisasszony. Talán a nevükön kívül tud még mást is róluk? – vágott vissza gúnyosan. Azonban nem fogott ki rajtam.

– 1614-ben megjelent egy könyv, amely az állítólagos alapítóról, Christian Rosenkreutz életéről szól. Az írás szerint 1378-ban született, négy évesen egy apátságba került, tizenhat évesen pedig zarándokútra indult a Szentföldre egy szerzetessel, aki viszont Cipruson meghalt, ezért egyedül kellett folytatnia az útját. De aztán megbetegedett, és Arábiában meg kellett állnia. Itt bölcsek fogadták maguk közé. Meggyógyították, s átadták neki szent tudományukat. Amikor felépült, megbízták, hogy adja tovább a tanítást, amit tőlük kapott, és alapítson titkos társaságot. – Sam elismerően fütytyentett.

– Látom, készült.

– Úgy van. Szóval, maga is ennek a titkos társaságnak a tagja?

– Egyenes ági leszármazottja vagyok Christian Rosenkreutz egyik hűséges tanítványának azok közül, akik elsőként lettek a rend tagjai.

– Vagyis a rend kötelezettség? Apáról fiúra száll?

– Nem kötelező tagnak lenni – javított ki. – Ha valaki fontosnak tartja ezt a dolgot, belevág. Ha nem, éli tovább a maga megszokott kis életét.

– Vagyis akarta ezt a tetkót a tarkójára, igaz? – Sam Thorson most először elmosolyodott.

– Igen, akartam. Mert fontosnak érzem a feladatom. Sőt, mi több, életbe vágónak.

– Életbe vágónak?

– Remekül kiolvasta valamelyik könyvéből, ki volt Christian Rosenkreutz. De vajon azt is tudja-e, mi a Rózsakeresztesek létezésének valódi oka? – Itt viszont én adtam meg magam.

– Igaza van, semmit sem tudok róla.

– A titkos rendek általában azért vannak, hogy megőrizzenek bizonyos titkokat.

– Logikus.

– A mi feladatunk az, hogy megőrizzük Aton és a Frigyláda titkát.

- Micsoda?!
- Az istenért, ne kiabáljon! – csitított, majd idegesen a néhány méterrel előttünk beszélgető csoportra nézett, akik láthatóan jól belefeledkeztek a témájukba. – Olvasta a Bibliát?
- Fordult ismét felém.
- Természetesen.
- És a Kebra Negestet?
- Hát... azt még nem volt szerencsém...
- De azt azért tudja, mi az?
- Hogyne tudnám – mondtam sértődötten. – Etióp szent irat. Krisztus előtt 850 körül született, de csak arab fordítása maradt fenn, ami Krisztus után 409-ben íródott.
- Ügyes kislány – dicsért meg. – Hát azt tudja-e, mi áll benne Salamonról, és a Frigyládáról?
- Nem, de... miért, mi köze van ennek Atonhoz?
- A szent írás szerint, Kr.e. 959-ben a gyönyörű Makeda, Etiópia királynője látogatást tett Salamonnál. Szinte azonnal elcsavarta a fejét, s a király elhalmozta őt szebbnél szebb, s még annál is több kincssel. Ezek a kincseket hatezer szekérre pakolták fel, amelyek között volt egy rejtélyes szekér is, ami a levegőben repült. Ezt állítólag Salamon „isteni bölcsesség” segítségével építette. Természetesen ezt a bölcsességet Atontól kapta.
- Makeda ezután hazatért Etiópiába, s hamarosan megszülte Salamon gyermekét, Baina-lehket, aki huszonkét éves korában útnak indult, hogy meglátogassa apját. Salamon természetesen örömmel fogadta, és különleges vendéglátásban részesítette. Őt is elhalmozta mindenféle kincsekkel, de a fiút csak egyetlen dolog érdekelte, mégpedig a Frigyláda, amelyről anyja oly sokat mesélt neki. Ezért megkérte Salamont, adja kölcsön a ládát az anyja számára, ám a király megrettent a kéréstől. Mindenáron le akarta beszélni róla a fiát, mondván: semmi hasznát sem vennék a ládának. Salamon végül persze beadta a derekát, de a kérést feltételekhez kötötte.

– Miféle feltételekhez?

– A ládát a legnagyobb titokban kellett elszállítani, ő maga pedig nem vállalt felelősséget a fiú tettéért, ha az kiderülne. Baina-lehkem az embereivel elkészíttette a Frigyláda elemeinek pontos mását. Majd amikor elemelték az igazít a szentélyből, összeállította a hamisat helyette. Nem siettek, hogy ne keltsenek feltűnést. Egy hétig még ott maradtak Jeruzsálemben, de arra mindig nagyon ügyeltek, hogy a két főpapot sose hagyják egyedül a ládával. A papok ugyanis csak akkor érhettek a ládához, ha senki más nem volt rajtuk kívül a szentélyben. Így nem vették észre a csalást. Mellesleg, sejti, hogy ez a két főpap ki volt valójában? – Megborzongtam ettől a kérdéstől.

– Csak nem... ?

– Radjakok. – Ledöbbsentem.

– Maga... *tudja*?! Tudja kicsodák?

– Csss! Csendesebben! Erről senki nem tudhat rajtunk kívül.

– Micsoda megtiszteltetés – morogtam csalódottan. Sam fölényesen tekintett rám.

– Haragszik?

– Dehogy – mosolyogtam rá. – De most már mindent mondjon el, amit tudnom kell. Elvégre az én bőröm is veszélyben van, nem csak a magáé.

– Amíg én élek, veszélytől nem kell tartania. De visszatérve a történethez: a két radjak pap vigyázott a ládára. Ők Salamon felett álltak, és az volt a tervük, hogy Salamont használják fel bosszújukhoz az emberiség ellen. Ő a második kiválasztottjuk lett, Ehnaton pedig az első.

– Vagyis most azt mondja, nem Ehnaton idejében jártak itt utoljára a radjakok?

– Pontosan azt – bólintott. – Ehnaton idejében szerencsére nem állt módjukban használni a ládát. Ezt egy papirusz-tekeresből tudjuk, amely Ehnaton idejéből való. A rend tudósai szerint a levelet, amely erről szól, Nefertiti írta apjának.

Valószínűleg ő is nyakig benne volt az egészben. Később a radjakok visszatértek, és a közben ide-oda vándorló ládát ismét megkaparintották. Viszont a tervük kudarcba fulladt, Baina-lehke herceg miatt, amikor az ellopta a ládát, és a sivatagban várakozó égi szekérre felpakolta.

– Mmmm ez az égi szekér...

– A radjakok egyik repülő szerkezete, amit valószínűleg a saját bolygójukon használtak, vagy használnak. Amolyan anti-gravitációs szállítóeszköz. Megkönnyítette a radjakok munkáját is az elmaradott emberek között. Szóval, a történet szerint, miután az etióp herceg megszerezte a szent Ziont, ahogy a Kebra Negest nevezi, és hazavitte, Makeda lemondott a trónról a fia javára.

– Ő lett első Menelik.

– Igen. Királyként pedig az első feladata az volt, hogy szentélyt építtetett a Makeda-hegy nevű erődítménybe, és ott helyezte el a Frigyládát. Aztán a szent írás szerint a Frigyládát évekkel később Axumba szállították, s állítólag még ma is ott őrzik a Szűz Mária templom rézkupolás kápolnájában.

– És tényleg ott van? – Sam Thorson felcacagott.

– Ugyan már! Ha tényleg ott lenne, nem lenne értelme a Rózsakeresztesek létezésének.

– Akkor hol van? – néztem rá kíváncsian. A cowboykalapos most elkomolyodott, majd mélyet sóhajtott.

– Hát ez az, amit mi sem tudunk. Csak egyetlen kiindulópontunk van, ami elvezethet hozzá.

– Mégpedig?

– A radjakok kiválasztottja. A Rózsakereszteseknek birtokában van egy másik papirusz is, Salamon korából. Valószínűleg az egyik radjak pap írhatta, vagy inkább íráthatta meg a tekercset.

– Valóban? – kérdeztem izgatottan. – Mi áll benne?

– A pap nyíltan figyelmezteti Makedát, hogy a ládának vissza kell kerülnie Salamonhoz, a kiválasztotthoz. Mert csakis

ő tudja működésbe hozni, és elhozni az emberiség számára az isteni tisztítótűzet, a megváltás korszakát. Gondolhatod, miféle tisztítótűzről lehet itt szó. A pap azt is elmondja, hogy ha most nem kerül vissza a láda a helyére, újabb háromezer évet kell várniuk a következő kiválasztott eljövételéig, aki majd elhozza a világnak az Új Korszakot.

– Vagyis időhöz van kötve? Miért?

– Valószínűleg a ládában lévő valami az, ami csak három-ezer évente lép működésbe egy időre. Aztán ismét elhallgat, újabb háromezer évre. Legjobb tudomásunk szerint a láda körülbelül Ehnaton csecsemőkorától egészen Salamon uralkodásának végéig működött. Sőt, még az után is pár évtizeddel. Vagyis olyan ötszáz éven keresztül. Sajnos pontos számadatakkal mi se rendelkezünk, csak a fennmaradt forrásokra tudunk támaszkodni, de vélhetőleg az újabb háromezer év mostanában telik le. Az sem kizárt, hogy már működésben van.

A Rózsakeresztesek feladata az, hogy megtalálják a kiválasztottat, és megakadályozzák a radjakok bosszúját az emberiségen. Azt, hogy elhozzák számukra a végítélet napját: az Apokalipszist. Ehnaton, és Salamon korában nem jött össze a tervük, ezért az utóbbi időben nagyon figyelmesek; óvatosak vagyunk.

– Szóval, meg kellene találni a Frigyládát?

– Csakis akkor lehetünk végleg biztonságban, ha az a láda megsemmisül, vagy olyan helyre kerül, ahol a radjakok semmiképp se férhetnek hozzá.

– Miért, mi van a Frigylárában?

– Valószínűleg egy bomba.

– *Bomba?!*

– A radjakok így akarják kipusztítani az emberiséget. A kiválasztottjuk találhatja csak meg a helyet, ahová elrejtették. Ez volt Ehnaton, és Salamon feladata is. Viszont magát a bombát valószínűleg bárki működésbe hozhatja a hozzá tartozó kulcs segítségével. Ezért nem lenne jó, ha rossz kezekbe kerülne.

– És Ehnaton? Róla mit tud?

– Nos, ismereteink szerint Ehnaton az első pár évben még óvatosan járt el, nem tért át rögtön az Aton vallásra. Csak amikor már teljesen biztos lehetett abban, hogy „jót tesz” ezzel, szakított Amonnal, a thébai napistennel. Uralkodásának úgy az ötödik évében új fővárost alapított, megépíttette Ahet-Atont, megváltoztatta a nevét Amenhotepről Ehnatonra, még verset is írt a „Gömb”-höz. Amont üldözni kezdte, a thébai papságnak pedig hátat fordított. Biztos vagyok benne, hogy Aton valamit ígért neki, ami miatt ezt a radikális lépést megtette, és örült is az új istennek. Egy ideig. Mert aztán egyre inkább úgy érezte, erőltetett az egész. Valószínűleg rájött, hogy a radjakoknak csak a láda kell, hogy a birodalom lassan az összeomlás szélén áll, hogy az ígéretüket – bármi volt is az – nem tartják be, így szerencsére nem volt hajlandó megkeresni nekik. Ahogy Salamon se átadni nekik. Ha jók a megérzéseink, direkt lopatta el a fiával, hogy ne találhassanak rá.

Végül Ehnaton a radjakok ellen fordult, de tulajdonképpen még a tizenegyedik uralkodási évben, Kia eltűnése idején elkezdődtek a bajok. Ehnaton labilis lett, először Kiát, aztán Nefertitit, és legalább két lányát is elveszítette. Sajnos, ezekről a történetésekről pontosan mi se tudunk sokat.

Csak azt, hogy a radjak papok végül megölték a fáraót, és azt hazudták mindenkinek, hogy egy lázadó tette, aki betört a palotába. Aztán a papok – mármint, a földiek – bebalzsamozták őt, úgy, ahogy minden fáraót szokás. Ám a bepólyálást, és a koporsóba helyezést már a radjak-papok végezték, és sietniük kellett, mert Aton meghallva terve kudarcát elrendelte, hogy térjenek vissza a leszállóhelyre a holttesttel együtt.

– Miért?

– El akartak tűnni, a halott radjak-fáraójukkal együtt, hogy ne maradjon nyom utánuk. A múmián nyilván azért nem találunk semmit egy papiruszon kívül, mert a radjak papok nem tudhatták mi a szokás az egyiptomiaknál, hisz ők földön-

kívüliek. Bizonyára Ehnaton apjának temetésén se voltak ott. A papiruszt pedig még nyilván a földi papok tették a fáraó mellé, és kérésükre helyezhették az idegen papok a mellkasára. És az idő is sürgetett, mert onnantól kezdve veszélyben érezhették magukat a radjakok.

– De mégse sikerült elmenniük valamiért, hisz megtaláltuk őket a homok alatt.

– Így van – bólintott. – Valóban nem mentek sehová, de hogy miért, arra még én se tudom a választ, bár vannak sejtéseim...

– Elképesztő, miket tud – néztem rá elismerően. – Szóval maga lenne a titkok őrzője, akiről... na mindegy. Mi van a mostani kiválasztottal? Őt megtalálta már?

– Igen – bólintott. – Megtaláltam.

– És? Hol van?

– Itt, mellettem.

– Mi?! Úgy érti...

– Maga az, Mira. Minden kétséget kizáróan. Maga is közülük való, ahogy Salamon, és Ehnaton is az volt.

– Azt mondja, Salamon is radjak volt?

– Igen. Ahogy maga is.

– Honnan tudja, hogy én is az vagyok?

– Közös barátunktól.

55.

Mintegy végszóra, a talaj megremegett a lábunk alatt, akár csak a falak. Mintha az egész piramist egy hatalmas, láthatatlan kéz rángatta volna. Sam rám nézett, aztán abba az irányba, ahol a többieknek lenni kellett volna. De nem voltak ott.

– Futás! – kiáltotta Sam, aztán mindketten rohanni kezdtünk a földalatti kamra felé. A rohanás elég nehézkesen ment, sokkal inkább gyors botladozásnak hívtam volna. Egyik faltól a

másikig estünk, közben pedig próbáltuk visszanyerni az egyensúlyunkat. Mire leértünk a földalatti kamrába, már senki nem volt ott.

– Biztos a fal mögött vannak! – próbáltam túloldítani a rettenetes zajt, ami a rázkódással járt, de nem sok sikerrel. Viszont Sam megértette, amit mondani akartam. Nekifeszültünk a rejtett ajtónak, és nyomni kezdtük befelé.

A következő pillanatban már mindketten odabent találtuk magunkat, a fal túlsó oldalán, és ezzel együtt olyan gyorsan szűnt meg a rázkódás a fülsüketítő zajjal együtt, amilyen gyorsan jött. Amikor felemeltem a zseblámpámat, hogy körülnézek, hirtelen hatalmas fényáradat zúdult ránk mindenünnen.

Először azt hittem, ez is valami földöntúli fény, mint a radjakok sárgás, vagy az orgonok kékes fénye; de ahogy hozzászókkott a szemem a rengeteg luxhoz, és felpillantottam a mennyezetre, egyértelműnek tetszett, hogy a sok kicsi lámpácska a ludas. Ekkor viszont már az is egyértelművé vált a számomra, hogy most nem abban a helyiségben vagyunk, ahová legelőször beestem.

Ez egy jóval nagyobb, és sokkalta szebb terem. Olyan hatalmas, amelyet talán még nem is láttam. A padlót, meg a falakat ismerős, áttetsző lapok borították. Azt is tudtam, honnan ismerős a díszítés. A kék kristálypiramisban láttam ilyet utoljára, az orgonok világában. A terem végéből néhány alak közeledett felénk, megkönnyebbülten integettem nekik.

– Az istenért, hová a fenébe tűntek el? – korholt le a hadnagy, de egyáltalán nem bántam. A professzor ámuldozva nézett körül.

– Látják? Látják ezt? Látják, milyen gyönyörű? – kérdezte, miközben nem győzött körbeforogni, mintha minden egyes kristálydarabot egyszerre akarna látni. – A piramis átalakult. Hihetetlen...

– Tényleg az – fütytyentett Max. – Sokba kerülhetett a burkolás. Ez tutira aqvamarin – mondta az egyik falat tapogatva.

– Hé, srácok! Ezt nézzétek! – Sarah kiáltott felénk jobb oldalról, ahol négy hatalmas „dzsed alakú” oszlop állt, akárcsak a terem bal oldalán. Mind ugyanolyan áttetsző volt, akár a falak, és a padló. A különbség csak annyi volt, hogy valamennyi oszlop közepén egy-egy hatalmas, aranyszínű pompázó ankh kereszt ékeskedett.

– Ez... egyetlen hatalmas kőből van... – suttogtam elképedve, mikor odaértünk. – Nézzétek, milyen sima az egész! Sehol egy illeszték.

– Lehetetlen. Ekkora ásványok nincsenek – mondta Max.

– Az pedig az ankh. Az élet jele – mutatott Sarah az egyik oszlop közepére. Ugyan ez már nekem nem számított újdonságnak, mégis elbűvölt a látvány. Körbesétáltam a termet a falak mentén, hátha valami érdekesre bukkanok. Így is lett. Az egyik falnál egy kicsi, ám annál sötétebb ajtószerűségre bukkantam.

– Vajon hová vezet? – Észre sem vettem, hogy Sam a hátam mögött van, így ijedtemben majdnem sikerült pofon vágnom őt. Mielőtt azonban még megtehettem volna, megállította a kezem. – Nyugi, csak én vagyok.

– Megtenné, hogy nem viszi túlzásba a küldetését? – kérdeztem gúnyosan. Még mindig bennem maradt az ijedség bizonyos fokig. Jobban szerettem félni, mint megijedni.

– Bocsánat – motyogta, aztán átbújt előttem a járaton. Követtem, s itt már ismét elő kellett venni a zseblámpákat, mert koromsötét várt. Sam lámpája egy kanyargó lépcsőszerűséget pásztázott végig. – Megnézzük hová vezet? – Válasz helyett elindultam a lépcsőhöz, majd fel rajta. Mire a tetejére értem, azt hittem kiszakad a tüdőm, és a lábam a helyéből. Ez még az előző lépcsőnél is sokkal hosszabb volt, bár a csiga alakzat miatt nemigen látszott rajta. Felérve egy helyiségbe jutottunk, amely kísértetiesen emlékeztetett engem valamire.

– De hiszen ez a királynő sírkamrája – lihegtem. – Ha ezt tudom, fel se jövök.

– Az nem lehet – mondta Sam. – Hiszen itt nem volt lejárát.

– Megismerem. Ez a királynő sírkamrája. Nézze a szellőzőnyílásokat, meg az ajtót. Ugyanott vannak, és a falak is ugyanolyanok. – Sam átsétált az egyik falhoz, aztán nekítámasztotta a kezét.

– Ha tényleg az, itt egy rejtett ajtónak kell lennie. Ez az egyik – mondta, majd megpróbálta benyomni a falat, ám mindhiába. – Látja? – zihálta. – A másik pedig az – mutatott a talajra. – Ha a királynő sírkamrájában vagyunk, hová tűnt innen Jim Carver letakart holtteste, meg az a rengeteg vér? – Igaza volt. Jim Carverről teljesen megfeledkeztem. A padló teljesen tisztának tűnt, sehol nem láttam rajta még apró vérnyomokat se.

– Akkor úgy látszik, két királynői sírkamra van. Talán a másik épp itt van mellettünk.

– Én kinézek. Maga maradjon itt, amíg visszajövök – mondta, aztán még az ajtóból visszafordulva hozzátette – És ha lehet, *ne* nyúljon semmihez. – Szerettem volna tudomásul venni, amit mondott, de valahogy nem ment.

Félhomály uralkodott, és kissé hűvös, ezért gondoltam járlok egy kicsit, hátha kimelegszek. Aztán oldalra pillantottam a kis üregre, s eszembe jutott valami. Az egyik álmom. Hátránéztem a sötétségbe az ajtón túl, aztán vissza a kis üregre. Bevilágítottam a zseblámpámmal, és akkor megpillantottam azt a valamit, amit álmomban is. Már sejtettem mi lehet az. Benyúltam, aztán benyomtam a valamit, ami kiállt az egyik oldalon. Aztán ugyanúgy, ahogy álmomban is, ki kellett rántanom a kezem, mert a tárgy megindult kifelé, s meg sem állt egészen a nyílás szájáig.

Ugyanaz a kézlenyomat volt, mint amit álmomban is láttam. Egyetlen percet se tétováztam, azonnal beleillesztettem a jobb kezem, és tudtam, hajszálpontosan akkora lesz, mint a lenyomat. Aztán ismét végigfutott rajtam a melegség, amely álmomban, a ragyogó fény pedig körüljárta a vékony, hosszú ujjaim

körvonalát. Mikor a fényesség megszűnt, a sírkamra kőpadlója zajos utat nyitott egy két négyzetméteres sötét üreg képében. Pontosan, ahogy álomban. Most már tudtam, végig kell járnom az utat, el kell indulnom az üreg felé. Azonban ahogy közeledtem, nem az történt, amit vártam. Nem egy újabb lejárát várt az üregben, hanem valami más, ami most emelkedni kezdett, és kisvártatva elérte a felszínt. Ahogy megpillantottam a hatalmas arany tárgyakat, azonnal kibukott egy mondat a számon.

– *Az örökkévalóságot Aton tenyere hordozza...*

– Mi a fenét csinál? Mondtam, hogy ne nyúljon se... Krisztus a kereszten... – Aggodalmas pillantásokat vettem Samre, akit viszont teljesen lefoglaltak a látottak. Ezen egy cseppet se csodálkoztam. A két tárgy közül az egyik, ami a felszínre emelkedett egy hatalmas kézfej volt, tippem szerint színaranyból. Azonban ami a tenyerén feküdt, sokkal inkább tekintetsalagató volt.

Aranyborítású láda, rajta az aranyozott tartórudakkal. Tetején a két kerub, szárnyaikat kiterjesztve, egymás felé, arcuk a láda fedelére néz. A méretet is megfelelőnek gondoltam. Nem lehetett más, csakis... – A Frigyláda... megtalálta... – suttogta megnyúlt képpel, aztán lassan többször is körbejárta a ládát, meg az arany kezét. Valószínűnek tartottam, hogy arról akart meggyőződni, nem álmodik-e, vagy tényleg az-e aminek látja, de hozzá érni nem mert vagy nem akart. Mire a harmadik kört is megtette, a többiek is utánunk jöttek. Egy ideig csak némán álltak a ládát bámulva, aztán Max hirtelen fogta magát, és leborult a láda előtt.

– Bocsáss meg, Uram! – kiáltotta, egymásba fonva az ujjait maga előtt. – Bocsáss meg, ha eddig kételkedtem benned!

– Valóban létezik hát, a bizonyásnak ládája... – rebegette a professzor, s valószínűleg nem tudta eldönteni, sírjon-e vagy nevéssen. Ezért a kettő között dönthetett, mert egyszerűen csak nézte az aranyozott ládát, mintha valamiféle mennyei

jelenést látta. Ugyanígy tettek a többiek is. A hadnagy, a sovány rendőr, Sarah, Max, és Sam megbabonázva álltak a láda előtt velem együtt, egészen addig, amíg egy régi ismerős össze nem törte ezt az idilli hangulatot. A régi ismerős szintén a csigalépcsőn jött fel, majd megállt az ajtóban. Egy percig ő is mereven bambulta a Frigyládát, aztán elégedetten elvigyorgott.

– Stephenson! – kiáltotta el magát a hadnagy, visszarázva magát velünk együtt a valóságba.

– Helló mindenkinek!

– Mégis maga volt! Minden hazugság volt, amit mondott! – Stephenson felnevetett, ám ez a nevetés korántsem hatott megnyugtatóan. A hadnagy keze ökölbe szorult. – Hol van Mustafa, és a többiek?

– A többiek szétszéledtek, ki tudja merre. Nem is érdekel! A hájas rendőrbarátját viszont... hát, ki kellett nyírnom!

– Szemét! – sziszegte a hadnagy, aztán megindult Stephenson felé. Az eszelős tekintetű férfi viszont azonnal rászegezte a kezében lévő pisztolyt, amitől megtorpant.

– Dobja el a fegyvert! És a trikós kollégája is. Mi lesz! – A hadnagy intett Halefnek, aki bólintott. Egyszerre vették elő, és dobták a földre a pisztolyokat.

– Jó – mondta Stephenson. – Most húzódjanak hátrébb mindannyian. Minél távolabb a Frigyládától, ha lehet. – Így tettünk.

– Mit akar tőlünk? – kérdezte Sarah, alig hallható hangon. Stephenson megvakargatta a feje búbját, mintha valóban azon gondolkozna, mit is akar.

– Nos, szerintem nem olyan nehéz kitalálni. Természetesen a Frigyládát. És azt, ami benne van.

– Azt sem tudja, mi van benne – vetette oda Sam. Stephenson megcsóválta a fejét.

– Hogyne tudnám, Mr. Éppen azért van rá szükségem. Ezzel a bombával a világ ura lehetek. Rettegésben tarthatok vele

mindenkit, és rákényszeríthetem arra, hogy azt tegye, amit én mondok. És leszárom, mit akarnak a radjakok. Megvannak az eszközeim, hogy távol tartsam őket. Bár legelőször másban egyeztem meg velük. Most viszont...

– Hogy kerül magához a Frigyládamásolat? – kérdeztem, lepillantva a másik kezére.

– Az egyik múmia volt szíves elhozni nekem. Tulajdonképpen nem is a ládika az érdekes. Hanem az, ami benne van. Illetve csak volt – helyesbített. – Észrevették, hogy átalakult a piramis? Nos, ez az én művem. Helyesebben azé a kis szerkezeté, amely a királyi sírkamra kő szarkofágja alatt van elrejtve. Egy piramydion, rajta egy aranyozott gömbbel. Csak beillesztettem az arany lapocskát a piramydion udzsat szem alatti kis nyílásába, és voila! A gömb a tetején életre kelt, és forogni kezdett. Ezzel együtt pedig átépült a piramis belseje is. Ez ám a technika!

– Honnan tudta, hogy van ott valami?

– Mmmm... egy radjak madárka csiripelte el. Ahogy azt is, hogy *maga* lesz az, aki elvezet majd az igazi Frigyládához. Sok-sok évvel Salamon után elhintették magvukat a maga édesanyjában, Mira. Mégghozzá úgy, hogy még az orvos se tudta, milyen spermát használ. Ezután már csak magára kellett várni, kellett ugyanis valaki, aki elővarázsolja a kis radjak-kezelével a Frigyládát a benne rejlő bombával, mivel ők személyesen sajnos soha többé nem tehetik le a lábukat a Földre.

– Ezt nem hiszem el... – ingattam a fejemet elképedve. Stephenson ismét felkacagott.

– Látja, látja, Miss Haddad. Mégse maga a radjakok kiválasztottja. Sam barátja nagyot tévedett. Ahogy az orgonok is. Én vagyok a kiválasztott! Salamon óta az első! Maga csak álca volt. A radjakok elhintették magvukat a maga édesanyjában, hogy mindenki azt higgye, maga az, akit figyelni kell. Az orgonokat nem könnyű megtéveszteni. De nekik sikerült. Hiába az orgonok hatalmas bölcsessége...

– Téved, George Stephenson. Én nem a radjakok kiválasztottja vagyok.

– Akkor kié? Talán az orgonoké? – kérdezte gúnyos mosollyal az arcán.

– Kik azok az orgonok? – nézett rá meglepve a professzor.

– Nem tudja? Akkor elárulom, professzor. Legalább boldogan hal meg. Jól tudom, hogy egész életében Atlantiszt kereste? Hát akkor most jól figyeljen. Atlantisz lakóinak ősei most a föld alatt laknak. A föld üreges rétegében élnek, már vagy fél millió éve. Sőt, nem csak az atlantisziak ősei, hanem mindenkié. Ugyanis ők alkottak meg bennünket, embereket is! Miattuk léteünk! Ők alkották meg az atlantiszi, az egyiptomi, a sumér, és még sorolhatnám milyen kultúrákat.

– Honnan tud maga ilyesmiről?

– Miss Haddad. Én mindenről tudok, amiről a radjakok. A két radjak múmia, akiket feltámasztottam a Holtak Könyvének segítségével, mindent elmondott nekem. Az a kicsi agy ugyanis, amivel minden radjak rendelkezik, egy hullámhosszon működik. Minden emlék, amit megtapasztalnak akár külön-külön is, elraktározódik. Másképpen szólva: képesek belelátni egymás emlékeibe. Persze csak kis távolságon belül. Ezért kellett feltámasztanom a múmiákat. Én is beleláthattam a maga agyába, a radjak papok segítségével. Így mindent tudok, amit maga, vagy ők.

– Szóval, maga támasztotta fel őket.

– Én bizony! – mondta büszkén. – És vissza is küldtem őket a pokolra, miután megtudtam, amit akartam.

– Sokkal rosszabb, mint ők...

– Csak a túlélésért harcolok, kislány. Ahogy mindenki.

– Ehnatont is maga keltette életre?

– Őt nem állt szándékomban. De a varázsigék úgy látszik, órá is hatottak. Remélem, ő is visszakerült a pokolra a másik kettővel.

– Ki mondta, hogy maga a kiválasztott?

– Természetesen a radjakok, Miss. Itt hagyták nekem az amulettet, hogy azon keresztül kommunikáljak velük. Ehnaton idejében az egyik radjak pap elrejtette ide, hogy ha vele bármi is történne, a következő kiválasztottjuk akkor is tudjon velük kommunikálni. Csakhogy Salamonnak nem volt szüksége rá, ezért megmaradt nekem. Ne higgye, hogy nem tudok a radjakok nyelvén.

– Vagyis már akkor is tudták, hogy vissza fognak jönni...

– És én lettem a kiválasztott. Még gyermekként. Évtizedek óta készülök erre...

– Ezért kellett Judy Streepnek is meghalnia? Az amulett miatt?

– Naná. Miért másért.

– De nem találhatta meg nála, hisz William saját kezűleg adta oda nekem – mondtam. – Azt mondta, együtt találták a piramisban.

– Az kizárt. Valóban itt volt elrejtve, de én találtam meg, még évekkel ezelőtt. Csakhogy az a kis zsarunő elvette tőlem, amikor hozzákerült a poggyásom. Bizonyára a naplóból olvasta ki az amulett eredeti helyét is. És onnantól kezdve szem elől vesztettem. Aztán tudomást szereztem a másik hollétéről is. Kedves, öreg barátja hozta el nekem a központjukból, némi fizetségért cserébe – nézett most a professzorra, aki szemlátomást egyetlen szavát se hitte el.

– Hazug! Jim nem ilyen volt...

– Ugyan már! – nevetett fel Stephenson önelégülten. – Mindenkinek van ára. Még a legjobb barátoknak is. Sajnos azonban az az amulett se került hozzám, mert az egyik múmia megbolondult, és nekem akart jönni. De nem is érdekes... Már nem. A radjakok egyszer azt mondták, szerezzem meg a Frigyládát, s hogy *magácska* – mutatott rám – majd biztosan elvezet hozzá. Így is lett. Hisz maga is radjak.

– Erre nincs bizonyíték – sziszegtem dühösen.

– Én vagyok az élő bizonyíték, Miss Haddad. Mit gondol, az édesanyját hogyan sikerült megtermékenyíteniük?

– Fogalmam sincs.

– Én voltam a donor, kislány.

– Mi?! De maga...

– Nem, nem az én spermámmal. Hanem egy radjakéval, amit egy kis üvegcsében őriztem. Az üvegcsét titokban küldték a Földre egy kapszulában, egy hozzá tartozó üzenettel.

– Miért pont magával?

– Mert ő a legszemetebb ember a Földön – szólt közbe a hadnagy. Stephenson felnevetett.

– Lehet, hadnagy. Lehet.

– Én találtam meg a Frigyládát...

– Az semmit sem jelent! – legyintett. – Attól még én vagyok a kiválasztott. Maga csak egy eszköz volt a számukra. Én nem vagyok közülük való, de maga igen. Azért volt szükség magára, mert pontosan beleillik a lenyomatba a tenyere. A Frigyládát pedig csak az hívhatja elő, akinek olyan keze van, mint nekik. De maga túl jószívú ahhoz, hogy a radjakok parancsait teljesítse. Maga nem lenne képes kipusztítani az emberiséget.

– Miért, maga igen?

– Ha muszáj, akkor igen – bólintott.

– De akkor maga is meghal! – Stephenson most rosszállóan nézett rám.

– Mondja, nem olvasta véletlenül azt a nemrég írt újságcikket, amely közli, hogy megtalálták Jézus naplóját?

– Miről beszél?

– Arról, hogy van benne egy idézet a naplóból. Szóról szóra megjegyeztem. Így szól: *„Vonuljatok a titkos helyekre, amelyeket készítettem nektek, és amelyeket felfedek előttem, ha itt az idő.”* Érti már? Vannak olyan helyek, ahol túl lehet élni egy hatalmas katasztrófát, vagy akár többet is, és én meg fogom találni ezeket a helyeket. Biztosra veheti, hogy én az egyik ilyen helyen leszek, amikor maguk örökre eltűnnek a Föld

felszínéről. De ezt egyelőre még nem akarom. Igaz, szívem? – Stephenson a kérdést a háta mögé szegezte, ahonnan halk lépteket hallottunk közeledni.

– Így igaz – mondta az elégedett, katonás hang, aztán elősétált a hozzátartozó nő is. A professzor arcán el nem mondható döbbenet, és csalódottság tükröződött.

– Maggie... – suttogta elszörnyedve. – Nem... – A szeplős arcú, szőke, törékeny kislánynak most nyoma se volt. Helyette egy határozott, magabiztos nő tekintett ránk.

– Sajnálom, apa – mondta monoton hangon, de valódi sajnálkozás egyáltalán nem érződött a hangjából. – Ennek így kell lennie.

– Ti... honnan ismeritek egymást? Mióta?

– Ne legyél annyira meglepve, apa. Sose kérdezted, kikkel barátkozom. George is az egyik azok közül, akik oly sokszor jártak az előadásaidra. Persze, George mindig álruhában ment. Azért, hogy később ne ismerhesd fel, ha esetleg pont a te ásatásaid leleteit fosztogatná. Hát nem zseniális? – kérdezte, de már Stephenson szemébe nézve, aki kaján vigyorral válaszolt.

– Még szép, hogy az vagyok. – A professzor összeszorította a fogát.

– Szörnyeteget csinált a lányomból! – üvöltötte Stephenson felé, ő azonban csak a fejét ingatta.

– Úgy látszik, egyáltalán nem ismeri a lányát, prof. Szörnyeteg volt ő már előtte is, csak épp... nem vette észre! Mit gondol, ki ütötte le a barátait a király kamrájában? És bizonyára meg is öli őket, ha nem zavarják meg. Jó színésznő, nem igaz?

– Nem, Maggie! Mondd, hogy nem igaz! – A professzor könyörgése azonban nem hatotta meg a lányt.

– De igaz. A szörnyeteget pedig te csináltad belőlem, apa. Sose lehettem más, csak az árnyékom. Atlantisz keresése teljesen elvette az eszed. Az egyetemen is csúfoltak miattad! De téged ez egy cseppet se érdekelt. Elegem lett ebből az életből!

George legalább megért engem. Te sose voltál képes! Most azonban, hogy a kezünkben a Frigyláda, minden megváltozik.

– Abban biztos lehet – értett egyet Sam. – Ki fogják pusztítani az emberiséget.

– Ugyan már, Mr. Thorson! Ennyire kezdőnek néz? – kérdezte Stephenson sértődött képet vágva.

– Ja, annak – morogta Sam, de Stephenson elengedte a füle mellett. Finoman bokán rúgtam cowboykalapos barátunkat, hogy figyelmeztessem, mielőtt még Stephenson végleg elveszti a türelmét. Sam felszisszent, de néhány neheztelő pillantáson kívül mást nem fűzött hozzá.

– Nem fogom kipusztítani az emberiséget, ne féljen. Legalábbis még nem. Előbb még meg kell fejteni a ládában rejlő bomba titkát. És van is erre egy megfelelő emberem. A világ legjobb tudósa.

– Igazán? Ki lenne az? – kérdezte a professzor. Mintha némi irigységet véltem volna felfedezni a hangjában, amit ebben a helyzetben egyáltalán nem találtam ideillőnek.

– Mit gondol, ki tette el láb alól az öreg Jim Carvert? Hát ő! – válaszolta Stephenson, aztán a háta mögé mutatott, pontosan arra, amerről Maggie is besétált. Most azonban egy vékony, világoszöld inget és nadrágot viselő kopasz férfi lépkedett elő onnan. Két kezét összetette az orra előtt; az ujjai közül egy imamalom csüngött alá; s meghajolt.

– Jangcen rinpócse! – ismertem fel. A kopasz férfi felkuncogott.

– Szólítson csak Dr. Yuannak, Miss.

– Gondolhattam volna, hogy maga is benne van. Mi a fenét is keresne itt, Egyiptomban egy jéghideg környezethez, meg bezártságához szokott buddhista szerzetes? Aki követni akarja a tant, úgyis kolostorba vonul, nem igaz?

– Azért mégis bejött az álca – mondta büszkén. – A szállodában imádták. Bár őszintén szólva, a kérdéseivel egy kissé zavarba hozott. Többet kellett volna olvasnom ezekről a

dolgokról, vagy magamnak is buddhistának kellene lennem ahhoz, hogy mindent tudjak róluk.

– Pedig ezek teljesen alapvető dolgok, Dr. Yuan. Csodálkozom, hogy a világ legjobb tudósa néven emlegeti Mr. Stephenson. – Most én kaptam egy bokán rúgást Samtól, és meg is érdemeltem. Miért is jártatom a számat, amikor pisztolyt szegeznek a fejemnek?

– A fenébe is, Stephenson! – kiáltotta el magát a hadnagy. – Kiket vett még be a játékba, ha? Nem vagyunk épp elegenden így is?

– Csak őket hadnagy, megnyugodhat. Bár... ahogy elnézem, a maguk helyzetén ez egy cseppet se változtat. De elég a társalgásból. Dr. Yuan! Kérem, vizsgálja meg a ládát. – A kopasz, ázsiai férfi odasétált a ládához, majd odatartotta fölé azt a tenyérszerű kütyüt, amiről eddig észre se vettem, hogy a kezében van. Körbejárta vele a ládát, majd elégedetten Stephenson felé fordult.

– A sugárzási szint normális. Akár a tartórudak nélkül is kivihetnénk.

– Hogyhogy? – kérdeztem meglepve. – Akkor nem működik?

– Még nem – válaszolta Stephenson, majd elővett a nadrágzsebéből egy kicsi aranygyűrűt. Felpattintotta a tetejét, amelyen az udzsat szem feketéllett, s kivett belőle két apró követ. – Urim és Thummim. Ezek hozzák működésbe – mondta, aztán visszajuttatta őket az aranygyűrűbe, majd lezárta a tetejét. – Ezekről az icipici kavicsokról lesz majd a második Nagy Bumm! – kiáltotta, és felnevetett. Valahogy senki más nem találta viccesnek a dolgot. – Mindenesetre jobb a biztonság. Használni fogjuk a tartórudakat a szállításhoz. Egyébként meg úgyse mi cipeljük majd – tette hozzá felénk bökve. – Hanem ők.

– Maga meg van húzatra! – nevetett fel idegesen Max. Stephenson gonosz vigyort küldött felé.

– Márpedig maga lesz az egyik ládahordozó, kedves Mr. Bolton. Inkább örülnie kellene. Óriási kiváltságban lehet része. Mr. Thorson pedig majd segít. Ahogy a hadnagy és a Vézna Haverja is.

– Ugye, most nem rám céloz? – kérdezte sértődötten Halef.

– De igen – felelte Stephenson szárazon, majd csettintett egyet az ujjával. – Gyerünk fiúk! Fogják meg a tartórudakat, és vigyék!

– Hová, az isten szerelmére? – csattant fel Sarah. – Ugye maga se gondolta komolyan, hogy majd sikerül kicsempésznie az országból? – Stephenson csalódottan ingatta a fejét.

– Miss Henderson. Ennyire baleknak néz engem? Miből gondolta, hogy ki akarom vinni az országból? A láda nem megy el Egyiptomból, ahogy én se. Csupán biztos helyre visszük.

– Hová?

– A Központba. Mozgás! – kiáltott ellentmondást nem tűrő hangon. A többiek kénytelen-kelletlen megragadták a tartórudak végeit, aztán óvatosan leemelték az arany tenyéréről. Közben Maggie és az álszerzetes magukhoz vették a hadnagy és a sovány rendőr fegyverét. Tudtam, tennem kell valamit, különben hamarosan itt a vég. Nem engedhettem, hogy egy gazember kezébe kerüljön a bomba.

– És Ehnaton kincseivel mi lesz? – kérdeztem hirtelen.

Stephenson egy pillanatra döbbenten nézett rám, aztán hangosan felkacagott.

– Jó vicc, de engem nem ver át. Ehnatonnak nem voltak kincsei.

– Hát ebben nagyon téved. Minden fáraónak voltak kincsei, még neki is. Attól függetlenül, hogy utálták.

– Na és hol vannak? – tárta szét a karját.

– Itt a piramisban – mondtam látszólagos nyugalommal. – Ha akarja, odavezetem.

– De merrefelé? A piramis belseje átváltozott.

– Igen, tudom. A nagy teremben vannak a kincsek. Egy kis üregben találtam meg őket, miközben ajtó után kutattam. Senkinek nem szóltam róluk, gondoltam majd kifelé menet felmarkolom – hazudtam. Stephenson gondolkodott egy darabig, azután bólintott.

– Rendben. De ha csak blöfföl...

– Nem blöffölök – vágtam rá határozottan. Ezzel úgy látszott, meg is győztem, és ez nekem elég volt, hogy egy kis időt nyerjek.

– Maggie, te velem jössz. A többiek itt maradnak, Dr. Yuannal. Dr. Yuan! Ha bármelyik is csak megmoccan, azonnal lője le. – Az ázsiai tudomásul vette a parancsot, és elégedetten vigyorgott a túsókra.

– Azért a ládát addig letehetnénk, amíg maguk kincsvadászatra mennek? – Sam Thorson leginkább nekem szánta a kérdést, szemében tükrözve rólam alkotott véleményét, mely röviden annyit tehetett: nem vagyok normális. Ezzel én is egyet értettem, de pillanatnyilag ezt találtam az egyetlen menekülési lehetőségnek.

– Le – legyintett Stephenson. – De aztán semmi ostobaságon ne törjék a kis buksijukat. Jó, ha tudják, Dr. Yuan nem csak kiváló tudós, de igazi mesterlövész is. Száz méterről képes pontosan az ember szívének a közepébe találni. Úgyhogy nyugi!

56.

Stephenson és Maggie között lépkedtem csendben, abban reménykedve, hogy hirtelen jött ötletem beválik, és nem kell követnem oly sok fáraó példáját. Nem akartam, hogy az én sírhelyem is errefelé legyen.

Hamarosan leértünk az aqvamarin-kinézetű ásvánnyal borított nagy terembe, én pedig kezdtem pánikolni. Semmi nem jutott az eszembe, amivel el tudnám vonni a figyelmüket.

A következő pillanatig legalábbis. Mert akkor egy gondolat suhant át az agyamon. *„Ha eljön az idő, a másikat használd... Kifejlődött és elárulja neked titkait.”* Lehunytam a szemem lesz, ami lesz alapon, majd a hátsó agyamra koncentráltam nagyon erősen.

– Miért álltunk meg? – hallottam Maggie türelmetlen hangját, de már csak távolról. Ugyaninnen jöhetett Stephenson hangja is, talán valami olyasmit mondhatott, hogy mi a fenét csinálók, de én már nem figyeltem rájuk. A következő pillanatban iszonyatos mélységben éreztem magam, aztán pedig egy hang szólított meg, mély mennydörgéssel.

Választam neki, s elmondtam azt is, mit szeretnék. Aztán felemelkedtem a mélységből, és a fényesség a szemembe zúdult, ahogy visszatértem a felszínre. Maggie Reeves sikolya teljesen visszarázott a valóságba, ahogy Stephenson ordítása is.

– Nem! Maga... átvert! – üvöltött rám irányítva a fegyverét. A mocskos, szakadozott pólyába burkolt csúcsos fejű lény most megindult előre a bejárat felől, két kezét Stephenson felé nyújtva, mint valami rémfilmből kipattant zombi, miközben hörgésszerű hangokat hallatott. Stephenson ijedtében a múmia felé kezdett lövöldözni. Maggie lesápadvá állt Stephenson mellett, mereven előretartva a pisztolyát, de képtelen volt meghúzni a ravaszt. Aton fiát úgy látszott, nem hatja meg a golyózapor, kitartóan csoszogott a halálra rémült férfi felé.

Ezeket a pillanatokat használtam ki arra, hogy bevágjak egyet a fiatal lánynak, és elvegyem tőle a pisztolyt. Magam is meglepődtem rendkívül gyors akciómon, ami alatt hogy, hogy nem, Stephenson fegyveréből kifogytak a töltények. Maggie hangtalanul terült el a földön, Stephenson pedig futásnak eredt. Messzire azonban nem juthatott, mert nem haboztam felé lőni egyet.

– Állj! – kiáltottam felé, miközben próbáltam letisztázni magamban többek között azt a kérdést is, hogy mikor tanultam meg lőni, ha soha életemben nem fogtam még játék pisztolyt se

a kezemben. Stephenson azonnal megtorpant, és rémülten nézett vissza. Nem tudtam eldönteni, melyiküinktől fél jobban, tőlem vagy a mellettem némán ácsorgó Ehnatontól. Talán gondolati úton állítottam meg őt, nem tudom. Mindenesetre most tudatosan közöltem vele radjak nyelven, – amit úgy sejtettem időközben a második agyam által tanultam meg – hogy meg fogja kapni amiért jött, de előbb el kell intéznem valamit. Ehnaton visszamennydörgött egy beleegyezés-szerűséget, aztán távozott arra, amerről besétált. – Maradjon ott! – kiáltottam aztán Stephenson felé, és elindultam. A férfi engedelmesen bevárt, aztán intettem neki, hogy mehet.

– Mi lesz Maggie-vel?

– Nyugalom – kacsintottam rá. – Majd Ehnaton vigyáz rá, amíg ismét erre nem járunk. – Amikor visszaértünk, mindenki mozdulatlanul ült a Frigyláda és az arany kéz tövében, velük szemben az állítólagos mesterlövésszel.

Amikor meglátta Stephensont az ázsiai, azonnal felvidult, ám ahogy lenézett az oldalára, leszáradt a jókedv az arcáról. – Dobja el – utasítottam. – A hadnagynak. – Az ázsiai habozott egy percig, de vélhetőleg Stephenson jelzésére mégiscsak engedelmeskedett. A fegyver repült, a hadnagy rákapott. Ismét fölénybe kerültünk.

– Ezt nem hiszem el! – nevetett fel megkönnyebbülten a hadnagy, miután újra megbilincselte Stephensont, az ázsiai két kezének összekötözését pedig egy rögtönzött ötlettel, a sovány rendőr nadrágszíjával oldotta meg. A rendőrnek ezután az egyik kezével fognia kellett a ruhadarabot, hogy le ne essen róla, de úgy látszott, ez most egy cseppet se zavarta. – Hogy csinálta? – Megvontam a vállam, aztán hagytam, hogy Sam kivegye a kezemből a pisztolyt.

– Majd inkább én. És máskor ne csináljon efféle magán-akciókat, rendben? – suttozta a fülembe bizalmasan.

– Szép kis hős, mondhatom – suttozta vissza. – Hát így védi az életem?

– Maggie hol van? – kérdezte a professzor aggódva. – Hallottam a lövést...

– Nyugodjon meg, semmi baja... mármint az ijedségen kívül. Mindjárt érte megyünk – válaszoltam, de a pofonról inkább hallgattam.

– És mi lesz a Frigyládával? – kérdezte Sarah. – Itt nem maradhat. Ha valaki megtalálja...

– Elintézem – vágott közbe Sam. – Ne aggódjatok. Csak én tudok neki olyan helyet, ahol senki nem férhet hozzá. Még én sem.

– Ezt el is higgyem, cowboy? – nézett rá gyanakvón.

– Én megbízok Samben – állt mellé Max.

– Na jó, lehet – adta meg magát Sarah.

– Két ember bizalma vajmi kevés ide – jegyezte meg a hadnagy.

– Nyugi, én is itt maradok – mondtam, de nem számítottam rá, hogy ezzel kiengesztelem. Tévedtem.

– Így oké – bólintott. – Magában megbízok.

– Biztos, hogy maradni akar? – kérdezte Sam.

– Biztos.

Mielőtt kimentek, még elmondtam, hol találják Maggie-t. Szinte biztos voltam benne, hogy sírva kuporog ugyanazon a helyen, ahol hagytam. Aztán belenyúltam Stephenson nadrágzsebébe, és kivettem belőle az aranygyűrűt, amelyen ott feketélt az udzsat szem.

– Ezt még nagyon megbánja – sziszegte felém, de én csak mosolyogtam rajta. Elbúcsúztam a többiektől, aztán ketten maradtunk Sammel. A férfi kivett valamit a farmerzsebéből, aztán hirtelen odahúzott magához, egészen közel, hogy a testünk összeért. Nagyon meglepődtem, de nem volt erőm hozzá, hogy ellökjem magamtól. És igazából, nem is akartam.

– Ezt tartsa meg, kérem – súgta a fülembe bizalmasan, s nekem ettől a lágy susogástól akaratlanul is felállt a szőr a tarkómon. – A papírusszal együtt találtuk, Salamon korából.

Magánál lesz a legjobb helyen. De ígérje meg, hogy csak otthon nézi meg, mi az. Otthon, Magyarországon.

– Megígérem – suttogtam vissza. A férfi most a szemembe nézett, és elmosolyodott.

– Jó volt magával ez a kaland. Akárhogy is, de jó volt.

– Magával is – mosolyogtam. Sam közelebb hajolt hozzám, én pedig tudtam, hogy meg akar csókolni. Nem ellenkeztem. Az érzelmeink pár pillanat alatt tökéletesen felszabadultak.

Csak az az apró pittyenés... az ne lett volna. Ekkor láttam, hogy Sam kezében van még valami. Egy kis tárgy, rajta egy még kisebb gombbal.

– Bocsánat – mondta. – Véletlen volt.

– Mi ez?

– Már mindegy, azonnal itt lesz.

– Itt lesz? Kicsoda?

– Én – szólalt meg egy hang a hátam mögül. Meglepődve fordultam meg. A hatalmas, fekete köpenyes férfi elém sétált, aztán megállt előttem, és meghajolt.

– Hát ez gyorsan ment – állt fel Sam. – Egyszer elárulhatnád, hogy csinálod.

– Asthar... Szóval... te lennél a közös barát?

– Valami olyasmi – válaszolta. – A Frigyláda most már biztos kezekben lesz odalent az orgonok világában. A radjakok többé nem férhetnek hozzá. Ahogy az emberek sem. Legalábbis amíg el nem jön az ideje.

– Ezt meg hogy érted?

– Az Úr már gyűjtögeti a népét. Hamarosan meglesz a létszám. Akkor majd előhossa a lény az ítéletnek hósenét, és eljön a végítélet napja. Így szól a prófécia, melyet Isten adott át az embereknek nagyon régen. Az igazak megkaphatják a tudást, amely a Frigylárában van. De addig... az orgonok őrzik majd.

– A tudást? Én azt hittem...

– Azt hitted, amit hinned kellett, Mira. Így kerülhettük csak el, hogy a radjakok tudomást szerezzenek a láda igazi tartalmáról. A tudás sokkal hatalmasabb fegyver lehet, mint egy bomba. De már nem kell félni, mert, ahogy elhagyod Egyiptomot, megszakad a kapcsolat közted és a radjakok között. Remélhetőleg örökre – mondta, aztán Samhez fordult. – Kérdemelted az Úr kegyelmét, Sam Thorson. Te már az Ő népéhez tartozol. Teljesítetted a rád bízott feladatod, ezzel bizonyítottad, hogy tiszta szívű ember vagy, akár Séth.

– Mondd, mégis mennyi idős a Frigyláda? Mert biztos, hogy nem annyi, amennyi a Biblia szerint.

– A láda ősi eredetű, Mira. S mindazt a tudást tartalmazza, amely az Ősrobbanás előttről származik.

– Az Ősrobbanás előttről?! – kérdezte Sam elhűlve. Úgy látszott, a titkos rendje tanát újra kell majd írnia. Mit mondjak, nekem is sok volt ez egy kicsit. – De akkor... Mózessel mi van? A Biblia szerint a Frigyláda az ő idejében készült.

– És ti taláztatok egy kicsi másolatot róla, sokkal, sokkal korábbról, nem igaz? Sajnos nem minden úgy van, ahogy a Bibliátok írja. Az igazi Szentírás, amely az egész emberi fajt illetné, olyan emberek kezében van, akik nem hajlandóak felfedni az igazságot előttetek. Az Ősrobbanás előtt ugyanis létezett egy másik világ – folytatta Asthar zavartalanul. – Onnan származunk mi, mindannyian.

– Ez lenne az ősközösség, amiről a Mester beszélt?

– Igen – bólintott. – Mindent, amit az ősök megtanultak, egy ládába zárták, amikor Világegyetemük élete a végéhez közeledett. Természetesen bizonyosak voltak benne, hogy az ő hamvaikból születik majd egy másik Univerzum, melynek szerettek volna átadni az övékből egy darabot. De a láda úgy lett megalkotva, hogy csak az arra méltó civilizáció nyithassa ki. A láda pedig az embereket választotta, ezért került a Földre. Viszont még nem értetek meg a feladatra, s a tudásra, amely benne rejtőzik. Az orgonok dolga eldönteni, mikor lesztek rá

alkalmasak. Az ő Szentírásuk erről szól, és eleget is tesznek a kötelességüknek.

– Szóval így értette a „szétszéledést” – bólogattam elismerően. – Az Ősrobbanásra értette. Nem mondom, érdekes hozzáállás.

– Na és a Frigyláda ereje? – kérdezte Sam. – Azt mivel magyarázod? Vagy csak mese?

– Nem, nem mese. A láda valóban rendelkezett energiával. Amikor megtörtént a másik világ pusztulása, a láda átkerült egy másik helyre és időbe.

– Úgy érted...

– A jövőbeni Földre. Az ugrás miatt energiával telt meg, ami háromezer évente működésbe lép. A Mester úgy gondolja, ez az energia jelzi azokat az időpontokat, amikor a ládát kinyithatják a kulcs segítségével, ha az őrzők megengedik.

– Az őrzők pedig az orgonok – mondtam.

– Igen.

– És a tartórudak?

– Az első emberek készítették, akik rátaláltak a ládára, hogy hordozható legyen. De mindezt az ősök is tudhatták, mert a karikákat ők tették a ládára. Nem sokkal azután, hogy megérkezett, az orgonok is tudomást szereztek a ládáról, s azonnal megértették, hogy ez az a tárgy, amelyről a szentírások szólnak. Aztán a radjakok is rátaláltak, először Ehnaton idejében.

– Ők honnan tudtak róla?

– Ahonnan te is. Nekik is van szentírásuk, mint minden civilizációnak a Világegyetemben. És mindegyik leírja a láda helyét. Persze ezt csak azok tudják megfejtetni, akik már túlléptek egyfajta fejlettségi szintet. Mert ezek az írások, tulajdonképpen útmutatók. Rávezetik az adott civilizációt arra, hogy miért léteznek, milyen lehetőségeik vannak, és honnan is származnak. A radjakok az elsők, akik rájöttek, hol kell keresni a ládát. És természetesen azonnal meg is akarták szerezni. Úgy

gondolták, ha már nem nekik szánták az ősök, hát elveszik erővel. Azt hittük, túljárunk az eszükön, amikor elhitettük velük, hogy a láda bombát rejt. Azt hittük, ettől majd megrettennek, s nem foglalkoznak vele tovább. De tévedtünk.

– Viszont még mindig jobb, mintha a valós tartalmára fájna a foguk – mondtam, mintegy megnyugtatólag, de ez nem sokat segített a helyzeten. Tisztában voltam vele anélkül is, hogy mondják: a Frigyládára nem csak a radjakok akarják majd rátenni a kezüket. És valószínűleg nem most jártak itt utoljára sem.

57.

– Jól vagy, Mira?

– Persze, anya, jól. Nemsokára hazamegyek.

– Hogyhogy? Még nem telt le az egy év.

– Felfüggesztették az ásatást, mert... technikai gondok adódtak. De folytathatjuk a munkát, amint rendbe jött minden.

– Éppen akkor lépett be a hadnagy, amikor letettem a telefont.

– Remélem nem távolsági hívás volt – motyogta az orra alatt, aztán lehuppant a székébe.

– Á, dehogy – hazudtam, aztán hátradőltem a széken, és egy percig lehunyott szemmel élveztem, ahogy az iroda légkondíja az arcomba fújja a hideg levegőt.

– Erről az egésze... ugye maga is úgy gondolja, hogy jobb, ha nem szólunk senkinek? – Kinyitottam a szemem, és a hadnagy komor arcát néztem.

– Természetesen – bólintottam.

– Helyes! – csapta össze elégedetten a tenyerét. – Akkor minden rendben.

– Még nem – ingattam a fejem. A hadnagy úgy nézett rám, mintha nem akarna hinni a fülének.

– Ezt meg hogy érti?

– Chuck Goodman ügye például még nincs lezárva.
– Mi?! Dehogyan nincs. Stephenson tette, nem? – Intettem, hogy nem. – Akkor kicsoda? – Az órámról pillantottam, és elmosolyodtam.

– Este tízre legyen a szállodában. Az ebédlőben fogom várni. De hozzon erősítést is. –

Amikor odaértem, a recepcióst nem láttam sehol. Leültem az egyik asztalhoz, és türelmesen vártam. Épp az időt néztem, amikor a hadnagy is megérkezett.

– Hajszálpontos – dicsértem meg. – A többiek?

– Kint várnak. Csak szólnom kell.

– Rendben – mondtam, majd egy kis sétára invitáltam.

– Hová megyünk?

– A mosodába.

– Mi a fészkes fenének?! Megmutatja, hogy tud mosni?

– Csss – intettem le. – Csak kövessen. – A hadnagy, úgy látszott beletörődött a sorsába; csendben követett.

Amikor leértünk, lebújtam az egyik sor gép mögé, és lehúztam magam mellé.

– Mondja, mi a terve?

– Csss! Figyeljen! – Nem kellett sokat várnunk, hamarosan megérkezett az emberünk egy hatalmas pakkal a kezében. Szerencsére nem vett észre minket, így nyugodtan végignézhettük, ahogy benyit a sufniába, ahol a tisztítószereket, meg egyéb takarítóeszközöket tárolták, majd pedig bekopog a sufni belső falán.

Tisztán hallottam, ahogy a hadnagynak még a lélegzete is elakad, amikor néhány kattánás után egy kéz nyúlt ki a sufni belsejéből, és elvette a csomagot. Néhány perc matatás után a másik is előbújt, s most mindketten megmutatták magukat a félhomályban. Ugyanolyan fekete, göndör haj, ugyanolyan arc, ugyanolyan hatalmas termet és öltözék.

– Ikrek – súgtam oldalra. – Ez aztán az alibi, nem igaz, hadnagy? – A hadnagy egy percig csak elhűlve bámulta a

receptióst és annak hiteles másolatát, majd előkapta a fegyverét, és kipattant a mosógépsor mögül.

– Rendőrség! – ordította. – Kezeket fel! – A két monstrum egy pillanatra megdermedt a félhomályban, majd az egyik hirtelen futásnak eredt. A másik úgy látszott, nem látta értelmét a rohanásnak, ezért a helyén maradt. – Kifelé rohan! – ordította bele a rádiójába a hadnagy, majd a látszatot meghazudtoló fürgeséggel előkapta a bilincset, s odaugrott a férfihoz. – Látom, maga az okosabb. A testvére se juthat messzire, odakint már várják. – A recepciós most rám nézett, én pedig széttárt karokkal közöltem vele, hogy sajnálom Mohamed, vagy bárhogy is hívják, de ez van.

– Honnan tudta?! – Ismét a hadnagy irodájában ültem, már másnap délelőtt. Előző este erre a kérdésre nem voltam hajlandó válaszolni, mert ahhoz túlságosan kimerültnek éreztem magam.

– Hát... akadtak apró jelek – mondtam szerényen.

– Már megint kezdi... – csóválta a fejét.

– Erről jut eszembe – kaptam a táskámhoz hirtelen. – Hoztam valamit – mondtam, miközben kivettem belőle egy könyvet. A hadnagy először értetlenül nézett rám. – Tudja, ígért nekem valamit, emlékszik? – Nem emlékezett, így fel kellett frissítenem a memóriáját. – Azt mondta, ha segíték felgöngyölíteni az ügyet, megtesz nekem valamit.

– Á, igen – mondta zavartan. – És? Mit szeretne?

– Csak egyetlen dolgot – mondtam, és letettem elé a könyvet. A hadnagy fölé hajolt, elolvasta a címet, aztán felnevetett.

– Na ne! Ugye, csak viccel?

– Nem, nem viccelek – mondtam komolyan, mire abbahagyta a nevetést.

– Na jó – adta meg magát. – Szóval, azt akarja, hogy olvassak el egy Agatha Christie regényt? Háttha tanulok valamit belőle?

- Maga mondta, nem én.
- Rendben van – sóhajtott. – Köszönöm. De most már elárulhatná, miféle jelekből jött rá arra, hogy a recepciónak van egy ikertestvére? Évek óta a szállodában dolgozott, és sose vette észre senki.
- Mert a recepciósök általában senkit nem érdekelnek. Tulajdonképpen én is csak a szerencsémnek köszönhetem, hogy észrevettem...
- Micsodát?
- Azt, hogy egyszer bal, máskor pedig jobb kézzel írt.
- Hú... hát, ez öreg hiba.
- Az. És ott volt még az a sok konzerv, amit egyszer a boltban vásárolt, amikor összefutottunk. Mi a fenének kell egy recepciónak annyi konzerv, mikor simán eheti a konyhai kosztot?
- Hát, mint kiderült, a sufni mögött élhettek. Hol az egyik, hol a másik állt be a recepciók pult mögé. Nyilván felváltva is étkeztek. Azért, hogy mindketten ehessenek főtt ételt is. A szállodában szigorúan veszik az ételosztást. Egy adagnyi kaja csak egy embernek elég.
- Magam is így gondoltam – bólogattam. – A konzervekkel pótolták a hiányzó ételt. Aprópó, mi van a sufni mögött?
- Egy pincerendszer, amit már évtizedek óta nem használt senki. Ők viszont megnyitották, és ott bujkált hol az egyik, hol a másik. Más még?
- Hát, talán az, hogy párszor nem akartak megismerni. Ami valószínűleg más recepciósökkel is előfordulhat, mivel egy ilyen szállodában rengeteg vendég szokott lenni, s nem emlékezhetnek mindenkire.
- Akkor mi volt benne a furcsa?
- Az, hogy túl rövid időn belül találkoztunk kétszer is, ráadásul még beszélünk is egyszer. Ezért furcsállottam, hogy nem ismert fel rögtön. Meg ott van még a szárítóköteles dolog. Azt mondta, amikor megtörtént a második gyilkosság, hogy a

takarítónő szépen rakta be oda a köteleket. Legközelebb pedig már össze voltak kuszálva. Mivel ahhoz a sufnihoz a takarítónőn kívül másnak nem lehetett kulcsa, így feltételeztem, hogy valaki vagy elcsente tőle kulcsot, vagy volt sajátja. De az csak belső ember lehetett, s azokon belül is csak néhány jöhetett számításba.

– Ebben is igaza van. Tényleg volt kulcsuk. Azt vallották, hogy egyszer valóban elcsenték. Az egyikük lemásoltatta egy kulcsmásolóval, aztán visszatették a takarítónő kulcsát a helyére, és senki nem vett észre semmit.

– Viszont van valami, amire még mindig nem tudom a választ.

– Mi lenne az?

– Miért követték el a gyilkosságot? – A hadnagy megvakargatta a fejét, aztán megvonta a vállát.

– Nézze, egy szállodába sok gazdag ember jár, akiknek rengeteg értékes holmija van. Ékszerek, órák, satöbbi.

– Ékszereket loptak?

– És pénzt is – bólintott. – A vallomásuk szerint, Chuck Goodman rajtakapta őket, amikor vitte le a szennyesét a mosodába. Szerencsétlenségére éppen az éjszaka kellős közepén. Nem engedhették, hogy kiderüljön a dolog, így hát...

– Megölték... – suttogtam szomorúan. – Kicsit olyan ez, mint a Rómeó és Júlia. Meghal a lány, és meghal a fiú is.

58.

Hűvös volt az éjszaka, a gízai fennsíkon síri csend honolt. A piramisok néma óriásként tornyosultak a magasba. Tudtam, ha most szóra bírhatnám őket, mindent elmondának nekem. Mindent ami történt, és mindent, ami ezután történni fog. Talán jobb is így, hogy nem beszélnek, csak állnak szótlanul, megtört csúcsukat az ég felé szegezve, titokzatosan.

Mély levegőt vettem, azután elindultam a Nagy Piramis felé. Jobb kezemben még szorosabban markoltam az apró tárgyat. „*Biztosan ez a helyes?*” – kérdezte egy hang a belsőmben. Lelassultam és gondolkodtam egy kicsit, aztán mégiscsak folytattam az utam. „*Igen, meg kell tennem.*” – döntöttem el magamban a kérdést.

Besétáltam a piramisba, útközben pedig a kapcsolatteremtésre koncentráltam. Nem kellett sokáig várni, a félhomályból hamarosan egy árnyék bontakozott ki, s halk szuszogások közepette lassan felém csoszogott. Ahogy megmutatkozott előttem, már egyáltalán nem tűnt olyan félelmetesnek, mint amikor először megláttam. Megállt előttem, és kinyújtotta a jobb kezét. A szakadt, koszos pólya alól elővillantak aszott ujjai, már csak a tenyerén volt ép az anyag.

Szeme helyén sötétség ült, én mégis láttam benne valamit. Talán a reménység utolsó szikráját, hogy ő is elnyerheti majd méltó jutalmát, mert ezúttal helyesen cselekszik. Felemeltem a kezem, aztán beleejtettem a tenyerébe az apró, udzsat szemet ábrázoló aranygyűrűt, ő pedig kivette onnan, és felhúzta arra az ujjára, amelyiken valamelyest még megtartotta a ruha.

– Senki meg nem találhatja – szólalt meg mély, mennydörgő hangon, de ezúttal egyiptomi nyelven. Bólintottam, ő pedig megfordult, aztán eltűnt a piramis belsejében. Éppen hogy kiértem, a kőmonstrum megremegett, a fülsüketítő zajok feléledtek, és minden visszaállt eredeti állapotába. Amikor minden elcsendesedett, hátat fordítottam a Nagy Piramisnak, s magára hagytam a titkaival együtt.

59.

A gát széléről figyeltem, ahogy a gyenge szél játszadozik a Tisza vizével az éjszakában. Egy magas, fekete köpenyes férfi odasétált mellém, aztán leült. Ránéztem a csuklyájára, és szomorúan elmosolyodtam.

– Már sohasem tudom meg, ki vagy valójában – mondtam halkán.

– Ne félj, Mira – mondta. – Nem maradsz válasz nélkül. Csak nézz mélyen önmagadba, s rájössz majd te is, amire még nagyon sok embernek rá kell jönnie.

– Mire?

– Arra, hogy a válaszok mindig bennünk rejtőznek. Akár Isten. Csak meg kell keresni. Tudod, ki vagyok, legalábbis legbelül. Próbáld a felszínre hozni, meglásd, sikerül.

– Sajnos nem tudom, miről beszélsz – ingattam a fejem. – De egy biztos, az Istenbe vetett hitem elveszett. Kiderült, hogy nincs is Isten. Csupán egy orgon az, aki megteremtette az emberiséget.

– Én soha nem állítottam, hogy nincs egy felsőbbrendű hatalom, amely a Világmindenséget uralja. Emlékezz a Mester szavaira is. Mindaz, amit elmondott neked, úgy van.

– Vagyis azt mondd, Isten létezik? Az orgonok, hisznek benne? Te... hiszel benne? – Az idegen felsóhajtott. Úgy éreztem, szomorú.

– Látom, még mindig nem érted a lényegét Mira. Persze, hogy létezik Isten. Mert hiszel benne. Mert az emberek hisznek benne, és nagyon, nagyon sok lény hisz benne. Isten a hitből táplálkozik. Abból merít energiát. Minél többen hisznek, annál erősebb.

– Nem értelek... – mondtam zavartan. – Nem értem, hogyan férhet össze a technikai fejlettség Istennel. Egy ősember számára ti is istenek vagytok. Mert olyan dolgokra vagytok képesek, ami... fizikailag szinte lehetetlen. Hol van hát az igazi Isten?

– Az igaz Istent nem kell keresni, ő megtalál téged, ha te is akarod. És nem feltétlenül úgy kell elképzelned, ahogy általában szokták az emberek. Isten... nos, Isten pontosan az, amit érzel legbelül. Isten az, ami a lelked mélyén vagy. Isten a belső hangod, mely megmutatja az utat neked. Isten az, aki

körülvesz, aki átjár minden egyes élőlényt ebben a hatalmas Világmindenségben, és az is Isten, akitől származol.

– Azt hiszem, értem – sóhajtottam. Egy kis ideig csendben elmélkedtem ezen. – A piramisokat az orgonok építették. Igaz? – kérdeztem aztán.

– Na és?

– Hogy került akkor az a rengeteg felfestés a rejtett ajtók mögé?

– Azokhoz az orgonoknak már nincs közük, Mira. Amikor a radjakok a Földre jöttek, természetesen azonnal feltűntek nekik a piramisok. És azonnal el is foglalták őket. Csak néhány beavatott tudott a rejtett ajtókról, s valószínűleg ők is örökítették meg később az Ehnaton körüli eseményeket. Ehnaton szolgáljaival átalakíttatták a piramis belsejét, és úgy intézték, hogy csak ők tudjanak belépni oda. A szolgálakat aztán... egytől egyig megölték.

– Mindhárom piramist az orgonok építették?

– Nem. Csak a két nagyobbat.

– Egészen pontosan, mikor?

– Lesz idő, mikor erre te magad fogsz rájönni – felelte kitérően, s tudtam, hogy nekem ezt el kell fogadnom.

– A másik piramis is ilyen? Képes az átalakulásra?

– Igen.

– És a kis Frigyládamásolat? Hogy lehet tizenkétezer éves? Olyan régen tudnak már a radjakok a Frigyládáról?

– Igen, ők már régebben tudják, hogy létezik a láda. De ne feledd a relativitást. Náluk nem úgy múlik az idő, mint nálatok.

– Vagyis nem tizenkétezer éve tudnak róla?

– Nem.

– És az aranylapba karcolt, vagy inkább égetett üzenet?

– A radjakok így emlékeztették magukat a láda pontos helyére.

– De ha tudták, hol van, miért nem mentek egyszerűen oda és vették el?

– Nem tehettk meg, mert mi nem engedtuk volna. Nyíltan nem vehetik el, mert akkor velünk kellene szembe nézniük. Így tehát különféle cselszövésekhez kénytelenek folyamodni. Az igazság az, hogy Salamon fiát megkerestük, s rábeszéljük arra, hogy rejtse el a ládát olyan helyre, ahol senki nem találhat rá. A radjakokkal pedig még csak véletlenül se álljon szóba, ha még egyszer idemerészkednének.

– Aztán mi történt?

– A fiú visszavitte Salamonnak a ládát, ami nagy hiba volt, mert Salamon ismerte a piramis belsejének titkát, és azt is tudta, hogy az aranylappal lehet megnyitni azt. Valószínűleg készítettek egy másik aranylapot is, mert Salamonnál is volt egy. A radjakok közül egy ismét a Földön nevelkedett a tudtunk nélkül, Aton pedig hamar be is avatta a titkaiba. Salamon azért rejtette a ládát a piramis belsejébe, mert azt gondolta, ott majd biztonságban lehet mindenkitől. Csakhogy arra nem gondolt, hogy azzal a tényérlelyomattal, amellyel elő lehet hívni a ládát, nem csak ő rendelkezik. Onnantól kezdve őriztük a piramist. A Frigyládamásolatból az aranylapot viszont nem vettük el, és ezt rosszul tettük, mert...

– A homok maga alá temette Ehnatonnal, meg a radjakokkal együtt.

– Igen. A másik aranylap pedig jó kezekben van, ebben biztos vagyok.

– Te tudod mi történt akkor, igaz?

– A Mester megpróbált beszélni a radjakokkal, mielőtt Aton értük jött. De megtámadták őt. A Mester visszatartotta őket, és felment egész a völgy széléig.

– Mert ez az egész egy nagy völgyben volt... – suttogtam. Eszembe jutott a kép és az írás, amit a piramisban láttam a Mesterről és a radjakokról.

– Az ostoba radjakok nem is gondolták, mekkora ereje lehet a Mesternek. Tudod, mi odalent nem csak növénytermesztéssel foglalkozunk.

– Hanem?

– Az orgonok több tízezer éve békében élnek már, és csak a tudatuk erejét képezik, erősítik. Ez az ő legfőbb fegyverük, nem pedig a puska, meg a dárda. A Mester hatalmas homoktömeget mozgatott meg a tudatával, színültig töltve a völgyet vele, s maga alá temetve mindent és mindenkit, amelynek ott a helye.

– Na és addig hol rejtőzött a láda? Úgy értem, az Ehnaton és a Salamon közti időszakban.

– Egy időre a mi szemünk elől is eltűnt, aztán a Mester rátalált, de akkor már Mózesnél volt. A Mester próbálta figyelmeztetni őt a láda erejére és hatalmára. Próbálta arra az útra terelni Mózes, ahol biztonságban tudhatja az ereklyét. Mivel a láda működött, ezáltal csodákra volt képes, Mózes pedig ezt ki akarta használni. És ki is használta; te is ismered a történetét, mint a legtöbbben.

– De ha Salamon elrejtette a ládát a Nagy Piramisban, akkor hogy lehet, hogy a Biblia még időszámításunk előtt 586-ból is megemlíti?

– Úgy, hogy Salamon után már csak a másolatot hurcolászták ide-oda. Azt, amelyiket Salamon fia készített. Olyan tökéletesre alkották meg, hogy senki nem tudta megkülönböztetni az eredetitől, és sokáig nem is mertek hozzányúlni se a tartórudak nélkül.

– Értem. Mondd, Asthar... A te Mestered, tulajdonképpen hány éves? – Nem láttam az arcát, mégis úgy éreztem, mosolyog.

– A ti csekély élettartományotok miatt úgysem hinnéd el...

– Kérlek! – vágtam a szavába. – Mondd meg, kérlek.

– Na jó – sóhajtott fel. – Tizenkilencezer.

– Nahát! – fütyöntettem. – Földi évben számolva?

– Abban. – Egy ideig némán hallgattunk, néztük a Tiszában hullámozó Holdat. – Az egyik felfestésen egy ezüstszerű úrhajót húztak ki a Nílusból – mondtam aztán. – Éppen olyat, amilyen Ehnaton a Földre hozták. Mi történt?

- Hallottál már a roswelli esetről? – kérdezett vissza.
- Arról mindenki hallott – vontam meg a vállam.
- Nos, ez is épp olyan volt, csak itt a radjakok szerencsével jártak, mert mindenki élve megúsza. Ők amolyan megfigyelőként, Föld körüli pályán követték nyomon az emberek tevékenységét, s minden különösebb eseményről be kellett számolniuk Atonnak, a parancsnokuknak. De valami meghibásodhatott a hajóban, vagy egyszerűen csak figyelmetlenek lehettek, aztán megtörtént a baleset. Ennyi. Van még kérdés?
- Nincs – ráztam meg a fejem.
- Jó – mondta, aztán felállt. Hirtelen megijedtem. Megijedtem attól, hogy elmegy, és soha többé nem látom.
- Várj! Miért nem mutatod meg az arcodat?
- Ha eljön az idő visszatérek, és a többi igaz emberrel együtt megláthatsz majd. De most még nem fedhetem fel... Még nem. Túl sok a rossz... Megfertőzne. De adok egy tanácsot, hogy kíváncsiságod kielégítsd. Végy egy papírt, meg egy tollat, és írd le a nevem. De azt, amelyiken az orgonok Mestere szólított engem. Olvasd el visszafelé, abból majd rá fogsz jönni, ki vagyok – mondta, azután elindult.
- Ne menj! – kiáltottam utána. Asthar megfordult, és meghajolt.
- Találkozunk még, Mira Haddad – mondta. – Ígérem. – A szél feltámadt, s az eső hűsítő zuhanyként zúdult rám. Bőrig ázva néztem, ahogy a fekete köpenyes, csuklyás idegen belesétál az éjszakába.

60.

Otthon leheveredtem az ágyamra egy tollal és egy papírral a kezemben. Lehunytam a szemem, vettem egy mély levegőt, majd kifújtam. *REJTENNEASZ* – írtam fel a teljesen értelmetlennek tűnő, és még csak jól se hangzó nevet a papírra. Aztán

valamivel alá visszafelé is leírtam: *SZAENNETJER*. Így mintha már valamivel értelmesebbnek tűnt volna, de még mindig nem tudtam, honnan ismerős a szó.

– *Szaennetjer* – olvastam fel hangosan is, s ahogy kiejtettem a számon a szót, azonnal világosság gyúlt az agyamban. – Persze, hogy így ismerős, hisz ezt tanultam az egyetemen is! – kiáltottam fel. – Ez egyiptomi nyelven van – motyogtam aztán magamnak. – Hát persze, hiszen ez eredetileg az ő nyelvük...

Sza en netjer. Vagyis: *Isten fia*. – Mindig erős jellemnek gondoltam magam, és anyám szerint még akkor se sírnék soha, ha a fél karomat levágnák. De most először életemben elgyengültem.

Benyúltam az éjjeliszekrényem fiókjába, s két kis tárgyat vettem elő belőle. Az egyik egy takita magja. Elmosolyodtam a könnyeimet nyeldesve. A másik tárgyat még néztem egy darabig.

Kicsiny, arany lapocska, négyzetekkel és háromszögekkel. Samre gondoltam.

Felsóhajtottam, aztán visszatettem a fiókba mindkettőt.